

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2014 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປື້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປື້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: David Hardage
Director, Church Ministry Resources: Chris Liebrum
Director, Bible Study/Discipleship: Phil Miller

Publisher, BAPTISTWAY PRESS®: Scott Stevens

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 7, 8, 9, 10
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 7, 8, 9, 10
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 11, 12, 13, 14
Houphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 11, 12, 13, 14
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM: Joe Haag

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas

ບົດຮຽນທີ 1

ສຶກສາພຣະຄຳພີ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພັງສັຣເສີນ 119: 9-16; ກິຈການ 17:10-12; 2 ຕີໂມທຽວ 3:14-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເພັງສັຣເສີນ 119: 9-16; ກິຈການ 17:10-12; 2 ຕີໂມທຽວ 3:14-17

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ບັນດາເຫລົ່າສາວິກພາກັນສຶກສາ, ພາກັນອ່ານ, ພາກັນທ່ອງຈຳ ແລະກຳພາກັນດຳເນີນຊີວິດຕາມພຣະທັມນັ້ນ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້າພະເຈົ້າຈະຈະເຣີນເຕີບໂຕຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຮູ້ ແລະຈະຈະເຣີນຂຶ້ນຕາມພຣະທັມຂອງ ພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະເສີມຂຍາຍແບບແຜນຄວາມເຂົ້າໃຈ, ຄຸນນະພາບ ແລະພັນຄົງໃນການສຶກສາຫາ ຄວາມຈິງໃນພຣະຄຳພີ

ຄຳແນະນຳ

ເວລາຂ້າພະເຈົ້າເລີ້ມຕົ້ນປ່າວປະກາດເປັນສິດຍາພິບານ, ພຣະເຈົ້າຊົງດຶກັບຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍພໍ ເພາະເປັນໂບດນ້ອຍໆສົມ ກັບເຫື່ອແຮງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ໃນການຮັບໃຊ້ນັ້ນສ່ວນຫລາຍແມ່ນຮັບໃຊ້ພື້ນຜິວທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ໂຮງງານຂ້າສັດ. ຂ້າພະເຈົ້າ ຮູ້ສຶກວ່າໄດ້ຮັບພຣະພອນຫລາຍທີ່ໄດ້ທຳງານກັບພື້ນຜິວເຫລົ່ານີ້.

ວັນນຶ່ງ ເຖົ້າແກ່ຢູ່ໃນໂບດໄດ້ພາຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໄປທຽວທີ່ໂຮງງານ ແລະກຳເຫັນວ່າພວກເຂົາທຳງານໜັກແທ້. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ ຕາມ ເຖົ້າແກ່ຄົນນັ້ນກໍໄດ້ທັນເຂົ້າມາຫາຝ່າຍທາງຈິດວິນຍານ ແລະລາວກໍໄດ້ຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າວ່າພວກເຮົາຍັງມີວຽກເຮັດ ງານທຳ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມພວກເຮົາ.

ລາວມີຈິດໃຈເຊື່ອພື້ນໃນພຣະເຈົ້າດີ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເລືອກຊັ້ນວັນນະ ພຣະອົງໄດ້ຈັດຕຽມວຽກງານໄວ້ຖ້າພວກເຮົາເນາະ, ອາຈານ. ນີ້ເປັນຄຳເວົ້າຂອງເຖົ້າແກ່ຄົນນັ້ນ ຄວາມຈິງກໍເປັນດັ່ງນັ້ນແທ້. ພວກເຮົາຈະມາສຶກສາຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງຮ່ວມ ກັນໃນວັນນີ້.

1. ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງມີຄຸນຄ່າຫລາຍ : (ເພງສັຣເສີນ 119:9-16)

ໃນເພງສັຣເສີນບົດທີ 119 ນີ້, ຜູ້ຂຽນໄດ້ຍົກຍ້ອງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຂົາບອກວ່າຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງຊ່ວຍຊຳຮະ ຄວາມບາບໃຫ້ເຂົາ ແລະເຂົາກໍມີຄວາມຍິນດີຫລາຍ. ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງດຽວທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາພົບກັບຄວາມຈິງແຫ່ງ ຊີວິດ. (ເພງສັຣເສີນ 119:14)

ໃນຂໍ້ 11 ພວກເຮົາຈະເຫັນພັງອໍານາດ, ເປັນອໍານາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເໜືອສິ່ງທັງປວງ ແລະເໜືອຄວາມບາບທັງປວງດ້ວຍ. ເມື່ອພວກເຮົາກ່າວເຖິງຂໍ້ພຣະຄຳພີ ໂຢຮັນບິດທິ 8:32 “..ແລະທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮູ້ຄວາມຈິງ ແລະຄວາມຈິງນັ້ນແຫລະ ຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານເປັນອິສຣະ.” ການທ່ອງຈຳເປັນສິ່ງທີ່ຍາກແຕ່ວ່າຖ້າທ່ອງໄດ້ແລ້ວຈະເຫັນວ່າຄຸ້ມຄ່າອີ່ຫລີ. ພວກເຮົາເຄີຍ ທ່ອງຈຳນໍສເບີ ໂຊໂຊລ, ທ່ອງຈຳວັນເດືອນປີເກີດຂອງລູກ, ທ່ອງຈຳເບີໂທຣະສັບ, ທ່ອງຈຳສຸພາສິດ, ທ່ອງຈຳເນື້ອເພງ, ທ່ອງ ຈຳທີ່ຢູ່ ຄຸ້ມຄ່າຫລາຍແມ່ນບໍ່.

ໃນຂໍ້ທີ 15 ຂ້າພຣະອົງຈະຄຳນຶງເຖິງຂໍ້ບັງຄັບຂອງພຣະອົງ ນີ້ກໍ່ໝາຍຄວາມວ່າຈະຈິດຈຳ ຫລືທ່ອງຈຳຂໍ້ບັນຍັດຂອງ ພຣະອົງ, ແລະຈະເອົາໃຈໃສ່ທາງຂອງພຣະອົງ ນີ້ແມ່ນຈະເຊື່ອຟັງຕິດຕາມທາງຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ຂຽນໄດ້ເວົ້າເຖິງການເຊື່ອມ ໂຍງຣະຫວ່າງການທ່ອງຈຳເອົາຄວາມຈິງແລະການປະຕິບັດຄວາມຈິງ.

ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະມາທຽບທຽມກັບພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງຄຸ້ມຄ່າ ແລະມີຄວາມໝາຍຫລາຍຕໍ່ ຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ເປັນເສັ້ນທາງດຽວທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາຈະເຮີນເຕີບໂຕໄດ້. ສຶກສາຫາຄວາມຈິງແລ້ວນຳ ມາປະກອບໃສ່ຊີວິດຂອງພວກເຮົາ ແລ້ວຄວາມສຳເຣັດຂອງຊີວິດກໍ່ຈະເກີດຂຶ້ນ. (ຮຮ. 4:12)

ຜູ້ຂຽນຍັງໄດ້ກ່າວໃນຂໍ້ 11 ຂ້າພຣະອົງໄດ້ສະສົມພຣະຄຳຮັດຂອງພຣະອົງໄວ້ໃນໃຈຂອງຂ້າພຣະອົງ ເພື່ອຂ້າພຣະອົງຈະບໍ່ ໄດ້ກະທຳບາບ. ພຣະຄຳຍັງເປັນສິ່ງປົກປ້ອງຊີວິດຂອງພວກເຮົາອີກ.

2. ຈິ່ງຕັ້ງໃຈສຶກສາຮຳຮຽນ: (ກິຈການ 17: 10-12)

ພຣະເຈົ້າຊົງນຳພາໂປໂລແລະຊີລາໃຫ້ເດີນທາງໄປມາເກໂດເນັງເພື່ອປະກາດຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງພຣະເຢຊູຢູ່ທີ່ນັ້ນ (ກຈ. 16:9-10). ພວກເຂົາເຈົ້າພາກັນເດີນທາງໄປ ໃນທີ່ສຸດກໍ່ມາເຖິງຟິລິບປອຍ. ເມືອງນີ້ໃນສັຕວັດທຳອິດເປັນເມືອງທີ່ມີທະຫານ ໂຣມັນຫລາຍ ແລະກໍ່ເຄີຍມີວິຫານ. ໂປໂລແລະຊີລາໄດ້ແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດ ເຣື່ອງພຣະເຢຊູໃຫ້ແກ່ລີເດັຍ ແລະຄອບຄົວ ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ເຊື່ອແລະຮັບບັບຕິສະມາໝົດທັງຄອບຄົວ. ຫລັງຈາກໃຊ້ເວລາທີ່ຟິລິບປອຍຊົ່ວໄລຍະນຶ່ງພວກເຂົາກໍ່ພາກັນ ເດີນທາງໄປອີກເຖິງ 100 ກວ່າໄມ ກວ່າຈະໄປເຖິງເມືອງເທຊະໂລນິກ ຊຶ່ງເປັນເມືອງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຢູ່ໃນແຂວງມາເກໂດເນັຍ. ບາງຄັ້ງພວກເຂົາເຈົ້າກໍ່ເທສນາຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະກໍ່ຖືກໄລ່ໜີ, ແລະຈາກນັ້ນກໍ່ໄປເມືອງເບຣອຍ, ຕາມນິດສັຍທີ່ເຄີຍເຮັດມາ ພວກເຂົາກໍ່ພາກັນໄປໃນວິຫານແລະສັ່ງສອນໃນທີ່ນັ້ນ.

ເມື່ອພວກເຮົາຫາກຕັ້ງຈິດຕັ້ງໃຈຮຳຮຽນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ ຄົ້ນຄວ້າເບິ່ງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າທຸກວັນ ຄົ້ນຫາຄວາມຈິງ ແລ້ວພວກເຮົາກໍ່ຈະພົບຄວາມຈິງ. ເພາະເຫດນັ້ນແຫລະຈຶ່ງມີຫລາຍຄົນເຂົ້າມາເຊື່ອ ບໍ່ວ່າຜູ້ຍິງຫລືຜູ້ຊາຍ.

ພວກເຮົາທັງຫລາຍຈະມີຂໍ້ແກ້ຕົວບໍ່ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດ, ຖ້າມີໂອກາດພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງປ່າວປະກາດ ທັນທີເພາະປະເທດນີ້ເປັນປະເທດທີ່ມີສິດເສຣີທີ່ຈະເວົ້າເຮືອງຈິງ, ເວົ້າຄວາມຈິງ. ອຸປະກອນການປ່າວປະກາດ ກໍມີຢ່າງມະຫາສານຖ້າພວກເຮົາຫາກຕ້ອງການ. ພຣະຄຳພີເປັນຫໍສມຸດແຫ່ງຄວາມຈິງ ທີ່ລໍຖ້າຄົນໄປຄົ້ນ ຄວ້າແລ້ວນຳເອົາໄປສິດສອນຕໍ່ໄປ.

3. ສຶກສາແລະປະຕິບັດຕາມ: (2 ຕີໂມທຽວ 3:14-17)

ໂປໂລໄດ້ເລີ່ມການປ່າວປະກາດຄັ້ງທີສອງຂຶ້ນເລີ່ມຈາກເມືອງອັນຕີໂອເຊັງຮ່ວມກັບຊີລາ. (ກິຈການ 16:40) ໃນຂະນະທີ່ ຢັງມຢາມເມືອງຄາລາເຕັຍ ໂປໂລກໍໄດ້ພົບກັບຕີໂມທຽວລູກຊາຍຂອງຢູນິສ, ຫລານ ຂອງແມ່ຕູ້ຫລຸຍ. (ກິຈການ 17:1-3; 2 ຕີໂມທຽວ 1:3-7) ເພິ່ນໄດ້ເຊີນຕີໂມທຽວໃຫ້ຮ່ວມການເດີນທາງໄປ ດ້ວຍ. ຕີໂມທຽວເປັນຄົນເຄິ່ງກຣີກແລະເຮັບເຣີ ເພາະ ສົມໃນການປະກາດແກ່ຄົນຫລາຍເຊື້ອຊາດ. ໃນເວ ລານັ້ນມີຄົນປະສົມຫລາຍ (ລູກຊອດ) ປະປົນກັນຢູ່ໃນທຸກທົ່ວເມືອງ.

ຫລັງຈາກທີ່ຂຽນຈົດໝາຍ ເຖິງຕີໂມທຽວສະບັບທຳອິດແລ້ວ ໃນເວລານັ້ນກຳລັງຖືກກັກຂັງຢູ່ທີ່ກຸງໂຣມ. (1 ຕີໂມທຽວ), ໂປໂລກໍໄດ້ສົ່ງຈົດໝາຍກ້ານທີສອງອີກ (2 ຕີໂມທຽວ). ເພິ່ນໄດ້ເອີ້ນຕີໂມທຽວວ່າເປັນລູກ ໃນພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ຕັກເຕືອນຕີໂມທຽວວ່າຢ່າລືມຄຳສອນທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮຽນມາຈາກຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈາກຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຂໍ້ທີ 16-17 ໂປໂລຍັງໄດ້ອະທິບາຍເຖິງພຣະຄຳພີວ່າເປັນການຊົງບັນດິນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ (ຂໍ້ 16). ພຣະຄຳພີທຸກວັກ ທຸກຕອນແມ່ນອອກມາຈາກການຊົງບັນດິນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ ນີ້ຄືພັ້ງແລະອຳນາດຂອງ ພຣະເຈົ້າ. ເວລາຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະສິດສອນພຣະຄຳຕ້ອງສິດສອນດ້ວຍຄວາມຈິງ, ຕ້ອງສິດສອນດ້ວຍ ຄວາມເຕັມໃຈແລະສອນຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫລາຍຄົນສິດສອນບົດເບື້ອງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແລະ ສິດສອນບໍ່ຖືກຕາມຫລັກຄຳສອນ.

ຖ້າພວກເຮົາຫາກສິດສອນຕາມຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ຜົນທີ່ຕາມອອກມາກໍອອກມາຈາກຄວາມ ຈິງຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄຳ ສອນກໍຈະກັບກາຍມາເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມຈິງ ເພາະໄດ້ຝຶກຝົນມາຈາກຄວາມຈິງ(ຂໍ້ທີ 17) ພວກເຮົາທຸກຄົນມີຄວາມຮັບຜິດ ຊອບຕໍ່ຄວາມຈິງນີ້, ພວກເຮົາມີໜ້າທີ່ໃນການເປັນສາວິກທຸກໆຄົນ ພວກ ເຮົາຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແນະນຳໃຫ້ນຳໄປໃຊ້ ແລະປະຕິບັດຕາມ

ບົດຮຽນນີ້ ເປັນບົດຮຽນທີ່ມີການທ້າທາຍຫລາຍຕໍ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຮົາໃນຖານະທີ່ພວກ ເຮົາເປັນສາວິກ ຂອງພຣະຄຣິດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳແດງພຣະອົງເອງໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາໂດຍຜ່ານພຣະຄຳຂອງ ພຣະອົງເອງ. ເປັນຄວາມຈິງພຣະ ຄຳຂອງພຣະອົງເພື່ອພວກເຮົາ ບໍ່ວ່າຈະເປັນພາສາໃດກໍຕາມ. ພວກເຮົາ

ສາມາດຄົ້ນຫາໄດ້ສຶກສາໄດ້ ແຕ່ສິ່ງນຶ່ງທີ່ພວກເຮົາ ຈະເຮັດໄດ້ນັ້ນກໍຄືເຮົາຕ້ອງສຶກສາດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ຫລັງ ຈາກນັ້ນເຮົາກໍຄວນຈະຖວາຍຕົວຂອງເຮົາຍອມຈຳນົນຮັບເອົາ ຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄໍາຖາມ:

1. ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຫຍັງແດ່ຈາກເພງສັດເສີນ 119 ກ່ຽວກັບພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ? ແລະພຣະຄໍາ ຂອງພຣະເຈົ້າມີ ສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງບໍ່ກັບຊີວິດຂອງພວກເຮົາ?
2. ເຮົາຈະອະທິບາຍຢ່າງໃດ ຕໍ່ຄໍາທີ່ວ່າຮັບເອົາຄວາມຈິງຈາກພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນຄົນເບຣອຍ ໃນສະໄໝຂອງ ໂປໂລ?
3. ພວກເຮົາຈະສແວງຫາສຶກສາພຣະຄໍາພີຢ່າງໃດເພື່ອຈະນໍາໄປໃຊ້ ເພື່ອຈະອອກຜົນໃນຊີວິດ?
4. ມີວິທີໃດບໍ່ເພື່ອທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີນິດສັຍຢາກສຶກສາພຣະຄໍາພີ?
5. ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຫຍຸ້ງຍາກທີ່ສຸດໃນການສຶກສາຮໍາຮຽນພຣະຄໍາພີແລະການດໍາເນີນຊີວິດໃນພຣະ ຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ? ເປັນຫຍັງ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2

ສາລະພາບ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 51; 1 ໂຍຮັນ 1:9

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 51; 1 ໂຍຮັນ 1:9

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ບັນດາເຫລົ່າສາວິກທັງຫລາຍພາກັນສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະພວກເຂົາ ກໍໄດ້ຮັບການອະພິຍໂທດແລະການປັບປຸງແກ້ໄຂ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະເຂົ້າໃຈໃນການອະພິຍໂທດບາບນີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ນຳພາໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາແລະພວກເຮົາມີຄວາມສັດຊື່ໃນການສາລະພາບບາບພຽງໃດ.

ຄຳນຳ

ອາຈານສອນທີ່ໂຮງຮຽນພຣະຄຣິສຕະທັມຄຳພີໄດ້ແບ່ງປັນເຮືອງນີ້ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຟັງໃນປີທີ່ຜ່ານມາ. ເພິ່ນໄດ້ສັນຍາກັບທາງ ໂຮງຮຽນວ່າຈະປະຕິບັດຕາມຣະບຽບຂອງໂຮງຮຽນທຸກຢ່າງ. ໃນນັ້ນ ມີຂໍ້ນຶ່ງຊຶ່ງກ່າວວ່າ ທ້າມອາຈານສອນຄົນໃດຄົນນຶ່ງກ່າວ ຮ້າຍປ້າຍສີເພື່ອນຄຣຸດ້ວຍກັນ.

ແຕ່ພໍຜ່ານໄປໄດ້ອາທິດດຽວ, ອາຈານຄົນນັ້ນກໍໄປເຫັນພ້ອມເຂົ້າຂ້າງນັກຮຽນທີ່ໃສ່ຮ້າຍອາຈານສອນ. ພາຍຫລັງຕໍ່ມາເພິ່ນ ກໍຮູ້ສຶກຕົນເອງວ່າໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ສັນຍາຣະບຽບຂອງໂຮງຮຽນ. ເພິ່ນກ່າວວ່າເພິ່ນໄດ້ນຶ່ງທີ່ຫ້ອງການຂອງເພິ່ນເປັນເວລາດົນ ນານ ຄິດໄປຄິດມາແລ້ວກໍຮູ້ສຶກຕົວເອງ. ລາວໄດ້ສາລະພາບບາບຜິດນັ້ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຂໍຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າອະພິຍໂທດໃຫ້, ແລ້ວກໍປະຕິຍານຕົວເອງວ່າຈະບໍ່ເຮັດບາບອີກ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນລາວກໍໄດ້ເດີນໄປຫາເພື່ອນອາຈານສອນດ້ວຍກັນເພື່ອຈະໄປສາ ຣະພາບບາບນັ້ນ. ລາວຂໍຮ້ອງໃຫ້ເພື່ອນຄົນນັ້ນອະພິຍໂທດໃຫ້ແກ່ລາວ.

ລາວກ່າວວ່າບໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ງ່າຍທີ່ຈະເຮັດຢ່າງນັ້ນໄດ້. ການສາລະພາບແລະການສຳນຶກຕົວນີ້ເປັນການຍາກຫລາຍແທ້ທີ່ຄົນ ເຮົາຈະກະທຳໄດ້. ແຕ່ວ່າຄັນຖ້າຫາກໃຜຜູ້ໃດກະທຳໄດ້ຈະເປັນການປະເສີດຫລາຍຕໍ່ຊີວິດ. ຫວັງວ່າຖ້າພວກເຮົາຫາກສາລະ ພາບບາບ, ສຳນຶກໃນຄວາມຜິດ ແລະປົວແປງຊີວິດຕົນເອງ--ພວກເຮົາຈະບໍ່ມີວັນລືມຈັກເທື່ອແລະກໍຈະເປັນປະສົບການທີ່ ປະເສີດທີ່ສຸດໃນການກະທຳຢ່າງນີ້.

1. ຮ້ອງໄຫ້ຫາຄວາມສົງສານ: (ເພງສັຣເສີນ 51:1-2)

ພຣະຄຳພີເພງສັຣເສີນໄດ້ກ່າວເຖິງຄຳອ້ອນວອນຂອງຜູ້ຊຽນວ່າໂຜດເມດຕາຂ້າໂອຍແດ່ທ້ອນ ຂໍຄວາມຮັກພັນຄົງຂອງພຣະ ອົງຢູ່ນຳຂ້າໂອຍແດ່ ໂຜດໄດ້ກຳຈັດຄວາມບາບໃຫ້ອອກຈາກຂ້າໂອຍ ແດ່ທ້ອນ. ໂຜດ

ຊໍາຮະຄວາມຊົ່ວອອກຈາກຂ້າງນ້ອຍແດ່. ບົດເພງສັດເສີນບົດທີ 51 ນີ້ ເປັນບົດທີ່ກະສັດດາວິດໄດ້ກະທໍາ ບາບກັບນາງບັດເຊບາຜ່ານມາແລ້ວ.

ເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນນີ້ເປັນເລື່ອງທີ່ກະສັດດາວິດໄດ້ກະທໍາຜ່ານມາ. ເພິ່ນໄດ້ເປັນຜູ້ວາງແຜນຂ້າສາມີຂອງນາງ ບັດເຊບາແລ້ວກໍ ເອົານາງເຂົ້າມາຢູ່ໃນພຣະຣາຊວັງດ້ວຍ. ເມື່ອຢູ່ດ້ວຍກັນແລ້ວນາງກໍໄດ້ຄອດລູກຄົນນຶ່ງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມພາຍໃນນຶ່ງປີກະສັດ ດາວິດກໍໄດ້ສາຣະພາບຄວາມບາບຂອງຕົນເອງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ ທ່ານໄດ້ມາພົບກັບຜູ້ທໍານວາຍໂຢນາທານ (2 ຊາມູ ເອນ 12) ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ຂຽນເພງສັດເສີນບົດທີ 51 ນີ້ຂຶ້ນມາ.

ເພິ່ນໄດ້ເປີດການຂຽນຂອງເພິ່ນດ້ວຍການຂໍຮ້ອງເພື່ອຂໍຄວາມເມດຕາ, ອະທິບາຍເຖິງການກະທໍາ, ອະທິ ບາຍເຖິງຄວາມຊົ່ວ ທັງໝົດ. ດາວິດໄດ້ກ່າວເຖິງສາມຄໍາຄື: ໂຜດປັດການບາບ, ໂຜດຊໍາຮະຄວາມຊົ່ວ, ແລະໂຜດທໍາໃຫ້ສະອາດ.

2. ຄວາມສັດຊື່ເປັນການດີທີ່ສຸດ: (ເພງສັດເສີນ 51:3-6)

ດາວິດສາຣະພາບຄວາມບາບໃນຂໍ້ທີ 3-6 ວ່າເພິ່ນເປັນຜູ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເພິ່ນໄດ້ຍອມຈໍານົນ ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນ ບໍ່ໄດ້ກ່າວຕິຕຽນບາງບັດເຊບາແມ່ນແຕ່ຄໍາດຽວເລີຍຫລືຜູ້ອື່ນຜູ້ໃດທັງນັ້ນ. ໃນເວລາເຂົ້າ ເຝົ້າດ່ຽວຕໍ່ພຣະເຈົ້າ (51:3) ນີ້ລະ ຄືພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນຄວນເຮັດ.

ດາວິດຮູ້ການກະທໍາຂອງເພິ່ນດີວ່າເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ບັດເຊບາມີຄວາມເສັຍໃຈ ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ນາງກໍໄດ້ເສັຍ (ອູ ຣີອາ) ສາມີຂອງນາງໄປ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ດາວິດຜູ້ເປັນກະສັດກໍຄວນກະທໍາຕົນໃຫ້ລືມກັບ ເປັນກະສັດ. ເພິ່ນເປັນຜູ້ມີຄວາມ ສາມາດທາງດ້ານການເມືອງ, ທີ່ຄວາມສາມາດທາງດ້ານທະຫານ, ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແຂງແຮງບໍ່ ຄວນຈະມາຜິດພາດເລື່ອງຢ່າງນີ້.

ຜົນສຸດທ້າຍພວກເຮົາກໍຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະເຈົ້າສັດຊື່ແລະທຸ່ງທັມ. ແມ່ນວ່າດາວິດຈະຮ້ອງຂໍການອະ ພິຍໂທດປານໃດ ກໍຕາມ ພຣະອົງຈະປ່ອຍປະລະເລີຍໄປບໍ່ໄດ້ເດັດຂາດ. ໃນທີ່ສຸດໃນຂໍ້ 6 ດາວິດກໍຮູ້ຢູ່ແລ້ວ ພຣະອົງຊົງຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມຈິງແລະ ຄວາມສັດຊື່. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງຕັດສິນເພິ່ນຢ່າງແນ່ນອນ. ຄໍາເວົ້າທີ່ວ່າຂໍໃຫ້ ແນວຄິດເຕັມດ້ວຍພຣະສະຕິປັນຍາກໍໝາຍຄວາມ ວ່າຂໍໃຫ້ຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງເຕັມຢູ່ໃນສມອງຂອງ ຂ້າງນ້ອຍດ້ວຍເຖິດ ຂໍຢ່າໄດ້ໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍຫລົງອີກເລີຍ.

ຖ້າພວກເຮົາຫາກມີຄວາມສັດຊື່ຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ ແລະຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປ່ຽນແປງຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ ກໍບໍ່ ເປັນການຍາກໃນ ການຕັ້ງຕົນຊີວິດ. ຈົ່ງຢ່າກາຍເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄິດ ເມື່ອເຮົາເປັນຄົນຜິດເຮົາກໍຕ້ອງຍອມ ຮັບຜິດ (ມັດທາຍ 7:3-5) ດາວິດ ເຂົ້າໃຈດີວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຢາກໃຫ້ລາວກາຍເປັນຄົນທີ່ສັດຊື່ ແລະ ຢາກໃຫ້ລາວສາຣະພາບ.

3. ຊີວິດອີກຟາກນຶ່ງ: (ເພງສັຣເສີນ 51:7-12)

ພວກເຮົາທຸກຄົນກໍຮູ້ແລ້ວວ່າຖ້າພວກເຮົາທາກເຮັດບາບຜິດພາດຕໍ່ນໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ເຖິງພວກເຮົາຈະຮ້ອງຂໍອະພິຍໂທດປານໃດ ຄວາມບາບມັນກໍຍັງຫລອນມາເກາະກິນໃຈຂອງພວກເຮົາຢູ່ນັ້ນລະ. ມີຫລາຍຄົນທີ່ເຮັດບາບໃນ ໄລຍະສັ້ນໆ ແລະກໍຍັງທໍາໄປເລື້ອຍໆຖືວ່າບໍ່ແມ່ນບາບຫລືວ່າບາບກໍຄົງບໍ່ບາບຫລາຍປານໃດ. ພວກເຮົາຢາກຈະກ້າວໄປຫາ ບາດກ້າວຕໍ່ໄປ, ພວກເຮົາບໍ່ຢາກບາບແລ້ວບາບອີກ, ອະພິຍແລ້ວອະພິຍອີກເໝືອນສາສນາອື່ນທີ່ເຂົາເຮັດກັນຢູ່. ດາວິດທູນ ຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຂົາມີຊີວິດ

ໃນການປັບປຸງແກ້ໄຂນີ້ເຮົາຕ້ອງມີການປະຕິບັດ, ພວກເຮົາຕ້ອງມີປະສິບການຄືຕ້ອງຮັບຮູ້ໃນສິດທິທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບມາແລະ ກໍຕ້ອງຮັບຮູ້ໃນການອະພິຍໂທດທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ນັ້ນ. (ກິຈການ 3:19) ດາວິດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍປັບປຸງຊີວິດ ຂອງເພິ່ນຄືນໃໝ່, ຊ່ວຍປັບປຸງໃຫ້ເພິ່ນໄດ້ຮັບຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີຄືນໃໝ່. (ເພງສັຣເສີນ 51:8). ເພິ່ນໄດ້ທູນຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈົ່ງ ໃຫ້ຫົວໃຈທີ່ບໍ່ຮິສຸດກັບຄືນມາຫາເພິ່ນອີກ ແລະຈິດວິນຍານທີ່ເຂັ້ມແຂງດ້ວຍ. ດາວິດເຄີຍບວບຊໍ້າມາຫລາຍແລ້ວດ້ວຍການ ກະທໍາຜິດ. ເພິ່ນຢາກມີຊີວິດໃໝ່ໃນວັນໃໝ່.

ກ່ອນໜ້ານັ້ນດາວິດເຄີຍເປັນຄົນທີ່ດໍາເນີນຊີວິດດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮິສຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນມີຄວາມຍໍາເກງຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. (ເພງສັຣເສີນ 51:11) ເວລາໃດທີ່ເຮົາຍັງມີບາບຢູ່ ເວລານັ້ນເຮົາຍັງຈະຫາຄວາມຍິນດີບໍ່ໄດ້. ເພິ່ນຕ້ອງການຊີວິດຂ້າງໜ້າເປັນຊີວິດທີ່ສິດຊື່ນແຈ່ມໃສ.

4. ຖືກແກ້ໄຂແລ້ວນໍາມາໃຊ້: (ເພງສັຣເສີນ 51:13-19)

ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຮົາໄດ້ທໍາຄວາມຜິດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າຍັງຈະໃຊ້ພວກເຮົາອີກຕໍ່ໄປຢູ່ບໍ່? ສັຣເສີນພຣະ ເຈົ້າພຣະອົງຍັງຈະໃຊ້ພວກເຮົາຢູ່. ຈົ່ງເບິ່ງຊີວິດຂອງດາວິດພຣະອົງຍັງໃຫ້ດາວິດໃຊ້ເປັນຄໍາພະຍານເພື່ອເຕືອນຈິດໃຈຂອງ ຄົນອື່ນ. ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມຖ່ອມໃຈແລະສັດຊື່ຕໍ່ພຣະອົງ (ເພງສັຣເສີນ 51:13-17) ດາວິດເຂົ້າໃຈໃນຄວາມສົນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ການນະມັສການຫລືພິທີຮີຕອງເທົ່ານັ້ນ (ເພງສັຣເສີນ 51:16-17) ແຕ່ການສາລະ ພາບແລະການສໍານຶກຜິດຂອງພວກເຮົາທີ່ຕ້ອງອອກມາຈາກໃຈຈິງ. ທ່າທິການກະທໍາຂອງພວກເຮົາທາງນອກແມ່ນສະແດງ ອອກມາຈາກທາງໃນ. ພວກເຮົາຄວນສະແດງພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ແລະຊື່ໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຊີວິດໃໝ່ຂອງເຮົາແທ້.

ສິ່ງທີ່ດີເລີດນັ້ນກໍຄືວ່າພວກເຮົາຍັງໃຊ້ໄດ້ຢູ່ ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາຈະຜິດພາດປານໃດພຣະອົງຊົງມີພຣະຄຸນຕໍ່ພວກເຮົາ ຫລາຍ, ປັບປຸງແກ້ໄຂດ້ວຍຄວາມເມດຕາກະຣຸນາ ແລະໃຫ້ພວກເຮົາຈະເປັນຄົນທີ່ໃຊ້ໄດ້ອີກ.

5. ດໍາເນີນໃນຄວາມສະວ່າງ: (1ໂຍຮັນ 1:9)

ໃນ 1 ໂຍຮັນບົດທີນຶ່ງ, ສາວົກຂອງພຣະເຢຊູອີກຄົນນຶ່ງໄດ້ທ້າທາຍພວກເຮົາທັງຫລາຍວ່າໃຫ້ພວກເຮົາດໍາເນີນຊີວິດໃນ ຄວາມສະວ່າງ. ການເດີນທາງຂອງພວກເຮົາແມ່ນເສັ້ນທາງຂອງຄຣິສຕຽນ ພວກເຮົາຍັງມີຫລາຍຄົນທີ່ເດີນໄປກັບພວກເຮົາ. ເສັ້ນທາງເດີນຂອງພວກເຮົາແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ແຄບ ຊຶ່ງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກພວກເຮົາໄວ້ແລ້ວ. (ມັດທາຍ 7:13-14)

ໃນການເດີນທາງນີ້ ໝາຍຄວາມວ່າຕ້ອງມີການຜິດພາດ, ຕ້ອງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ. ຖ້າພວກເຮົາຫາກຜິດພາດພວກເຮົາ ຕ້ອງສໍານຶກຕົວແລ້ວຂໍອະພິຍໂທດຈາກພຣະອົງ. ພຣະອົງຜູ້ຊົງມີຄວາມຮັກກໍຈະອະພິຍໃຫ້ພວກເຮົາທັນທີທັນໃດ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ ຫຍຸ້ງຍາກແດ່ກໍຄືການລ້າງໃຫ້ສະອາດແລະນໍາມາປັບບຸງໃໝ່.

ນໍາໃຊ້ໃນຊີວິດແລະພາກປະຕິບັດ:

ພວກເຮົາທຸກຄົນເປັນຄົນບາບ (ໂຣມ 3:23) ພວກເຮົາຖືກຫລອກລວງແລ້ວກໍບໍ່ຟັງຄວາມຂອງພຣະເຈົ້າ. ກຸນແຈທີ່ສໍາຄັນສໍາ ລັບພວກເຮົານັ້ນແມ່ນຕ້ອງຕິດຕໍ່ກັບພຣະເຈົ້າທຸກວັນບໍ່ຂາດ, ເພາະພວກເຮົາອາດຈະທໍາບາບໄດ້ທຸກເວລານາທີ, ພວກເຮົາ ຄວນສັດຊື່ຕໍ່ຕົວເອງແລະຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ນັ້ນຄືການຄືນດີກັບພຣະເຈົ້າທາງຈິດວິນຍານ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຈະຍົກໂທດໃຫ້ກັບ ພວກເຮົາ ແລະຕ້ອງການຈະສ້າງພວກເຮົາຄືນໃໝ່. ພຣະອົງມີຄວາມສາມາດສ້າງຈິດໃຈພວກເຮົາຄືນໃໝ່ໄດ້. ພຣະອົງສາ ມາດສ້າງຄວາມຍິນດີໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາໄດ້. ການຊໍາຮະລ້າງໃຫ້ສະອາດແລະທໍາໃຫ້ບໍ່ນິສຸດພຣະອົງເຮັດໄດ້ແລະເປັນຄວາມຈິງ. ພຣະອົງມີຊີວິດອັນປະເສີດທີ່ຈະປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາໃນຊີວິດພາຍໜ້າໄດ້ ນີ້ເປັນຄວາມຈິງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ເວລາດາວິດປະເຊີນໜ້າກັນຜູ້ທໍາມາຍນາທານ ແລ້ວເພິ່ນກ່າວຢ່າງໃດກ່ຽວກັບບັດເຊບາ? ດາວິດເວົ້າວ່າຢ່າງໃດ ກັບຕົວເອງ?
2. ຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ ຖ້າພວກເຮົາຫາກສາຣະພາບແລະສໍານຶກບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ?
3. ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຂວາງກັນ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຮົາບໍ່ສັດຊື່ແລະບໍ່ເປີດໃຈກັບພຣະເຈົ້າ?
4. ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຫຍັງແດ່ໃນການສຶກສາຮໍາຮຽນໃນວັນນີ້?
5. ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ ກັບການສາມັກຄີທັມກັບພຣະເຈົ້າ?

ດຣ. ບຸນໂຣມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3

ຄວາມເຊື່ອ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ສຸພາສິດ 3:5-6; ຄາລາເຕັຍ 2:15-21; ເອເຟໂຊ 2:8-10

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ສຸພາສິດ 3:5-6; ຄາລາເຕັຍ 2:15-21; ເອເຟໂຊ 2:8-10

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເຫລົ່າສາວິກຂອງພຣະເຢຊູເຂົ້າມາຫາພຣະອົງໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອ ແລະ ໄດ້ດຳເນີນຊີວິດ ຕາມຄວາມເຊື່ອ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາຫາພຣະເຢຊູໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອ ແລະ ໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຕາມຄວາມ ເຊື່ອແລ້ວບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາຫາພຣະເຢຊູຕາມບາດກ້າວຂອງຄວາມເຊື່ອແລ້ວບໍ່? ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນແລ້ວບໍ່? ຫລືວ່າໄດ້ດຳເນີນຕາມບາດກ້າວ ເພື່ອຈະທຳງານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງແລ້ວບໍ່?

ຄຳນຳ

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ດີວ່າການເປັນຜູ້ນຳໂບດເປັນການຍາກຫລາຍ. ໂບດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄປຮັບໃຊ້ນັ້ນເປັນໂບດທີ່ມີບັນຫາ. ໂບດແບ່ງແຍກກັນເປັນສອງພັກສອງພວກ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ດີວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະແກ້ໄຂໄດ້ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ແລ້ວວ່າຈະແກ້ໄຂຢ່າງໃດ.

ຂ້າພະເຈົ້າເລີ້ມໄປຢັ້ງຢາມ, ເປັນຄອບຄົວ, ເປັນສ່ວນຕົວ, ແລະ ເປັນຄູ່ຜົວເມັຍ ອະທິບາຍຂໍ້ຂ້ອງໃຈຄິດວ່າພວກເຂົາຈະໃຫ້ກຽດແລະ ນັບຖືອາຈານຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ແລ້ວຄວາມຄິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຜິດພາດໄປ ເພາະບັນຫາແທນທີ່ຈະດີຂຶ້ນ ຊ້າພັດຍິ່ງໜັກໄປກວ່າເກົ່າ.

ເມັຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເລີ້ມຖາມຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າໃຊ້ສະຕິປັນຍາຂອງເຈົ້າເອງຫລືສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ? ເມື່ອ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳຖາມນີ້ກໍເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດທັນທີ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍເລີ້ມຫັນມາສແວງຫາສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ເວລາ ຂ້າພະເຈົ້າທັນມາຫາພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແລະ ແຜນການຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າສອດຄ່ອງກັນ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຊື່ອຟັງແລະ ປະຕິບັດຕາມການນຳພາຂອງພຣະອົງທຸກຢ່າງ. ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າໃນການຊົງນຳພາໃນຄັ້ງນີ້.

1. ຈົ່ງໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ: (ສຸພາສິດ 3:5-6)

ນ້ຳໜັກຂອງຄວາມເຊື່ອເປັນສິ່ງນຶ່ງທີ່ຍາກໃນການຊົ່ງຊາ ພວກເຮົາຫລາຍຄົນກໍບອກວ່າເຊື່ອ. ລອງມາຄິດນຳກັນລອງເບິ່ງ ຄັກງດູວ່າເປັນຢ່າງໃດ. ແຕ່ລະວັນພວກເຮົາເອົາອັນໃດມາຢັ້ງຢືນ? ທ່ານຂັບຮົດຕາມເລນຂອງທ່ານ ແລະ ທ່ານ ກໍຄິດຢູ່ບໍ່ວ່າ ຄົນອື່ນຈະເຮັດຄືທ່ານດ້ວຍ? ທ່ານຝາກຈິດໝາຍທີ່ມີເຊັກເປັນຈຳນວນເງິນຢ່າງຫລວງຫລາຍທ່ານເຊື່ອບໍ່ວ່າ ເງິນຈະບໍ່ເສັຍ? ທ່ານເຊື່ອທ່ານໝໍບໍ່ວ່າເພິ່ນຂຽນໃບສັ່ງຢາທີ່

ຖືກຕ້ອງແລ້ວໃຫ້ແກ່ທ່ານ? ທ່ານເຊື່ອບໍ່ວ່າຮ້ານຂາຍຢາຈະເອົາ ຢາທີ່ຖືກຕ້ອງໃຫ້ແກ່ທ່ານ? ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອແມ່ນຫລືບໍ່?

ຄວາມເຊື່ອແມ່ນສິ່ງນຶ່ງທີ່ພວກເຮົາບໍ່ເຫັນກັບຕາ ຄືພຣະວິນຍານ ເປັນວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງ. ພວກ ເຮົາຢູ່ໄດ້ໃນທຸກວັນນີ້ກໍ ຍ້ອນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນີ້ລະ. ຄວາມເຊື່ອແມ່ນຄວາມສລາດຊຶ່ງພົວພັນກັບພຣະ ວິນຍານ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນສິ່ງສໍາຄັນຫລາຍກັບພຣະເຈົ້າ. ເພາະວ່າຖ້າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອແລ້ວຈະເປັນທີ່ພໍພຣະ ທັຍຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້. (ເຮັບເຮີ 11:6)

ຊີວິດຂອງພວກເຮົາປະກອບດ້ວຍຫລາຍເຫດຜົນໃນການເລືອກ. ພວກເຮົາເລືອກເອົາສິ່ງນ້ອຍສິ່ງ ໃຫຍ່ຢູ່ສເມີ. ພວກເຮົາຈະ ພັກພາອາສາຢູ່ໃສ? ຈະປະກອບສ່ວນວຽກງານຢ່າງໃດ? ຈະກິນແລງມື້ນີ້ກັບ ຫຍັງ? ຈະມີໜັງເຮືອງຫຍັງນີ້ທີ່ເຮົາຊິ ເບິ່ງ? ຈະ ແຕ່ງງານຫລືຈະຢູ່ເປັນໂສດໜໍ? ຈະແຕ່ງງານກັບຜູ້ນີ້ບໍ່ຫລື ຈະແຕ່ງກັບຜູ້ອື່ນ? ຈະມີລູກບໍ່ນໍ? ຈະຍ້າຍໄປຢູ່ຮັດອື່ນ ບໍ່? ຖ້າທ່ານໝໍຖາມຈະຕອບເພິ່ນວ່າຢ່າງໃດ? ພວກ ເຮົາຕັດສິນໃຈຢູ່ທຸກມື້ທຸກວັນ.

ຖ້າພວກເຮົາຫາກມີການຖວາຍຕົວໃຫ້ກັບພຣະອົງ ພຣະອົງກໍຈະປັບປຸງເສັ້ນທາງຂອງພວກເຮົາໃຫ້ ຊື່ຕຣົງ. ຢ່າອົງຄວາມຮອບ ຮູ້ຂອງຕົນເອງ. ຢ່າຖືວ່າຕົນເອງມີປະສິບການແລ້ວ. ຜົນປະໂຫຍດທີ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມ ຈະເຣີນຮັ່ງມີຢ່າງເຕັມປຸ່ງມ ພຣະອົງເປັນທີ່ໄວ້ວາງໃຈໄດ້ ພຣະອົງຈະສະຖິດ ຂ້າງໆພວກເຮົາທຸກຍາມ ແຜນການຂອງພຣະ ອົງເປັນແຜນການທີ່ຖືກຕ້ອງຕລອດໄປ. ພຣະອົງຊົງປາຖນາດີ ຕໍ່ພວກເຮົາເລື້ອຍມາ.

2. ຈົ່ງເລີ່ມບາດກ້າວທໍາອິດ: (ຄາລາເຕັຍ 2:15-21)

ຝຶກຝົນການວາງໃຈໃຫ້ໝົດຈິດໝົດໃຈ ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ. ມະນຸດຂອງພວກເຮົາ ເວລາມີຄວາມ ເຊື່ອກໍເຊື່ອໄປເປັນບາງອັນເປັນບາງຢ່າງ ແຕ່ການຕັດສິນໃຈຈະເຮັດອັນໃດກໍຍັງເຮັດໄປຕາມ ໃຈຂອງຕົນເອງຢູ່. ນີ້ຄືການສຶກ ສາແບບເຜີນໆ, ຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນກໍເປັນຄວາມຈິງແລະກໍເປັນການຜິດ ພາດຫລາຍ. ພວກເຮົາຕ້ອງສແວງຫານໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າກ່ອນ. ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ເຮົາບອກວ່າເຊື່ອ ຫລາຍ. ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສ້າງຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.

ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູໃນສມັຍນັ້ນ, ສ່ວນຫລາຍແລ້ວແມ່ນເປັນຄົນສັ້ນຊາດຍິວ. ພວກເຂົາຮັບເອົາ ພຣະເຢຊູໃນຖາ ນະເປັນພຣະເມຊີອາແລະຕິດຕາມຄໍາສອນຂອງພຣະອົງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມການເຕີບໂຕຂຶ້ນ ຍ່ອມມີການຂັດແຍ່ງເພາະບາງຄົນ ກໍຢາກເຜີຍແຜ່ໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດດ້ວຍ.

ໂປໂລໂດ້ນໍາໂບດໄປສູ່ຄວາມພົ້ນ. ເພິ່ນພະຍາຍາມອະທິບາຍໃຫ້ຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູທັງຫລາຍ

ເຂົ້າໃຈໃນການຮັບ ຄວາມພື້ນວ່າ ຄວາມພື້ນໄດ້ມາໂດຍຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ມາດ້ວຍການ
ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດ. ມີໃຜແດ່ທີ່ປະຕິ ບັດຕາມພຣະບັນຍັດແລ້ວໄດ້ຮັບຄວາມພື້ນ ພວກທີ່ເປັນຄົນຍິງ
ກໍເໝືອນກັນທີ່ຈະເປັນຄົນຊອບທັມໄດ້ກໍຕ້ອງແມ່ນ ໂດຍທາງ ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ ບໍ່ແມ່ນປະຕິບັດ
ຕາມພຣະບັນຍັດທີ່ບິ່ງໄວ້. (ຄາລາເຕັຍ 2:15-16)

ພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່ທຸກວັນນີ້ກໍແມ່ນພຣະເຢຊູມີຊີວິດຢູ່ໃນພວກເຮົາ. ຊີວິດທີ່ພວກເຮົາດຳເນີນຢູ່ທຸກ
ວັນນີ້ແມ່ນຊີວິດ ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັກເຮົາແລະສະລະຊີວິດເພື່ອພວກເຮົາ.
(ຄາລາເຕັຍ 2:20)

3. ຈົ່ງຮັບເອົາຂອງປະທານ: (ເອເຟໂຊ 2:8-10)

ຈິດໝາຍຂອງໂປໂລທີ່ຂຽນໄປເຖິງເມືອງເອເຟໂຊ, ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວກໍຄ້າຍໆຈິດໝາຍງຽນເພາະ
ບໍ່ແມ່ນສະເພາະ ແຕ່ພື້ນື່ງຂາວເອເຟໂຊເທົ່ານັ້ນ, ທຸກຄົນ ທຸກໂບດກໍຄວນຈະເປັນດັ່ງນັ້ນ. ໂປໂລເຫັນວ່າ
ຈະມີຫລາຍໂບດທີ່ຢູ່ອ້ອມໆເມືອງ ເອເຟໂຊຢູ່. ຈິດໝາຍນີ້ເປັນຈິດໝາຍທີ່ຕອບຂໍ້ຂ້ອງໃຈໃນເຣື່ອງຄວາມ
ເຊື່ອ, ລະຫວ່າງຄົນຍິງແລະຄົນຕ່າງຊາດ.

ໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວກ່ຽວກັບພື້ນຖານຂອງຄວາມເຊື່ອ. ໃນຂໍ້ 8 ເພິ່ນໄດ້ບອກ
ວ່າ ...ຊຶ່ງທ່ານທັງ ຫລາຍພື້ນນັ້ນ ກໍພື້ນໂດຍພຣະຄຸນເພາະຄວາມເຊື່ອ ບໍ່ແມ່ນໂດຍຕົວເອງ. ນີ້ກໍເຂົ້າໃຈດີ
ແລ້ວວ່າຄວາມພື້ນນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາດ້ວຍ ການກະທຳ, ຈະສ້າງເອງທຳເອງບໍ່ໄດ້. ຄຳວ່າພື້ນໂດຍພຣະຄຸນເພາະ
ຄວາມເຊື່ອ, ແມ່ນຫຍັງຄືພຣະຄຸນ? ພຣະຄຸນແມ່ນ ຂອງຂວັນທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາທຸກຄົນ
ລ້າໆ. ພວກເຮົາທຸກຄົນບໍ່ເໝາະສົມກັບຂອງຂວັນນີ້ແຕ່ພຣະອົງກຳມອບ ໃຫ້ພວກເຮົາເພາະພຣະອົງເປັນພຣະ
ເຈົ້າແຫ່ງພຣະຄຸນ. ພຣະອົງໄດ້ມອບຄວາມພື້ນນີ້ໃຫ້ແກ່ທຸກໆຄົນ ແຕ່ມີຂໍ້ແມ້ຢູ່ຢ່າງດຽວ ຄືຕ້ອງຜ່ານທາງ
ພຣະເຢຊູ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນການຍາກຫລາຍບໍ່ທີ່ຈະຢຸດເຊື່ອພື້ນຕົວເອງ ແລ້ວຫັນມາເຊື່ອພຣະເຈົ້າ? ລອງຍົກຕົວຢ່າງມາ
ໃຫ້ເຫັນເບິ່ງດູວ່າ ເຊື່ອຕົນເອງດີກວ່າເຊື່ອພຣະເຈົ້າ.
2. ທ່ານເຂົ້າໃຈຄວາມພື້ນຄືແນວໃດ? ຄວາມພື້ນແມ່ນຫຍັງ?
3. ອະທິບາຍຄຳວ່າ ພຣະຄຸນ
4. ດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມເຊື່ອຄືຢ່າງໃດ? ໃນຊີວິດຂອງທ່ານ ທ່ານໄດ້ຕິດຕາມທາງຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ
ບໍ່? ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4

ຖືສິນອິດອາຫານ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 2 ຂ່າວຄາວ 20:1-4, 13-15; ມັດທາຍ 6:16-18; ກິຈການ 13:1-3
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** 2 ຂ່າວຄາວ 20:1-7; ມັດທາຍ 6:16-18; ກິຈການ 13:1-3
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ພວກສາວິກພາກັນຖືສິນອິດອາຫານເພື່ອສແວງທາພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງ ພຣະອົງ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ພຣະເຈົ້ານຳພາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຖືສິນອິດອາຫານ (ບໍ່ກິນເຂົ້າ ຫລືສິ່ງອື່ນໆ) ເພື່ອຈະ ສແວງທາພຣະເຈົ້າແລະຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງ.
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:** ຖືສິນອິດອາຫານເປັນຄຳສອນຈາກພຣະຄຳພີແລະຄວນເອົາມາປະຕິບັດໃນຄຣິສ ຕະຈັກໃນທຸກວັນນີ້.

ບົດນຳ

ທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນຄົນເວົ້າດັ່ງນີ້ບໍ່? “ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຖືສິນອິດອາຫານບໍ່ເປັນການດີ.” “ທ່ານໝໍຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຍອມໃຫ້ຕົນເອງຖືສິນອິດອາຫານ.” ການຖືສິນອິດອາຫານແມ່ນພວກເຊື່ອທີ່ຜິດພາດເຮັດກັນໃນທຸກວັນນີ້ແມ່ນບໍ່? “ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງກິນເຂົ້າ-ຖືສິນອິດອາຫານບໍ່ໄດ້ດອກ.” ຄຳດັ່ງກ່າວມາຢ່າງນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຈາກຄຣິສະຕຽນຜູ້ອື່ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງໄດ້ຍິນບາງຄົນກ່າວວ່າຖ້າຖືສິນອິດອາຫານເຖິງສາມວັນອາດເປັນອັນຕະລາຍເຖິງເສັຽຊີວິດໄດ້.

ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫສນາເຖິງເລື່ອງຖືສິນອິດອາຫານ ມີແມ່ຜູ້ຄົນນຶ່ງມາເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍໄດ້ຖືສິນອິດອາຫານເພາະໄດ້ຍິນທ່ານເຫສນາ. ຂ້ອຍຄິດວ່າເຈົ້າອາດດີໃຈຫລາຍ” ບໍ່ເຄີຍຄິດເລີຍວ່າເລື່ອງການຖືສິນອິດອາຫານຈະເປັນເລື່ອງໂຕ້ຖຽງກັນໃຫຍ່.

ພຣະຄຳພີໃນບົດຮຽນນີ້, ພວກເຮົາຈະພາກັນຮຽນເຖິງເລື່ອງຖືສິນອິດອາຫານ ເພື່ອເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດ. ການທີ່ຈະເອົາເລື່ອງອິດອາຫານມາສຶກສານີ້ບໍ່ເປັນຂອງແປກ ແຕ່ເຫັນວ່າຜົນຮ້າຍແລະຜົນດີນັ້ນເປັນເລື່ອງຫລາຍຄົນຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈດີ.

1. ຖືກອ້ອມໄວ້ແລະເປັນໜ້າຍ້ານ: (2 ຂ່າວຄາວ 20:1-4, 13-15)

ທ່ານຮູ້ສຶກຖືກອ້ອມໄວ້ບໍ່? ຖ້າເຄີຍທ່ານກໍເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຢໂຮຊາຟັດກະສັດຂອງປະເທດຢູດາ. ເພິ່ນໄດ້ປົກຄອງກຸງເຢຣູຊາເລັມເປັນເວລາ 25 ປີຢ່າງສຳເຣັດເປັນຢ່າງດີ (871-848 ກຄສ). ເພິ່ນໄດ້ປະພຶດຕົນເໝືອກະສັດດາວິດແລະເປັນທີ່ພໍພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະເພິ່ນໄດ້ທຳລາຍການກະທຳຜິດ

ຂອງຜູ້ເປັນພໍ່. ໃນການປົກຄອງບັນສຸດທ້າຍເພິ່ນໄດ້ປະເຊີນກັບການທົດລອງຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຖານະເປັນກະສັດປົກຄອງປະເທດ.

ພວກເຮົາໄດ້ອ່ານຈາກ 2 ຂ່າວຄາວ 20:1 ວ່າພວກພັນທະມິດໄດ້ວາງແຜນໂຈມຕີກຸງເຢຣູຊາເລັມ ພວກມີກຳລັງໃຫຍ່ໄດ້ຂ້າມທະເລຕາຍ ແລະກຳລັງລໍຢູ່ເມືອງເອນເກຕີ ປະມານ 35 ໄມທາງຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ພວກທະຫານເຫລົ່ານີ້ຄິດວ່າກະສັດເຢໂຮຊາຟັດຈະຍ້ານແລະຈະສິ່ງທະຫານຂອງຕົນມາຕໍ່ສູ້ທີ່ທົ່ງພຽງບ່ອນແຄມງຽນີ້. ພວກເຂົາຈະໃຊ້ດ່ານທະເລເພື່ອເອົາຊະນະແລະວາງແຜນສະກັດທະຫານລະຫວ່າງຢູດາແລະກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອຈະຕັດກຳລັງທະຫານຂອງກະສັດເຢໂຮຊາຟັດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນພວກທະຫານຂອງພວກສັດຕູຈາກທົດຕາເວັນອອກກໍຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າທະຫານຂອງກະສັດເຢໂຮຊາຟັດ ຖ້າຈະຕໍ່ສູ້ກັນກໍເຫັນວ່າບໍ່ມີທາງເອົາຊະນະພວກສັດຕູໄດ້. (20:12)

ກະສັດເຢໂຮຊາຟັດມີພຶດຕິກຳມຢ່າງໃດ? ເບິ່ງຂໍ້ 3-ເພິ່ນມີຄວາມຍ້ານ! ຂ່າວດີມີຢູ່ວ່າການຍ້ານຂອງເພິ່ນນັ້ນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນສແວງຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອຂໍສະຕິປັນຍາ ແທນທີ່ຈະໄວ້ໃຈໃນກຳລັງຂອງທະຫານ ແຕ່ເຫັນວ່າກະສັດໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ປະຊາຊົນທັງຊາດໃຫ້ອ້ອນວອນແລະຖືສິນອິດອາຫານຊຶ່ງເປັນຄວາມຫວັງທີ່ຈະເອົາຊະນະຕໍ່ສັດຕູ (20:3).

ປະຊາຊົນຮູ້ຈັກເຖິງການຖືສິນອິດອາຫານດີ. ປີລະເທື່ອໃນວັນຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເພື່ອຄວາມຜິດບາບພວກອິສຣາເອັນພາກັນຖືສິນອິດອາຫານ (ລະບຽບພວກເລວີ 16:29-31). ຕ້ອງເຂົາໃຈວ່າການຖືສິນອິດອາຫານນີ້ແມ່ນການບໍ່ກິນເຂົ້າເພື່ອຈຸດປະສົງດ້ານຄວາມເຊື່ອ. ປະຊາຊົນເຂົ້າໃຈດີ ພວກເຂົາຖືສິນອິດອາຫານເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຕ້ອງການດ້ານຈິດວິນຍານໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດ. ພວກເຂົາພາກັນຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າໃຫ້ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃນຍາມລຳບາກ. ພວກເຂົາບໍ່ສິນໃຈດ້ານຮ່າງກາຍຊຶ່ງເປັນສັນຍາລັກວ່າພວກເຂົາເອົາໃຈໃສ່ໃນຄຳຮ້ອງຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຊ່ອຍຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຜູ້ຊົນພາກັນໄປເຕົ້າໂຮມຢູ່ພຣະວິຫານທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເພາະພວກເຂົາຮູ້ວ່າພວກສັດຕູກຳລັງອ້ອມພຽງ 35 ໄມທາງໃຕ້ໂກຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ໃນທີ່ສຸດຜູ້ເປັນກະສັດກໍກາຍເປັນຜູ້ນຳດ້ານຄວາມເຊື່ອໄດ້ຢືນຢູ່ຖ້ຳມາກາງປະຊາຊົນເໝືອນກັບກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ເຮັດເວລາເພິ່ນໄດ້ຖວາຍພຣະວິຫານ (2 ຂ່າວຄາວ 6:12-42). ເພິ່ນໄດ້ນຳພາປະຊາຊົນພາກັນອ້ອນ ວອນແລະທູນຂໍນຳພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາທັງໝົດພາກັນຖືສິນອິດອາຫານແລະລໍຄຳຕອບຈາກພຣະເຈົ້າ.

ໃນທີ່ສຸດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າມາດ້ວຍຜູ້ປະກາດພຣະທັມຢາຮາຊີເອນ (20:14). ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳອ້ອນວອນຖືສິນອິດອາຫານຂອງພວກເຂົາ ແລະພຣະອົງໄດ້ຕອບ. ພຣະອົງສັນຍາວ່າພຣະອົງຈະເປັນຜູ້ຕໍ່ສູ້ແທນພວກເຂົາ (20:15-17).

ສຳລັບພວກເຮົາໃນທຸກມື້ນີ້ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເອົາການຖືສິນອິດອາຫານມາປະກອບໃຊ້ເວລາພົບກັບບັນຫາ. ດັ່ງນັ້ນ, ບາງຄັ້ງພວກເຮົາຈຶ່ງຖືກອ້ອມດ້ວຍບັນຫາແລະມີຄວາມຍ້ານກົວ. ພວກເຮົາຄວນເອົາຕົວຢ່າງຂອງກະສັດເຢໂຮຊາຟັດ ແລະເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ເພື່ອນຳພາໃຫ້ພວກເຮົາມີປັນຍາຕໍ່ສູ້ກັບບັນຫາໃນຊີວິດ. ການຖືສິນອິດອາຫານເປັນຄຳສອນແຕ່ເດີກດຳບັນໃນພຣະຄຳພີຊຶ່ງຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກບັນຫາບາງປະການຊຶ່ງພວກເຮົາໃນທຸກວັນນີ້ຄວນເອົາມາປະກອບໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ປະໂຫຍດດ້ານຄວາມເຊື່ອ.

2. ເວລາທ່ານຖືສິນອິດອາຫານ: (ມັດທາຍ 6:16-18).

ໃນປຶ້ມມັດທາຍ 6:16-18 ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນພວກສາວິກເຖິງເລື່ອງການຖືສິນອິດອາຫານ. ສັງເກດເບິ່ງຂໍ້ 16 ບ່ອນອົງພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ “ເວລາທ່ານຖືສິນອິດອາຫານ.” ພຣະເຢຊູຮູ້ແລ້ວວ່າພວກສາວິກພາກັນຖືສິນອິດອາຫານມາແລ້ວ. ປໂຍກນີ້ໄດ້ກ່າວຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງການຖືສິນອິດອາຫານບໍ່ເໝືອນປີລະຄັ້ງ ຕາມທໍານຽມແລ້ວພວກຍິວໄດ້ທໍາພິທີຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເພື່ອຄວາມຜິດບາບ (ວັນນັ້ນຜູ້ຊົນທຸກຄົນໄດ້ຖືສິນອິດອາຫານ). ຕອນນີ້ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນເຖິງການຖືສິນອິດອາຫານສ່ວນຕົວເພາະພວກສາວິກເປັນຄົນຍິວຍ່ອມຮູ້ຈັກທໍານຽມພິທີການສລອງງານຕ່າງໆ. ອົງພຣະເຢຊູນໍາພາພວກສາວິກໃຫ້ເຂົ້າໃຈດີເຖິງສ່ວນເລິກຂອງຄວາມເຊື່ອ. ພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ພວກສາວິກພາກັນເຮັດບໍ່ເກີນພິທີກິດບັນຍັດ ແລະບໍ່ແມ່ນການສະແດງອອກພຽງພາຍນອກເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ວ່າຕົນເອງເປັນຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.

ໃນພຣະຄໍາຕອນນີ້ພວກເຮົາສາມາດຄົ້ນພົບເຖິງຂໍ້ຄວາມສໍາຄັນເພື່ອພວກເຮົາຈະເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາໃນທຸກວັນນີ້. ນຶ່ງ, ການຖືສິນອິດອາຫານນີ້ເປັນການຝຶກຫັດດ້ານຄວາມເຊື່ອຂອງທຸກຄົນບໍ່ແມ່ນແຕ່ຄຣິສະຕຽນທີ່ເປັນຜູ້ນໍາພາກັນປະຕິບັດຫລືຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອດີເທົ່ານັ້ນ. ສອງ, ພວກເຮົາຢ່າເຮັດເພື່ອສະແດງໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນເທົ່ານັ້ນ. ອົງພຣະເຢຊູປະນາມຜູ້ທີ່ຖືສິນອິດອາຫານແລ້ວອວດໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້. ການຖືສິນອິດອາຫານເປັນການປະຕິບັດສ່ວນຕົວ. ອົງພຣະເຢຊູສອນໃຫ້ພວກສາວິກຖືສິນອິດອາຫານແລະທໍາຄວາມສະອາດຕາມເຄີຍ (6:17). ການຖືສິນອິດອາຫານນີ້ບໍ່ແມ່ນເຮັດເພື່ອສະແດງຕົນເອງວ່າເປັນຄົນເຊື່ອພຣະເຈົ້າດີກວ່າຄົນອື່ນ!

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຖິງການພົວພັນລະຫວ່າງການຖືສິນອິດອາຫານແລະພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າສິນພຣະທັຍເຖິງການກະທໍາຂອງພວກເຮົາ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ພວກເຮົາກະທໍາບາງຢ່າງເພື່ອເປັນປໂຍດເວລາພົບກັບບັນຫາໃນຊີວິດ. ການຖືສິນອິດອາຫານເປັນການຝຶກຫັດດ້ານວິນຍານຈິດເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າແລະພວກເຮົາຈົດຈໍຕໍ່ສິ່ງເກີດຂຶ້ນນັ້ນ.

ການຖືສິນອິດອາຫານເປັນການຕັດສິນໃຈເຮັດສ່ວນຕົວ. ເວລາພວກເຮົາຖືສິນອິດອາຫານພວກເຮົາຕ້ອງບອກຄົນໃກ້ຊິດອະທິຖາເພື່ອ ພວກເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນກໍາລັງໃຈໃຫ້ດ້ວຍການອະທິຖານເພື່ອ. ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ປະກາດໃຫ້ຄົນທັງໂລກຮູ້ວ່າເຮົາຖືສິນອິດອາຫານເພື່ອສະແດງ. ພວກເຮົາພາກັນຖືສິນອິດອາຫານເປັນພຽງຄວາມຕ້ອງການດ້ານວິນຍານຈິດ. ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາກະທໍາໃນດ້ານວິນຍານຈິດ-ບໍ່ແມ່ນການອອກກາຍຍະບໍຣິຫານເພື່ອໃຫ້ຫລຸດນໍ້າໜັກ.

3. ຖືສິນອິດອາຫານແລະການປະຊຸມຂອງຄຣິສຕະຈັກ: (ກິຈການ 13:1-3)

ໃນປຶ້ມກິຈການ 13:1-3 ນີ້ແມ່ນການຕອບສນອງຂອງຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັງຕໍ່ຄໍາເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ. ໃນກິຈການ 11:19-21, ທ່ານລູກາໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າຄຣິສຕະຈັກໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າຈະປະກາດຕໍ່ຄົນຍິວແລະຄົນຕ່າງຊາດໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ. ອາຈານໂປໂລແລະບາຣະນາບາໄດ້ຮ່ວມໃຈກັນກາຍເປັນຜູ້ນໍາໃນຄຣິສຕະຈັກເມືອງນີ້ ແລະເປັນຜູ້ກໍ່ຕັ້ງເຖິງເລື່ອງ ການປະກາດ. ຫລັງຈາກນໍາເອົາປັດຈັຍໄປຊ່ອຍຄຣິສະຕຽນໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ ທັງສອງກໍກັບຄືນໄປຍັງຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັງເພື່ອຂໍການແນະນໍາອີກ.

ຄັ້ງນຶ່ງມີຄົນເຂົ້າຮ່ວມປະຊຸມໃນຄຣິສຕະຈັກເພື່ອນະມັສການແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກແຜນການເພື່ອປະກາດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກເອົາອາຈານໂປໂລແລະບາຣະນາບາເພື່ອໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກາດກຸ່ມແລກຈາກຄຣິສຕະຈັກທ້ອງຖິ່ນ. ຂ່າວປະເສີດໄດ້ປະກາດທົ່ວແຂວງໃນໂລກສມັຍເດີມໃນເວລານັ້ນໂດຍຈາກຫລາຍພວກເຊັ່ນ: ພໍ່ຄ້າ, ພວກຂ້າທາດ, ເຈົ້າຂອງການຄ້າ, ນາຍຊ່າງທັງຍິງທັງຊາຍ, ນັກສິລປິນແລະພວກອື່ນໆ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດຕັ້ງເອົາອາຈານໂປໂລ ແລະບາຣະນາບາເປັນສາສນາທູດອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກທ້ອງຖິ່ນເພື່ອອອກໄປປະກາດ.

ໝາຍເຫດ: ໃນຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັ່ງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ພາກັນຖືສິນອິດອາຫານ. ພວກເຂົາໄດ້ຮ່ວມກັນເຮັດຢ່າງນີ້ແລະນະມັສການພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄຳສອນແລະຖືກທ້າທາຍໃຫ້ເຊື່ອຟັງຜູ້ນຳສອງຄົນນີ້ໃນການປະກາດ. ພວກເຮົາຍອມຮັບໂດຍຈັດໃຫ້ມີການຖືສິນອິດອາຫານແລະອ້ອນວອນ (ກາຈກ 13:3). ໃນທີ່ສຸດ ຫລັງຈາກອ້ອນວອນອະທິຖານແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ວາງມືໃສ່ທັງສອງທ່ານ ແລະສົ່ງອອກໄປປະກາດຕໍ່ຄົນທັງໂລກໃຫ້ໄດ້ຍິນເຣື່ອງຂ່າວປະເສີດ.

ຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັ່ງບໍ່ຮູ້ມາກ່ອນວ່າການຕັດສິນໃຈຂອງພວກເຂົາຈະເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍໃນການປະກາດ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເຊື່ອຟັງໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳພາ. ເຫດຜົນທີ່ພວກເຂົາເຮັດໄປນັ້ນຂຶ້ນກັບສະຕິປັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານ ແລະການເອົາໃຈໃສ່ການນຳພາຂອງອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ. ພວກເຂົາໄດ້ຖືສິນອິດອາຫານແລະອ້ອນວອນກ່ອນລົງມືເຮັດອັນໃດອັນນຶ່ງ. ຍ້ອນເຫດຜົນຢ່າງນີ້ພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນສົ່ງນ່ວຍປະກາດອອກໄປທົ່ວໂລກໃນສມັຍນັ້ນເປັນຄັ້ງແລກ. ອາຈານໂປໂລກາຍເປັນຜູ້ປະກາດຄົນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນປະເທດສາດຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ອາຈານໂປໂລກໍ່ຕັ້ງຄຣິສຕະຈັກໃນໂລກ ແລະໃຫ້ເປັນຜູ້ຈັດຂໍ້ຄວາມຂອງພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າໝູ່ຊຶ່ງມີ 13 ປຶ້ມໃນພຣະຄັມພິໃໝ່! ດ້ວຍການຖືສິນອິດອາຫານແລະອ້ອນວອນຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັ່ງໄດ້ເລີ່ມສົ່ງອາຈານໂປໂລໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກາດ.

ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານເຄີຍອ້ອນວອນຖືສິນອິດອາຫານບໍ່? ຫລາຍໆເທື່ອພວກເຮົາຕັດສິນໃຈເຮັດອັນໃດອັນນຶ່ງໂດຍອາສັຍເຫດຜົນແລະຄວາມຮູ້ສຶກໂດຍບໍ່ໄດ້ໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳພາ. ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າການທີ່ຄຣິສຕະຈັກຈະຍອມສົ່ງອາຈານໂປໂລແລະບາຣະນາບາອອກໄປເປັນຜູ້ປະກາດນັ້ນອາດເປັນການຕັດສິນໃຈຍາກ ຈະມີບາງຄົນຖາມໃນເວລາມີການປະຊຸມປະຈຳເດືອນວ່າ, “ພວກເຮົາຈະອຸດທຸນພວກເຂົາໄດ້ຢ່າງໃດ?” ຫລື “ພວກເຮົາບໍ່ຄວນສົ່ງພວກເຂົາອອກໄປ ພວກເຮົາຕ້ອງການເຂົາຊ່ວຍໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ນີ້.” ແຕ່ເຫັນວ່າຫລັງຈາກຖືສິນອິດອາຫານແລະອ້ອນວອນແລ້ວທາງຄຣິສຕະຈັກໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາອອກໄປໂດຍຄວາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະຄົນທັງໂລກໄດ້ຮັບພຣະພອນ!

ເຣື່ອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ທ້າທາຍພວກເຮົາເປັນທາງສ່ວນຕົວແລະສ່ວນຮວມ. ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາພ້ອມດ້ວຍຄຣິສຕະຈັກຄວນຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງການຖືກສິນອິດອາຫານແລະອ້ອນວອນ. ການຖືສິນອິດອາຫານນີ້ເປັນສິ່ງສຳຄັນໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນເວລາຍາວນານ. ການຖືສິນອິດອາຫານເປັນການກະທຳທີ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ເມື່ອຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳພາໃນກິຈກັມຕ່າງໆ.

ຄໍາຖາມ

1. ໃນພຣະທັມສຶກສາວັນນີ້ໄດ້ສອນເຖິງການຖືສິນອິດອາຫານຂອງປະຊາກອນເມືອງຢູດາ ແລະໃນຄຣິສຕະຈັກເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ການຖືສິນອິດອາຫານເພື່ອຊ່ອຍພວກເຂົາຢ່າງໃດ?
2. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນເຖິງການຖືສິນອິດອາຫານນີ້ແນວໃດ?
3. ທ່ານເຄີຍຖືສິນອິດອາຫານບໍ່? ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ການຖືສິນອິດອາຫານໃນຊີວິດຂອງທ່ານເພື່ອພຣະອົງຈະໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະອົງສໍາເຣັດໃນຕົວທ່ານຢ່າງໃດ?
4. ທ່ານເປັນຫ່ວງໃນເລື່ອງການຖືສິນອິດອາຫານນີ້ແນວໃດ?
5. ທ່ານຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ການຖືສິນອິດອາຫານໃນຊີວິດຂອງທ່ານຢ່າງໃດ?
6. ເວລາໃດ ແລະວິທີໃດທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ການຖືສິນອິດອາຫານໃນຊີວິດຄຣິສຕະຈັກທີ່ທ່ານສັງກັດຢູ່?

ຖືສິນອິດອາຫານ-ບໍ່ກິນເຂົ້າປາອາຫານເພື່ອຈຸດປະສົງດ້ານຄວາມເຊື່ອ

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 5 ສາມັກຄີທັມ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ກິຈການ 2:3-13
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ກິຈການ 2:42-47; ໂຣມ 12:3-13
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ພວກສາວິກປະສົບຜົນປະໂຫຍດແລະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບເມື່ອມີການສາມັກຄີທັມໃນຄຣິສະຕຽນເກີດຂຶ້ນ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດແລະຮັບຜິດຊອບໃນຖານະເປັນຄຣິສະຕຽນຫລືບໍ່?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອຊອກຫາແລະຮັບເອົາຜົນປະໂຫຍດຢ່າງບໍ່ຮືບຮ້ອນ ແລະຮັບຜິດຊອບໃນເມື່ອມີການສາມັກຄີທັມເກີດຂຶ້ນໃນຖານະທີ່ເປັນຄຣິສະຕຽນ.

ບົດນຳ

ຄຣິສຕະຈັກໃນສະໄໝເດີມໄດ້ຮຽນໃນການມີຊີວິດກັບອົງພຣະຄຣິດ ນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າໃຫ້ມີຊີວິດດີຮ່ວມກັບຄົນອື່ນສະເລ່ຍ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ສັ່ງສອນແລະແນະນຳໃຫ້ຄຣິສະຕຽນໃນສັດຕະວັດທຳອິດປະພຶດຕິພາບໃນການສ້າງຄວາມສັມພັນຕໍ່ກັນແລະກັນ ເພິ່ນຍັງກ່າວເຖິງຜົນປະໂຫຍດແລະການຮັບຜິດຊອບຂອງການສາມັກຄີທັມນັ້ນ.

ສິມມຸດວ່າທ່ານມີເວລາພຽງຊົ່ວໂມງດຽວຈະສອນໃຫ້ຄຣິສະຕຽນໃໝ່ ທ່ານຄິດວ່າທ່ານຈະເອົາຫຍັງມາສອນ? ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະສົບການຢ່າງນັ້ນເວລາຮັບໃຊ້ໃນປະເທດອາຊີເພາະມີຍິງສາວຄົນນຶ່ງໄດ້ຫາມາເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ. ຍິງຄົນນີ້ບໍ່ເຄີຍໄປໂບດວິທານມາກ່ອນ, ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກກັບຄຣິສະຕຽນຄົນອື່ນມາກ່ອນ, ບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະຄຳພີມາກ່ອນຈົນນາໆໄດ້ມາພົບຂ້າພະເຈົ້າໃນວັນນັ້ນ. ນາໆມີຄຳຖາມເຖິງວິທີການຈະໃຊ້ຊີວິດໃນຄວາມເຊື່ອ: ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ນາໆເຮັດ? ນາໆຈະມີກິຣິຍາທ່າທີ່ຕໍ່ຄຣິສະຕຽນຄົນອື່ນແນວໃດ? ໂດຍການນຳພາຂອງອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮືບຮ້ອນ ຂ້າພະເຈົ້າພາມາສຶກສາພຣະຄຳພີບົດນີ້ເພາະໄດ້ເວົ້າເຖິງໂຄງຮ່າງ-ສະເພາະການປະພຶດຕິວິທີໃຫ້ມີຊີວິດຮ່ວມສາມັກຄີທັມກັບຄົນອື່ນໆ.

1. ຊີວິດຂອງຄຣິສຕະຈັກ: (ກິຈການ 2:42-47)

ການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະວິນຍານໃນວັນເພິ່ນເຕຄໍສະເຕຫາກໍເກີດຂຶ້ນ. ຫລັງຈາກການກັບຄືນມາຈາກຕາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູ ມີຄົນປະມານສາມພັນຄົນເຂົ້າມາເປັນລູກສິດຮ່ວມກັບພວກສາວິກທີ່ກຳລັງຮ່ວມກັນອ້ອນວອນອະທິຖານ. ຜູ້ທີ່ເຂົ້າມາເຊື່ອນີ້ບໍ່ແມ່ນຄົນຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ; ພວກຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເດີນທາງມາແຕ່ໄກເພື່ອມາຮ່ວມງານສລອງທີ່ພຣະວິທານ ຊຶ່ງເປັນວັນຄົບຄອບຫ້າສິບວັນທີ່ອົງພຣະເຢຊູສະເດັດຄືນສູ່ຟ້າສວັນ. ພວກເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮຽນຫລາຍໆຢ່າງແລະບໍ່ຢາກກັບບ້ານງ່າຍ. ແມ່ນໃຜບໍ່ຢາກຮຽນກັບ

ຄົນທີ່ຢູ່ກັບອົງພຣະເຢຊູເວລາພຣະອົງມາປະກາດຢູ່ໃນໂລກ.

ກົຈການ 2:42 ໄດ້ສລຸບເຖິງສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນວັນນັ້ນ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນສິ່ງເຮືອງ: ການສິດສອນ, ສາມັກຄີທັມ, ສິນມາຫາສະນິດ, ແລະ ອ້ອນວອນ. ພວກສາວິກໄດ້ສິດສອນໂດຍອົງພຣະເຢຊູ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖ່າຍທອດບົດຮຽນໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນຜູ້ບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ຍິນຄໍາສອນຈາກອົງພຣະເຢຊູໂດຍກົງ. ທ່ານສາມາດວາດພາບເຫັນບໍ່ວ່າມີບາງຢ່າງພວກສາວິກໄດ້ແບ່ງປັນຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ຂຽນໄວ້? ໃຫ້ຈໍາໄວ້ວ່າຄໍາສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູໃນເວລານັ້ນໄດ້ເລົ່າໃຫ້ກັນຟັງເປັນເຮືອງໆ ເພາະປຶ້ມຂ່າວປະເສີດຍັງບໍ່ໄດ້ທັນໄດ້ຮວບຮວມຈົດເອົາໄວ້ເທື່ອ.

ໃນພາສາກຣີກຄໍາເວົ້າວ່າ "ສາມັກຄີທັມ" ແມ່ນຄອຍໂອນິນຽນ. ແມ່ນສະມາຄົມ, ການສ້າງຄວາມສັມພັນໃກ້ຊິດກັນ, ແລະແບ່ງປັນສິ່ງຂອງ. ຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກັນແມ່ນພວກເຂົາມີຄວາມຄິດ, ສັນຊາດ, ອາຊີບ, ແລະຄວາມມັກຄ້າຍຄືກັນ. ຄົນທີ່ເຂົ້າມາເຊື່ອໃນສັມຍນັ້ນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຈາກຫລາຍໆສັງຄົມ, ອາຊີບ ແລະທໍານຽມ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປາກພາສາດຽວກັນ ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຂົາມີສິ່ງຄືກັນ ພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຢູ່ໃຫ້ຊິດກັນຢ່າງສນິດ.

ການກິນເຂົ້າຮ່ວມກັນອາດໝາຍເຖິງສິນມະຫາສນິດ. ພວກຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ຢູ່ໂຮມກັນສິນທະນາແລະລ້ຽງດູກັນເປັນຢ່າງດີ. ໃຫ້ຫວນຄິດເຖິງເວລາທ່ານໄດ້ສິນທະນາກັບຄົນອື່ນ ມີຈັກເທື່ອທ່ານໄດ້ເວົ້າເຖິງການກິນເຂົ້າກິນນໍ້າ?

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອນັ້ນສາມາດອ້ອນວອນອະທິຖານຢູ່ໃສແລະຍາມໃດກໍໄດ້ ແຕ່ພວກເຂົາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນພຣະວິຫານ ມັນອາດຈະເປັນທໍານຽມຂອງຊາວຢິວທີ່ເຮັດຢ່າງນັ້ນ. ພຣະວິຫານເປັນສູນການເພື່ອເປັນພຍານໃນການແບ່ງປັນຄວາມເຊື່ອໃໝ່ໃນອົງພຣະເຢຊູ.

ຄໍາເວົ້າວ່າ "ທຸກຄົນ" ໃນຂໍ້ 34 ໝາຍເຖິງຄົນໃນກຸ່ມໝູ່ບ້ານທັງໝົດ. ເພື່ອນບ້ານຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູໄດ້ມີຄວາມຍໍາເກງເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຫັນການອັສຈັນທີ່ພວກອັດສາວິກໄດ້ເຮັດ. ຂໍ້ 44-45 ໄດ້ບອກເຖິງຈິດໃຈອັນກວ້າງຂວາງຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ພວກເຂົາເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວໃນຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຕໍ່ກັນແລະກັນ ຈົນບໍ່ມີຜູ້ໃດຂັດສິນໃນຖ້າມການຄົນທີ່ເຊື່ອ. ຈຶ່ງຈໍາໄວ້ວ່າພວກທີ່ມາເຊື່ອນີ້ເປັນຄົນຕ່າງເມືອງ ຄົນພວກນີ້ບໍ່ມີງານທໍາເພື່ອລ້ຽງຄອບຄົວເວລາມາໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແຕ່ຄົນທີ່ເຊື່ອໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອພື້ນ້ອງໃນຄວາມເຊື່ອໃໝ່ນີ້ດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.

ສັງເກດໃນຂໍ້ 46 ບອກວ່າພວກທີ່ເຊື່ອໄດ້ພາກັນເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ສອງບ່ອນ: ໃນພຣະວິຫານແລະໃນບ້ານສ່ວນຕົວ. ພຣະວິຫານສາມາດບັນຈຸຄົນເປັນຈໍານວນຫລາຍໄດ້ຄັ້ງດຽວ ແລະເປັນບ່ອນຄົນມີໂອກາດພົບກັນໃນຂະນະສແວງຫາພຣະເຈົ້າ. ບ້ານສ່ວນຕົວເປັນບ່ອນໃຊ້ສິນທະນາກັນເປັນເວລານານຢ່າງສະບາຍໂດຍບໍ່ມີໃຜລົບກວນ. ນີ້ເປັນເວລານະມັສການແລະ ໃຫ້ກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພຣະພອນໃຫ້ພວກເຂົາຄືໃຫ້ເພື່ອນບ້ານເຫັນດີ ແລະເຮັດໃຫ້ຄົນເຂົ້າມາເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເພີ່ມເປັນຈໍານວນຫລາຍ.

2. ຊີວິດທີ່ມີຄວາມສັມພັນກັບຄົນອື່ນ: (ໂຣມ 12:3-8)

ຈົດໝາຍຂອງອາຈານໂປໂລຂຽນໄປຫາຄຣິສຕະຈັກກຽໂຣມໄດ້ແບ່ງເປັນສອງພາກສ່ວນໃຫຍ່: ບົດ 1-11 ທີ່ເວົ້າເຖິງຫລັກຄວາມເຊື່ອ, ແລະບົດ 12-16 ອະທິບາຍເຖິງວິທີໃຊ້ຊີວິດປະຈຳວັນ. ຫລັງຈາກເວົ້າເຖິງຊີວິດຄຣິສະຕຽນໃຫ້ເປັນເຄື່ອງຖວາຍອັນມີຊີວິດຢູ່ແລ້ວ ຜູ້ໄດ້ຮັບການປຸງແປງ ບໍ່ແມ່ນເຮັດຕາມຢ່າງໂລກນີ້, ອາຈານໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຊີວິດທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ ແລະຄວາມສາມັກຄີທັມທີ່ເຫັນໄດ້ກັບຕາ.

ບໍ່ມີອັນໃດເປັນຢາເບື້ອທຳລາຍຄວາມສາມັກຄີທັມຫລາຍກວ່າການອວດຕົວ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ເຕືອນໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນກຽໂຣມໃຫ້ເບິ່ງຄຸນຄ່າຂອງຕົນເອງຕາມສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຕາມຂອງພຣະຣາຊທານ (12:3). ການມີຊີວິດທີ່ຖ່ອມຕົວນັ້ນເປັນການກະທຳທີ່ສົມມາສົມຄວນ ການທີ່ຄິດວ່າຕົນເອງບໍ່ມີຄ່ານັ້ນບໍ່ເປັນການໃຫ້ພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ ເພາະພຣະອົງໄດ້ສົ່ງພຣະບຸດມາຕາຍເພື່ອທ່ານ. ອີກອັນນຶ່ງການທີ່ເຫັນວ່າຕົນເອງດີກວ່າຄົນອື່ນໂດຍບໍ່ເຫັນວ່າທ່ານເປັນພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າກໍເປັນສິ່ງຜິດ.

ການທີ່ເອົາຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດມາເປັນຕົວຢ່າງກໍເພື່ອໃຫ້ຮູ້ວ່າຄວາມສັມພັນຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອນັ້ນຖືກຕ້ອງດີ. ໃຫ້ຄິດເຖິງຮ່າງກາຍປະກອບດ້ວຍຍອະໄວຍະວະຫລາຍຢ່າງ ແຕ່ຮັບໃຊ້ແລະມີໜ້າທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເຊັ່ນນັ້ນແຫລະຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດມີຂອງພຣະຣາຊທານແຕກຕ່າງກັນ ແຕ່ທຸກພາກສ່ວນຈຳເປັນເພື່ອຈະໃຫ້ຮ່າງກາຍນັ້ນສົມບູນດີ (12:4-6). ອາຈານໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຖິງຂອງພຣະຣາຊທານເຈັດຢ່າງ: ທ່ານວາຍ, ຮັບໃຊ້, ສັ່ງສອນ, ໝູນໃຈ, ຖວາຍ, ນຳພາ, ແລະເມດຕາ (12:6ຂ-8).

ການທ່ານວາຍນັ້ນບໍ່ແມ່ນແຕ່ພຽງບອກເຖິງອະນາຄົດເທົ່ານັ້ນ; ແຕ່ແມ່ນຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ສາມາດກ່າວເຮື່ອງພຣະເຈົ້າທີ່ຄົນອື່ນຟັງແລ້ວສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ດີ. ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມຄຣິສະຕຽນທຸກຄົນຖືກເອີ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້, ບາງຄົນມີຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ມອງເຫັນຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນແລະລົງມືຊ່ວຍເຫລືອ. ບາງຄົນມີຂອງພຣະຣາຊທານໃນການສິດສອນເຖິງຄວາມຈິງຂອງຂ່າວປະເສີດ. ການຮູ້ຈັກຄວາມຈິງນັ້ນຍັງບໍ່ເປັນການພຽງພໍ; ສ່ວນຜູ້ມີຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ໝູນໃຈສາມາດຊ່ວຍຄົນອື່ນໃຫ້ມີກຳລັງໃຈທີ່ຈະເອົາຄວາມຈິງມາໃຊ້ໃນຊີວິດ.

ບາງຄົນມີຂອງພຣະຣາຊທານຮູ້ຈັກວິທີແລະວັນເວລາທີ່ຈະເອົາຂັບສິນຂອງຕົນເອງຊ່ວຍໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດ. ອົງພຣະເຢຊູ ຄຣິດໄດ້ໃຫ້ຄວາມໝາຍໃໝ່ໃນການນຳພາ; ຜູ້ທີ່ມີຂອງພຣະຣາຊທານໃນການນຳພານີ້ໄດ້ໃຊ້ເພື່ອຊ່ວຍນຳພາຕົນໃຫ້ດີຂຶ້ນ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອນຳພາຈະນຳຊື່ສຽງຫລືນຳເອົາຄວາມຮັ່ງມີໃຫ້ແກ່ຕົນ. ຂອງພຣະຣາຊທານໃນຄວາມເມດຕານັ້ນແມ່ນເວລາຊ່ວຍເຫລືອຄົນອື່ນກໍເຮັດດ້ວຍຄວາມຄວາມດີໃຈ: ເຫັນໃຈແລະຍິນດີໃຫ້, ບໍ່ແມ່ນເວລາຊ່ວຍຄົນອື່ນແລ້ວເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບນັ້ນ ມີຄວາມຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃຈ.

ທີ່ຈະມີຂອງພຣະຣາຊທານອັນໃດກໍຕາມ ອາຈານໂປໂລໄດ້ສອນໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຄົນເອົາມາຝຶກຫັດປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດດ້ວຍການເຕັມໃຈແລະຖ່ອມຕົວ, ເພື່ອຈະນຳຜົນດີມາສູ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອດ້ວຍກັນ.

3. ການກະທຳຊີວິດທີ່ມີພຣະຄຸນ: (ໂຣມ 12:9-13)

ອາຈານໂປໂລແນະນຳຜູ້ອ່ານເຖິງຊີວິດທີ່ເຕັມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໃນປະໂຫຍດຕໍ່ໄປມີສິບສາມຂໍ້ທັງໝົດ. ນຶ່ງ, ຄວາມຮັກຕ້ອງຈິງໃຈ (12:9). ຄວາມໝາຍຂອງຄວາມຈິງໃຈແມ່ນບໍ່ເວົ້າຢ່າງນຶ່ງແລະເຮັດອີກຢ່າງນຶ່ງ. ຄວາມຮັກບໍ່ມີຄ່າອັນໃດຖ້າເຮັດເພື່ອເຫັນແກ່ໜ້າ. ທ່ານເຄີຍພົບກັບຄົນທີ່ບອກວ່າເຂົາຮັກທ່ານບໍ່ ແຕ່ການ

ເຮັດຂອງເຂົານັ້ນເພື່ອຢາກໄດ້ຜົນປະໂຫຍດໃສ່ເຂົາເອງເທົ່ານັ້ນ? ຖ້າປາສຈາກຄວາມຮັກແທ້ແລ້ວ ການກະທຳ ໃນສິ່ງອື່ນໆກໍໄຮ້ປະໂຫຍດ. (ເບິ່ງ 1 ກະທ 13:1-3)

ອາຈານໂປໂລຮຽກຮ້ອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃຫ້ກຽດຊັງຄວາມຊົ່ວ (12:9). ຄຳກິຣິຍາໃນຂໍ້ນີ້ໄດ້ບອກໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ການກະທຳນັ້ນຍັງຄົງສືບຕໍ່ໄປເລື້ອຍໆ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ພຽງກຽດຊັງການກະທຳຊົ່ວ ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງຝຶກຫັດ ໃຫ້ມີຊີວິດທີ່ຄວາມຊົ່ວກຽດຊັງນຳ. ກົງກັນຂ້າມກັບການກຽດຊັງຄວາມຊົ່ວແມ່ນການຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ສິ່ງທີ່ດີ. ຄຳກິຣິຍາ “ຈັບໃຫ້ແໜ້ນ” ໄດ້ໃຊ້ໃນພຣະຄັມພີຂໍ້ອື່ນ ຄືໃຊ້ກັບຍິງແລະຊາຍໃນການແຕ່ງງານ. ພວກເຮົາ ຄວນແຕ່ງງານດ້ວຍຊີວິດທີ່ມີຄວາມທຸ່ງໆທັມຊຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມສັດຊື່ທີ່ສຸດ.

ຈົງຮັກພັກດີ ບອກເຖິງຄວາມຮັກລະຫວ່າງພໍ່ແມ່ມີຕໍ່ລູກ; ຄວາມຮັກແບບອ້າຍນ້ອງແມ່ນຄວາມຮັກລະ ຫວ່າງອ້າຍນ້ອງທີ່ເກີດຮ່ວມທ້ອງດຽວກັນ. ເຊັ່ນນັ້ນແຫລະຄວາມຮັກຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄວນເຂັ້ມແຂນເໝືອນໃນ ຄອບຄົວ (12:10). ຄວາມສັມພັນຢ່າງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນທີ່ເຊື່ອໃນອົງ ພຣະຄຣິດເໜືອຄວາມຕ້ອງການຂອງຕົນເອງ.

ຄຳເວົ້າ “ຢາກເຮັດ” ໝາຍເຖິງຄວາມໄວ. ມີຄົນເຄີຍສັນຍາກັບທ່ານບໍ່ວ່າເຂົາຈະຊ່ອຍ ແຕ່ແກ່ເວລາຍາວ ນານໄປຈົນການຈະຊ່ອຍຈາກເຂົານັ້ນບໍ່ເປັນການຊ່ອຍອັນໃດເລີຍແມ່ນບໍ່? ຂໍ້ຕໍ່ໄປໝາຍຄວາມວ່າຮ້ອນຮົນ ໃນຈິດໃຈ ພວກເຮົາຄວນມີຄວາມຮ້ອນໄໝ້ໃນຈິດໃຈຢາກຊ່ອຍຄົນອື່ນ ເວລາມີໂອກາດກໍເຮັດໂລດຢ່າງບໍ່ ລັງເລໃຈເໝືອນດັ່ງເຮົາໄດ້ຮັບໃຊ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (12:11). ຄວາມຫວັງຂອງຄຣິສະຕຽນນັ້ນບໍ່ເປັນພຽງ ຄວາມປາຖນາເທົ່ານັ້ນ; ແຕ່ມັນແມ່ນການໝັ້ນໃຈໃນອະນາຄົດເພາະອົງພຣະຄຣິດໄດ້ກະທຳເພື່ອຜູ້ທີ່ເຊື່ອ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາຕັ້ງໃຈໃນຄວາມຫວັງ ພວກເຮົາກໍມີຄວາມຍິນດີ. ແຕ່ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າການທີ່ພວກເຮົາມີ ຄວາມຫວັງຢ່າງນີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຊີວິດປາສຈາກບັນຫາ. ໃນເມື່ອມີບັນຫາເຂົ້າມາໃນຊີວິດແລ້ວ ພວກເຮົາຕ້ອງອົດທົນດ້ວຍການອ້ອນວອນອະທິຖານ (12:12). ອາຈານໂປໂລຮຽກຮ້ອງວ່າພວກເຮົາມີຄວາມ ຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍແຕ່ລະວັນຈົນບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີເວລາອ້ອນວອນເລີຍ ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ສັດຊື່ກັບຄວາມສຳ ພັນກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ.

ສມັຍຂອງອາຈານໂປໂລນັ້ນບໍ່ມີອົງການຮັບຖານຊ່ອຍເຫລືອປະຊາຊົນ. ຄົນທຸກຖືກບັງຄັບໃຫ້ຂາຍສິ່ງ ຂອງທີ່ຕົນມີ-ບາງຄັ້ງເຂົາຂາຍເສຣີພາບຫລືສິດທິ. ຄຣິສະຕຽນຜູ້ມີອາຫານການກິນພຽງພໍຍອມແບ່ງປັນໃຫ້ ຄົນທຸກຍາກເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນມີເວລາຮັບໃຊ້ແທນທີ່ຈະເປັນທ່ວງນຳແຕ່ຄວາມຕ້ອງການດ້ານຮ່າງກາຍ (12:13).

ການຮັບຕ້ອນແຂກບໍ່ແມ່ນເຊີນເອົາສອງສາມຄົນມາກິນເຂົ້າໃນບ້ານ, ຜູ້ຄົນທີ່ທ່ວງທ່ວງໄປມາສາ ມາດມາພັກເຊົານຳ. ຄົນທີ່ເຊື່ອຜູ້ມີຄວາມຍິນດີເປີດບ້ານຂອງຕົນຮັບຕ້ອນແຂກຕ່າງເມືອງມາພັກເຊົານຳ ເພື່ອໃຫ້ຄວາມປອດພັຍ ແລະຕຽມອາຫານຮັບຕ້ອນ. ຖ້າວ່າຄົນເດີນທາງໄປນັ້ນເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະ ເຢຊູເຈົ້າຂອງບ້ານກໍໃຊ້ໂອກາດນັ້ນສ້າງຄວາມສັມພັນເພື່ອໝູນໃຈ ແຕ່ຖ້າຜູ້ເດີນທາງນັ້ນຍັງບໍ່ທັນເຊື່ອໃນອົງ ພຣະເຢຊູກໍເປັນໂອກາດດີທີ່ສຸດທີ່ຈະແບ່ງປັນຄວາມຮັກຂອງພຣະຄຣິດດ້ວຍມິຈິດໃຈຮັບຕ້ອນດ້ວຍຄວາມ ຍິນດີ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ການຈະນຳເອົາຄົນອື່ນມາເປັນສາວິກນີ້ບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເອງ ເຮືອງນີ້ເກີດຂຶ້ນກໍເພາະມີການຝຶກຫັດຢູ່ເບື້ອງຫລັງຫລືສ່ວນຕົວ, ພວກເຮົາສາມາດນຳເອົາຄົນອື່ນມາເປັນສາວິກໄດ້ຍ້ອນຊ່ອຍເຫລືອຄວາມຕ້ອງການດ້ານຮ່າງກາຍຂອງຄົນອື່ນ. ຄວາມ ສາມັກຄີທັມເປັນທິນທາງທີ່ໃຊ້ເພື່ອແບ່ງປັນຄວາມຮູ້ແລະປະສົບການ ແລະໝູນໃຈຄົນທີ່ເຊື່ອດ້ວຍກັນ. ໃນເຮືອງການຮັບແລະການໃຫ້ນີ້ພວກເຮົາຍັງມີຫລາຍສິ່ງທີ່ຕ້ອງຮຽນຮູ້- ແລະກໍມີຫລາຍຢ່າງທີ່ຈະຕ້ອງສອນຄືກັນ. ຈຳໄວ້ວ່າການສາມັກຄີທັມຂອງຄຣິສະຕຽນສາມາດຖືກທຳລາຍໄດ້ເມື່ອມີຄົນອວດຕົວໃນກຸ່ມ; ໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນສ້າງຄວາມສັມພັນກັບຄົນອື່ນດ້ວຍ ຖອມຕົວແລະຈິງໃຈ. ເໝືອນກັບພວກເຮົາໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ເພື່ອເສີມສ້າງພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ, ພວກເຮົາມີສິດທິແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບເພື່ອສ້າງຄວາມຮັກແລະຄວາມສັມພັນດີກັບຄົນໃນຄອບຄົວຂອງອົງພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

ຄຳຖາມ

7. ການມີຄົນແຕກຕ່າງກັນໃນຄຣິສຕະຈັກສມັຍເດີມນັ້ນເຮັດໃຫ້ມີພຽງ ຫລືເຮັດໃຫ້ອ່ອນແຮງບໍ່? ເປັນຫຍັງ?
8. ທ່ານຢາກເວົ້າບັນຫາເຮືອງຈິດວິນຍານໃນຫ້ອງຮຽນ ຫລືໃນໂຕະກິນເຂົ້າ? ໃນສະພາບໃດທ່ານຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈໃນການແບ່ງປັນຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານ?
9. ວິທີໃດທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ຄົນພົບເພື່ອທ່ານຈະບໍ່ມີຄວາມອວດຕົວໃນຊີວິດ?
10. ຂອງພຣະຣາຊທານອັນໃດທີ່ທ່ານເຫັນວ່າໃຊ້ເປັນປະໂຫຍດໄດ້ງ່າຍແລະດີທີ່ສຸດ?
11. ວິທີໃດທ່ານຝຶກຫັດໃນຊີວິດໃຫ້ມີຄວາມຮັກແທ້ຈິງ? ແລະວິທີໃດທ່ານຫລີກຈາກຄວາມຮັກປອມ?

ຄອຍໂນນຽນ ແມ່ນພາສາກຣີກທີ່ມີຄວາມໝາຍວ່າ ສາມັກຄີທັມ.

ສປ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ຄວາມຮັກ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ສຸພາສິດ 17:17; 1 ໂຍຮັນ 4:7-21
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ສຸພາສິດ 17:17; 1 ໂຍຮັນ 4:7-21
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ພວກສາວິກໄດ້ຮັກກັນແລະກັນກໍເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີແລະກໍຍັງເປັນຄຳສັ່ງຂອງອົງພຣະເຢຊູອີກ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ມີອັນໃດບໍ່ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕິດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຄືໃຫ້ມີຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນອື່ນ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:** ເພື່ອຕັດສິນໃຈຢ່າງເດັດຂາດວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນອື່ນໃນອາທິດໜ້ານີ້ເພາະມັນເປັນຜົນສະທ້ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ບົດນຳ

ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນການໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຈາກຄົນອື່ນ; ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການຕັດສິນໃຈຢ່າງເດັດຂາດເພື່ອຈະຊ່ວຍຄົນອື່ນເໝືອຄວາມຕ້ອນການຂອງຕົນເອງ.

ເວລາຂ້າພະເຈົ້າເປັນນັກສຶກສາຢູ່ມະຫາວິທະຍາລັຍ ໃນຕອນຣະດູຮ້ອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັກໄປຮັບໃຊ້. ຂ້າພະເຈົ້າມີໂອກາດສອນເດັກນ້ອຍ ແລະໄດ້ພາພວກເຂົາຮ້ອງເພງທີ່ມີຊື່ວ່າ, “ຄວາມຮັກແມ່ນທຸງຊາດທີ່ປົວຢູ່ສູງເທິງຕົກໃຫຍ່ພາຍໃນຈິດໃຈຂອງຂ້າ...ເຈົ້າຊີວິດໄດ້ຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ.” ຂ້າພະເຈົ້າມີໂອກາດໄດ້ອະທິບາຍເຖິງເບື້ອງຫລັງຂອງເພງນັ້ນສູ່ເດັກນ້ອຍພັງວ່າ: ໃນປະເທດອັງກິດ ມີທຸງໃຫຍ່ເປັນພິເສດໄດ້ປັກສູງແລະປົວຢູ່ເທິງພຣະຣາຊວັງຊຶ່ງບອກວ່າເຈົ້າຊີວິດແລະມະເຫສີໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອໃຫ້ປະຊາຊົນຢູ່ອ້ອມນັ້ນຮູ້ວ່າເຊື້ອກະສັດໄດ້ຢູ່ໃນຖ້ຳກາງພວກເຂົາ.

ໃນທຳນອງດຽວກັນ ຄວາມຮັກຕ້ອງຢູ່ໃນຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອເພື່ອເປັນຫລັກຖານວ່າເຈົ້າຊີວິດຂອງເຈົ້າຊີວິດໄດ້ຢູ່ໃນຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ. ຕົວຢ່າງອັນນີ້ອາດເປັນການເຂົ້າໃຈຍາກສຳລັບເດັກນ້ອຍ ສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ສອນນັ້ນບໍ່ສາມາດຫລົງລືມໄດ້ເລີຍ. ເຮັດແນວໃດເພື່ອຄົນອື່ນຈະໄດ້ຮູ້ຈັກວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຢູ່ໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຖ້າທຸງແຫ່ງຄວາມຮັກນັ້ນບໍ່ໄດ້ປົວເພື່ອເປັນຫລັກຖານ? ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງໃຫ້ທຸງນັ້ນປົວສູງຂຶ້ນເທິງພ້າ ເພື່ອໃຫ້ຄົນທັງໂລກໄດ້ຮູ້ວ່າເຈົ້າຊີວິດຂອງເຈົ້າຊີວິດໄດ້ສະຖິດໃນທີ່ນັ້ນ.

1. ຄວາມຮັກຕໍ່ເພື່ອນ: (ສຸພາສິດ 17:17)

ໃນຂໍ້ນີ້ແມ່ນຂໍ້ນຶ່ງໃນຈຳນວນຫລາຍບ່ອນທີ່ເວົ້າເຖິງຄວາມຕໍ່ຮັກເພື່ອນ. ໃນພາສາເຮັບເຮີແລ້ວຄຳເວົ້າວ່າຮັກນີ້ໝາຍເຖິງການຕິດພັນແລະຮູ້ສຶກອົບອຸ່ນ. ໃນພາສາອັງກິດຄຳເວົ້າວ່າຮັກນັ້ນໄດ້ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ

ເດີມໃນຫລາຍສະພາບການເຊັ່ນ: ຮັກ ລູກເຕົ້າ, ຮັກຜົວເມັງ, ຮັກອາຫານການກິນ, ຮັກເງິນຄ່າ, ຮັກຄວາມຈິງ, ແລະຮັກພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຮັກນີ້ແມ່ນເອົາໃຊ້ເພື່ອອະທິບາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ປະຊາກອນ ແລະຄົນຂອງພຣະອົງຄວນຈະມີຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະອົງເໝືອນກັນ.

ມັນເປັນສິ່ງງ່າຍຈະຮັກຄົນທີ່ຮັກເຮົາ ແຕ່ຈະຮັກຄົນບໍ່ເປັນຕາໜ້າຮັກຄົງເປັນການຍາກ. ຄວາມຮັກນັ້ນເປັນສິ່ງວັດແທກການເປັນເພື່ອນ ການເປັນເພື່ອນທີ່ດີນັ້ນບໍ່ແມ່ນເລືອກຮັກເປັນຍາມຫລືເວລາສະດວກເທົ່ານັ້ນ. ການທີ່ຈະສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ເພື່ອນຜູ້ໄດ້ຮັບຄວາມສໍາເຣັດອາດເປັນການຍາກຄືກັນເພາະຄວາມຄິດອິດສາອາດເຂົ້າມາໃນສມອງກໍໄດ້. ແຕ່ເພື່ອນທີ່ແທ້ຈິງນັ້ນຍ່ອມມີຄວາມຮັກສເມີບໍ່ວ່າໃນຍາມເປັນທຸກຫລືສນຸກສຸກສະບາຍ ຍາມຍິນດີຫລືຍາມໂສກເສົ້າ.

ຄໍາເວົ້າວ່າ “ອ້າຍນ້ອງ” ເປັນສິ່ງກົງກັນຂ້າມຫລືເປັນສິ່ງເພີ່ມເຖິງການເປັນເພື່ອນ? ແນ່ນອນການເປັນເພື່ອນນັ້ນກໍເປັນເໝືອນຄົນໃນຄອບຄົວດຽວກັນ. ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມການເປັນເພື່ອນນັ້ນບໍ່ແມ່ນຍາມດີເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໃນຍາມລໍາບາກດ້ວຍ.

2. ຄວາມຮັກຈາກພຣະເຈົ້າ: (1 ໂຢຮັນ 4:7-12)

ຄໍາສັ່ງໃນປຶ້ມໂຢຮັນນີ້ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ອ່ານທັງຫລາຍຮັກກັນແລະກັນ, ເພາະເພິ່ນໄດ້ອ້າງເຖິງຖ້ອຍຄໍາຂອງອົງພຣະເຢຊູໃນ (ໂຢຮັນ 15:1-2). ພຣະເຈົ້າກົກເຫງົ້າຂອງຄວາມຮັກແລະຄວາມຮັກຢ່າງນີ້ຄວນເປັນສິ່ງໝູນໃຫ້ພວກເຮົາຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ. ຄວາມຮັກຢ່າງນີ້ເປັນແບບຢ່າງບອກວ່າພວກເຮົາໄດ້ບັງເກີດມາໃໝ່ແລະກໍໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນຄວາມຮູ້ໃນພຣະເຈົ້າ. ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງຂໍ້ 7 ສາມາດເຮັດຄົນເຂົ້າໃຈຍາກ; ໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າຄົນທີ່ມີຄວາມຮັກຢ່າງນີ້ແມ່ນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພາະພວກເຮົາຖືກສ້າງຂຶ້ນມາຕາມພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພວກເຮົາສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງໄດ້. ບາງເທື່ອທ່ານຮູ້ຈັກຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າຊຶ່ງພວກເຂົາເຈົ້າເປັນຄົນດີແລະມີຄວາມຮັກ. ແຕ່ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມຮັກຂອງມະນຸດຍ່ອມມີຂອບເຂດ; ມັດອາດເປັນຄວາມຮັກທີ່ຢາກໄດ້ຜົນປະໂຫຍດເທົ່ານັ້ນ. ສ່ວນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຂອບເຂດ ຫລືພິມແດນ ເພາະມັນເປັນຄວາມຮັກອັນອັມະຕະຊຶ່ງບໍ່ຕ້ອງການສິ່ງໃດຕອບແທນ.

ຖ້າວ່າຄົນນຶ່ງຄົນໃດບໍ່ສາມາດມອບຄວາມຮັກເໝືອນພຣະເຈົ້າໃຫ້ຕໍ່ຄົນອື່ນ ໝາຍຄວາມວ່າຄົນນັ້ນຍັງບໍ່ທັນຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າເທື່ອ (4:8). ການຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນໄດ້ປ່ຽນຄວາມຄິດແລະການກະທໍາຂອງພວກເຮົາ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຮູ້ຈັກພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງແລ້ວ ພວກເຮົາກໍມີຄວາມຢາກເປັນເໝືອນພຣະອົງຢຶ່ງຂຶ້ນ. ຄົນໃດທີ່ບໍ່ມີປະສົບການຢ່າງນັ້ນກໍບໍ່ສາມາດເປັນຜົນສະທ້ອນໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບາງຄົນມະນຸດເຮົາໄດ້ປ່ຽນແປງພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນ: “ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຮັກ” (4:8) ເຂົາປ່ຽນເປັນ “ຄວາມຮັກເປັນພຣະເຈົ້າ.” ຄວາມເວົ້າສອງປະໂຫຍກນັ້ນບໍ່ໄດ້ມີຄວາມໝາຍຄືກັນເລີຍ. ຄວາມຮັກເປັນພາກສ່ວນພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າໃນສ່ວນເລິກຂອງພຣະເຈົ້າກໍເຕັມເປັນດ້ວຍຄວາມຮັກ. ຄວາມຮັກເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທໍານັ້ນເປັນຮູບມີສີສັນ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມເຖິງແມ່ນຄວາມຮັກນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດກໍຍັງບໍ່ສາມາດກາຍເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຮົານະມັສການໄດ້.

ໃນຂໍ້ທີ 9 ສາມາດເປັນຄູ່ຄຽງກັບໂຍຮັນ 3:16. ໃຈຄວາມສໍາຄັນທັງສອງຂໍ້ນີ້ບອກວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກພວກເຮົາ ພຣະອົງໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງເພື່ອພວກເຮົາຈະມີຊີວິດໂດຍທາງພຣະອົງ. ໝາຍເຫດໃນໂຍຮັນ 3:16, ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກ “ໂລກ” ໃນ 1 ໂຍຮັນ 4:9, ພຣະເຈົ້າໄດ້ “ສະແດງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງໃນຖ້າມກາງພວກເຮົາ.” ທັງສອງໂຍຮັນນີ້ ບໍ່ໄດ້ມີຄວາມໝາຍຕ່າງກັນ: ພຣະເຈົ້າສາມາດສະແດງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຕໍ່ໂລກນີ້ໂດຍຜ່ານບຸດຍິງບຸດຊາຍຂອງພຣະອົງໝາຍເຖິງຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນ.

ໂຍຮັນໄດ້ເຕືອນຜູ້ອ່ານໃນຂໍ້ 10 ວ່າ ຄວາມຮັກນັ້ນບໍ່ໄດ້ເລີ່ມຈາກພວກເຮົາເລີຍ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຮ້ອງຂໍຢາກໃຫ້ພຣະອົງ ອື່ນຜູ້ຫລັງເລໃຈມອບຄວາມຮັກໃຫ້ພວກເຮົາ. ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ປະທານຄວາມຮັກໃຫ້ພວກເຮົາກ່ອນ ພວກເຮົາຈິ່ງໄດ້ຮູ້ຈັກກັບພຣະອົງ. ຄວາຈິງແລ້ວພຣະຄັມພິໄດ້ບອກພວກເຮົາຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດອັນໃດເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຄວາມຮັກຈາກພຣະອົງ ພວກເຮົາບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດເພື່ອພວກເຮົາເລີຍ.

ທາງທີ່ເຫັນໄດ້ງ່າຍທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຮົານັ້ນແມ່ນການທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈັດທາທາງໃຫ້ພວກເຮົາຄົນດີກັບພຣະອົງໂດຍສິ່ງທີ່ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງໄດ້ຖວາຍ. ຄວາມຮັກຂອງມະນຸດເຮົາອາດຈືດຈາງໄປໄດ້ຖ້າທຽບກັບຄວາມຮັກອັນອັມະຕະຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມໃຫ້ພວກເຮົາສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ອ້າຍນ້ອງເໝືອນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ກະທໍາ (4:11). ສິດທິທີ່ເປັນບຸດຍິງບຸດຊາຍຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນສະແດງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຕໍ່ຄົນອື່ນ ເພາະພຣະອົງໄດ້ສະຖິດຢູ່ນໍາພວກເຮົາແລະຄົນອື່ນຄວນເຫັນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.

3. ຈົ່ງຮັກຄົນອື່ນເພາະພຣະເຈົ້າ: (1 ໂຍຮັນ 4:13-21)

ການທີ່ມີຄວາມຮັກຢູ່ໃນຊີວິດນັ້ນແມ່ນສັນຍາລັກອັນໜຶ່ງທີ່ບອກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາແລະພວກເຮົາໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ກັບອົງພຣະຄຣິດ (4:13). ໃນເມື່ອອົງພຣະຄຣິດໃຫ້ພວກເຮົາກໍສາມາດເປັນພະຍານໄດ້ເຖິງເຮືອງຂ່າວປະເສີດ. ອີກຄັ້ງໜຶ່ງພວກເຮົາສາມາດເວົ້າເໝືອນໂຍຮັນ 3:16 ໃນ 1 ໂຍຮັນ 4:14 ຄືອົງພຣະບິດາໄດ້ສົ່ງພຣະບຸດອົງດຽວມາເປັນ “ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນຂອງໂລກ.”

ໃນຕອນຕົ້ນຂອງໂຍຮັນ ບົດ 4, ໂຍຮັນໄດ້ເວົ້າເຖິງຜູ້ປະກາດປອມ “ວິນຍານຂອງຜູ້ຕໍ່ສູ້ພຣະຄຣິດ” (4:3) ແລະໃນວິທີໃດພວກເຮົາຈິ່ງຈະຮູ້ໄດ້ ຜູ້ທີ່ຍອມຮັບວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ມາບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງກໍຄືຜູ້ເວົ້າຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂໍ້ 15, ແລະຜູ້ໃດຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າກໍມີສິດທິໃນພຣະເຈົ້າ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ບອກອີກວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອແທ້ຈິງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (1 ກອທ 12:3). ບໍ່ແມ່ນເວົ້າຈາກຄວາມສາລາດເທົ່ານັ້ນ; ການທີ່ເວົ້າວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຟັງ. ພວກເຮົາໄດ້ປະສົບການກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະກໍອາສັຍເພິ່ງພາພຣະອົງ. (1 ໂຍຮັນ 4:16).

ເພາະວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຕັມລົ້ນໃນພວກເຮົາ, ສ່ວນພວກເຮົາທີ່ມີຊີວິດເໝືອນອົງພຣະເຢຊູນັ້ນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ໂລກຮູ້ຈັກ. ໃນເອເຟໂຊ 5:1 ບອກພວກເຮົາໃຫ້ເອົາຕົວຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະສະແດງຄວາມຮັກ. ຍ້ອນສິ່ງນີ້ແຫລະພວກເຮົາຈະບໍ່ຖືກຕັດສິນໃນວັນສຸດທ້າຍ. ແຕ່ຕ້ອງແນ່ໃຈວ່າພວກເຮົາບໍ່ຖືກຕັດສິນນັ້ນກໍເພາະອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. (1 ໂຍຮັນ 4:17).

ພວກເຮົາຄວນມີຄວາມຍ້ານຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ຄືຢ່າເກງ ແລະນັບຖືຢ່າງສຸດໃຈ. ບໍ່ແມ່ນພວກເຮົາ ຍ້ານວ່າພຣະອົງຈະລົງໂທດ ແຕ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງຈະປະທານຂອງປະເສີດແກ່ພວກເຮົາ. ຄວາມຍ້ານແລະ ຄວາມຮັກບໍ່ສາມາດຢູ່ໃນຫົວໃຈອັນດຽວກັນໄດ້. ຄວາມຈິງແລ້ວຄວາມຮັກຂັບໄລ່ຄວາມຍ້ານ (4:18). ຖ້າ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າມີຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຮັກເຮົາແທ້ ພວກເຮົາກໍບໍ່ຍ້ານຄົນນັ້ນວ່າຄົນນັ້ນຈະເຮັດຫຍັງກັບເຮົາ. ຖ້າພວກ ເຮົາຮັກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງພວກເຮົາກໍບໍ່ຍ້ານວ່າຄົນນັ້ນຈະເຮັດຫຍັງກັບເຮົາ ເພາະພວກເຮົາຫວັງດີຈາກຈິດໃຈ.

ໃນຂໍ້ 19, ໂຢຮັນໄດ້ບອກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງຄວາມຮັກໃນຊີວິດຂອງຜູ້ເຊື່ອ. ພວກເຮົາຮັກ ພຣະອົງນັ້ນກໍເພາະເປັນການຕອບສະໜອງຕໍ່ພຣະອົງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ໝາຍເຫດ: ການຕອບສະໜອງນັ້ນບໍ່ແມ່ນ ວ່າຮັກຕໍ່ຄົນທີ່ມີຄວາມຮັກພວກເຮົາ, ແຕ່ຈົ່ງຮັກຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຮັກພວກເຮົາຄືນໄດ້. ນີ້ເປັນສິ່ງວັດແທກເຖິງ ຄວາມຮັກວ່າຄວາມຮັກຂອງພວກເຮົາຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນຈິງຫລືບໍ່. ມີຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະກຽດຊັງ ຄົນອື່ນນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ໄປນຳກັນບໍ່ໄດ້ເດັດຂາດ (4:20). ເພາະພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າໄດ້ກັບຕາ ແລະມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະມີຄົນໃດອ້າງວ່າຕົນເອງຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະຍັງກຽດຊັງຄົນອື່ນທີ່ເຮົາສາມາດເຫັນ ແລະຈັບບາຍໄດ້. ມັນເປັນການຍາກທີ່ຈະມີຄວາມຮັກປອມຕໍ່ຄົນອື່ນເພາະພວກເຮົາກໍຈະເຫັນຄວາມຈິງໃນ ວັນໃດວັນໜຶ່ງໄດ້. ໂຢຮັນໄດ້ໃຫ້ເຫັນສິ່ງທີ່ໃຫຍ່ກວ່ານີ້ຄື ເພິ່ນໄດ້ເຕືອນຜູ້ອ່ານທັງຫລາຍໃຫ້ຮັກກັນແລະກັນ (4:21).

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ຄວາມຮັກເປັນພື້ນຖານຂອງອຸປະນິດສັຍຂອງພວກສາວົກ. ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເອົາຄວາມຮັກແທ້ ມາປະກອບໃຊ້ ທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາປະຕິບັດນັ້ນກໍບໍ່ມີຄວາມໝາຍອັນໃດ ແລະນຳພວກເຮົາໃຫ້ເປັນຄົນອວດຕົວ ແທນທີ່ຈະເປັນຄົນທີ່ຈະເຣີນຂຶ້ນໃນ ພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຮັກບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຈາກສິ່ງແວດລ້ອມ; ພວກເຮົາສາ ມາດມີຄວາມຮັກໃນຍາມລຳບາກ. ເໝືອນກັບພຣະເຈົ້າເມື່ອພວກເຮົາບໍ່ເປັນຕາຮັກ-ເປັນຄົນຜິດບາບ ຫລືບໍ່ ໜ້າຮັກ ພຣະອົງກໍຍັງຮັກພວກເຮົາສເມີ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນອື່ນທັງຜູ້ສາມາດຫລືບໍ່ສາ ມາດຕອບແທນ. ຄວາມຮັກນັ້ນອອກມາຈາກຄວາມປາຖນາບໍ່ແມ່ນອອຈາກຄວາມຮູ້ສຶກ. ພຣະເຈົ້າເປັນ ກົກເຫງົ້າຂອງຄວາມຮັກທີ່ພວກເຮົາຄວນເອົາເປັນຕົວຢ່າງ.

ຄຳຖາມ

12. ບອກເຖິງຕອນທີ່ເພື່ອນໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກແທ້ຕໍ່ທ່ານມີບໍ່?
13. ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນອື່ນໄດ້?
14. ໃນສະພາບໃດທີ່ພວກເຮົາສາມາດສະແດງຄວາມຮັກໄດ້ດີກວ່າ ໃນຕອນໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດ ຫລືເວ ລາຫລິ້ນຈົມ? ເປັນຫຍັງ?
15. ແມ່ນຫຍັງເປັນສັນຍາລັກສະແດງເຖິງຄວາມຮັກແທ້? ທ່ານຈະສ້າງອຸປະນິດສັຍທີ່ມີຄວາມຮັກແທ້ ໄດ້ຢ່າງໃດ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ການເຊື່ອຟັງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ຊາມູເອນ 15: 1-35

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: 1 ຊາມູເອນ 15: 1-35

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພວກສາວິກໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບຖ້ວນ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້ອຍໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບຖ້ວນບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບຖ້ວນໃນທຸກກໍລະນີຂອງຊີວິດ.

ຄຳນຳ

ການເຊື່ອຟັງບາງສ່ວນ ຫລືການເຊື່ອຟັງແບບມີຂໍ້ແມ້ບໍ່ແມ່ນການເຊື່ອຟັງຢ່າງແທ້ຈິງ. ພຣະເຈົ້າຊົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາເຊື່ອຟັງພຣະອົງຈົນໝົດໃຈ ແລະໃຫ້ພວກເຮົາເຊື່ອຟັງພຣະດຳຮັດສັ່ງຂອງພຣະອົງ.

ພວກເຮົາສ່ວນຫລາຍບໍ່ມັກໃຫ້ຄົນອື່ນບອກໃຫ້ເຮັດນັ້ນເຮັດນີ້ ເຖິງວ່າການເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະເປັນປະໂຫຍດແກ່ເຮົາເອງ. ບາງຄັ້ງພວກເຮົາກໍພາກັນເຮັດໃນທຳນອງດຽວກັນກັບພຣະບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຮົາອາດຈະຄິດວ່າຕົວເອງຮູ້ວິທີດີກວ່າໃນການເຮັດພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງໃຫ້ສຳເລັດ. ຊາອູນຜູ້ເປັນກະສັດຄົນທຳອິດຂອງອິສຣາເອັນກໍໄດ້ຕົກຢູ່ໃນສະພາບເຊັ່ນນັ້ນ.

1. ການປະພຶດແບບບໍ່ເຊື່ອຟັງ: (1 ຊາມູເອນ 15:1-9)

ປະຊາຊົນອິສຣາເອັນໄດ້ຖືກປົກຄອງໂດຍພວກຜູ້ປົກຄອງມາຫລາຍປີ; ແຕ່ໃນຕອນນີ້ພວກເຂົາໄດ້ຂໍໃຫ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ຊາມູເອນຈົ່ງຂໍກະສັດຈາກພຣະເຈົ້າສຳລັບພວກຕົນ. ຊາມູເອນພະຍາຍາມຕັກເຕືອນວ່າພວກເຂົາຈະຜິດຫວັງໃນການມີກະສັດ, ແຕ່ປະຊາຊົນໄດ້ພາກັນຢາກໄດ້ ເພາະປະເທດໃກ້ຄຽງຕ່າງກໍມີກະສັດປົກຄອງຂອງໃຜລາວ. ພຣະເຈົ້າຊົງບັນຊາໃຫ້ຊາມູເອນໄປທົດສົງຊາອູນໃຫ້ເປັນກະສັດຄົນທຳອິດຂອງອິສຣາເອນ. ກະສັດຊາອູນເປັນຄົນກ້າຫານ ແລະໄດ້ຊະນະສົງຄາມຫລາຍເທື່ອ ແຕ່ທ່ານເປັນຄົນທະນົງຕົວແລະໃຊ້ອາລົມ. ຊາອູນເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະດຳຮັດສັ່ງ ເມື່ອລາວໄດ້ເຮັດພິທີ “ຖວາຍບູຊາຕາມທີ່ຕົນຮູ້ສຶກ” (1 ຊມອ 13:12) ໂດຍທີ່ລາວເອງບໍ່ມີສິດໃນເລື່ອງນີ້; ກະສັດຊາອູນໄດ້ກາຍເປັນຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງແຕ່ນັ້ນມາ.

ພຣະທັມໃນມື້ນີ້ເວົ້າເຖິງຄວາມຜິດພາດໃນການເປັນກະສັດຂອງຊາອູນ. ຜ່ານທາງຊາມູເອນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໃຫ້ກະສັດຊາ ອູນໄປເຮັດພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ໃຫ້ໄວ້ໃນສະໄໝຂອງໂມເຊ (ອພຍ 17: 15-16). ຊາວອາມາເທລັກໄດ້ຕໍ່ຕ້ານຊາວອິສຣາເອນສະໄໝອອກເດີນທາງມາຈາກປະເທດເອຢິບ ແລະພວກເຂົາຍັງສືບຕໍ່ໃນການລົບກວນຊາວອິສຣາເອນທີ່ອາໄສຢູ່ໃກ້ພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ຊາອູນໄປໂຈມຕີ

ທໍາລາຍຊາວອາມາເທລັກໂດຍບໍ່ໃຫ້ມີສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງເຫລືອຢູ່ ເພື່ອພຣະສັນ ຍາທີ່ໄດ້ຊົງໃຫ້ໄວ້ກັບຊາວອິສຣາເອດຈະໄດ້ສໍາເລັດ (1 ຊມອ 15:3).

ກະສັດຊາອູນໄດ້ເຕົ້າໂຮມທະຫານຂອງຕົນແລະໄດ້ເດີນທາງໄປຍັງເມືອງອາມາເທລັກ; ຊາອູນໄດ້ສົ່ງຄໍາເຕືອນໄປບອກຊາວເກນິດໃຫ້ອອກໜີຈາກຊາວອາມາເທລັກກ່ອນການໂຈມຕີ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຮັດການດີກັບຊາວອິສຣາເອນ. ຫລັງຈາກນັ້ນ, ກອງທັບຂອງກະສັດຊາອູນໄດ້ບຸກໂຈມຕີແລະເອົາຊະນາຊາວອາມາເທລັກ; ຊາອູນໄດ້ “ຈັບເຈົ້າອາກາກະສັດຂອງອາມາເທລັກໄດ້ທັງເປັນແລະໄດ້ຂ້າປະຊາຊົນທັງໝົດຖິ້ມ. ແຕ່ກະສັດຊາອູນແລະທະຫານຂອງເພິ່ນປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າອາກາມີຊີວິດຢູ່ທັງບໍ່ໄດ້ຂ້າແກະ ແລະງົວໂຕຕຸ້ຍພິດີພ້ອມດ້ວຍລູກງົວ...” (1 ຊມອ 15: 8-9).

ການຮັກສາຊີວິດຂອງສັດທີ່ຕຸ້ຍງາມໄວ້ອາດຈະເປັນເລື່ອງທີ່ພໍເຂົ້າໄຈໄດ້, ແຕ່ເປັນຫຍັງກະສັດຊາອູນຈຶ່ງຮັກສາຊີວິດຂອງກະສັດທີ່ເປັນສັດຕູ? ບາງທີ່ຊາອູນອາດຈະເກີດຄວາມສົງສານກະສັດຄືກັນ, ບາງທີ່ອາດຈະຫວັງເອົາສິນບົນ, ຫລືບາງທີ່ອາດຈະຮັກສາໄວ້ເພື່ອເປັນຍຸທວິທີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ກະສັດຊາອູນບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະດໍາຮັດສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ.

2. ການບໍ່ເຊື່ອຟັງແບບຂາດເຫດຜົນ: (1 ຊາມູເອນ 15:10-23)

ພຣະເຈົ້າຊົງບອກຊາມູເອນວ່າກະສັດຊາອູນບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງເສັຍໃຈຫລາຍທີ່ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຊາອູນໃຫ້ເປັນກະສັດ. ຊາມູເອນກໍໃຈຮ້າຍດ້ວຍເພາະທ່ານໄດ້ໃຊ້ເວລາກັບຊາອູນເພື່ອຢາກໃຫ້ເຂົາໄດ້ສໍາເລັດໃນການເປັນກະສັດ (1 ຊມອ 15: 11). ຊາມູເອນບໍ່ໄດ້ລໍຖ້າແລະມື້ຕໍ່ມາທ່ານໄດ້ອອກເດີນທາງໄປພົບກະສັດຊາອູນແຕ່ເຊົ້າ; ຊາມູເອນບໍ່ໄດ້ພົບກະສັດຊາອູນເພາະລາວໄດ້ເຄື່ອນກອງທະຫານອອກໄປທີ່ເມືອງກິນການ.

ເມື່ອຊາມູເອນໄປຮອດເມືອງກິນການ, ກະສັດຊາອູນກໍໄດ້ສແດງຄວາມນັບຖືຕໍ່ເພິ່ນແລະໄດ້ລາຍງານຄວາມສໍາເລັດໃນກິຈ ການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມອບໃຫ້ເຮັດ. ແຕ່ສູງງົວແລະສູງແກະຮ້ອງເປັນພຍານເຖິງການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງກະສັດຊາອູນ. ເວລາຊາມູເອນທວງຖາມເຖິງທີ່ມາຂອງສັດເຫລົ່ານັ້ນກະສັດຊາອູນກໍຕອບວ່າຄົນຂອງເຂົາໄດ້ເອົາມາຈາກຊາວອາມາເທລັກ ເພື່ອມາເປັນເຄື່ອງບູຊາຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນຕອນນີ້, ກະສັດຊາອູນໄດ້ຖິ້ມຄວາມຜິດໃສ່ພວກທະຫານໃນການຮັກສາຊີວິດສັດ.

ຊາມູເອນໄດ້ເວົ້າເຖິງຄໍາສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບຊາອູນອີກເທື່ອໜຶ່ງ: ໃຫ້ໄປສູ່ຮີບຊາວອາມາເທລັກແລະຂ້າພວກເຂົາຖິ້ມໝົດ; ທ່ານຖາມກະສັດຊາອູນວ່າ: “ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ?” (ຂໍ້ 19). ກະສັດຊາອູນໄດ້ຕອບຢ່າງໜ້າດ້ານວ່າ, “ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຟັງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (ຂໍ້ 20). ຊາອູນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າລາວໄດ້ຂ້າຊາວອາມາເທລັກທຸກຄົນຖິ້ມ ແລະໄດ້ຈັບກະສັດອາກາເປັນຊະເລີຍ; ກະສັດຊາອູນ

ລາຍງານອີກເທື່ອນຶ່ງວ່າພວກທະຫານໄດ້ຮັກສາແກະແລະງົວໂຕດີໄວ້ເພື່ອຖວາຍບູຊາແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊາມູເອນ. ກະສັດຊາອູນພຍາຍາມແກ້ຕົວວ່າທຸກຢ່າງທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດແມ່ນມີເຈຕະນາດີ.

ຄໍາຕອບຂອງຊາມູເອນໃນຂໍ້ 22-23 ເປັນຄໍາກອນ; ທ່ານໄດ້ບອກຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕ້ອງການໆເຊື່ອຟັງຫລາຍກວ່າການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ; ການບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າເປັນການຊົ່ວຊ້າເທົ່າກັບການໃຊ້ເວດມົນຄາຖາ, ແລະຄວາມອວດດີກໍເທົ່າກັບການໄຫວ້ຮູບໂຄຣນິບ. ເພາະການບໍ່ເຊື່ອຟັງຄໍາສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ຊາອູນຈຶ່ງໄດ້ຖືກປົດຈາກການເປັນກະສັດຂອງອິສຣາເອນ.

3. ຜົນຮ້າຍຂອງການບໍ່ເຊື່ອຟັງ: (1 ຊາມູເອນ 15:24-35)

ໃນທີ່ສຸດກະສັດຊາອູນກໍຍອມຮັບວ່າໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນຊາອູນຍັງແກ້ໂຕວ່າ “ເກງໃຈທະຫານ...ຈຶ່ງເຮັດຕາມທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ” (ຂໍ້ 24). ການບໍ່ຍອມຮັບຜິດຊອບໄດ້ເລີ່ມມາແຕ່ສວນເອເດນ (ອາດາມຖິ້ມໂທດເອວາ ແລະເອວາກໍໂທດໆ ສໍາລັບການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກຕົນ). ປາກົດວ່າໃນຕອນນີ້ກະສັດຊາອູນຢາກຈະຕັ້ງຕົນໃໝ່.

ແຕ່ຊາມູເອນໄດ້ຕອບຊາອູນວ່າມັນຊ້າເກີນໄປແລ້ວ, “ເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມຄໍາສັ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ກໍປະຖິ້ມເຈົ້າ” (ຂໍ້ 26). ຊາມູເອນກໍາລັງຈະຫັນຫລັງໜີໄປ, ແຕ່ຊາອູນໄດ້ດຶງສາຍເສື້ອຄຸມຂອງເພິ່ນຈົນຂາດ; ຊາມູເອນຈຶ່ງກ່າວກັບຊາອູນວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຈັກອານາຈັກອິສຣາເອນອອກຈາກເຈົ້າໃນມື້ນີ້” (ຂໍ້ 28). ຊາມູເອນໄດ້ເນັ້ນໃຫ້ຮູ້ ວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງປຸງໃຈເຮືອງຄວາມທຸກລໍາບາກ ແລະຜົນຂອງຄວາມຜິດບາບ.

ກະສັດຊາອູນໄດ້ສາຣະພາບຄວາມຜິດບາບແລະໄດ້ຂໍຄວາມເຫັນໃຈຈາກຊາມູເອນອີກເທື່ອນຶ່ງ; ແລ້ວຊາມູເອນກໍຍອມເດີນທາງຄືນເມືອເມືອງກິນການກັບກະສັດຊາອູນ; ຊາມູເອນໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ກະສັດອາກາມາພົບ ແລະກໍໄດ້ສັງຫານເຈົ້າອາກາ ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ກະສັດຊາອູນຄວນຈັດການໃຫ້ສໍາເຮັດ (ຂໍ້ 32-33).

ຫລັງຈາກແລ້ວພາຣະກິດ, ຊາມູເອນກໍໄດ້ກັບໄປຍັງເມືອງຣາມາ; ພຣະທັມບອກວ່າຊາມູເອນບໍ່ໄດ້ເຫັນກະສັດຊາອູນອີກຈັກເທື່ອຕອດຊົ່ວຊີວິດຂອງຊາມູເອນ. ທັງຊາມູເອນແລະ “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເສຍໃຈຫລາຍທີ່ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຊາອູນໃຫ້ເປັນກະສັດຂອງຊາວອິສຣາເອນ.”

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ພວກເຮົາມັກແກ້ຕົວເວລາພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຄໍາສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບບໍລິບູນ. ພວກເຮົາອາດຈະໃຫ້ເຮັດຜົນຫລາຍຢ່າງວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຸດສິ້ນ ແລະບາງຄັ້ງພວກເຮົາອາດຈະຖິ້ມໂທດໃສ່ຄົນອື່ນ; ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບ້າ; ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງສັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຮັດບໍ່ໄດ້; ພວກເຮົາຢ່າ

ໄປສົງສັຍພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຮັດວຽກຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິທີຂອງເຮົາເອງ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເຊື່ອຟັງໂດຍບໍ່ສັຖາມແລະບໍ່ລັງເລໃຈ. ນັ້ນຄືວິທີທີ່ຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ ແລະໄດ້ຢູ່ໃນພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານເຄີຍທຸດທາງດັກກັບເດັກຜູ້ທີ່ພຍາຍາມເຮັດນ້ອຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້ ຫລືເຮັດບໍ່ແລ້ວໃນວຽກທີ່ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ບໍ່? ທ່ານຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກແນວໃດເວລາພວກເຮົາເຮັດຢ່າງນັ້ນກັບພຣະອົງ?
2. ກະສັດຊາອູນໄດ້ແກ້ຕົວແນວໃດແດ່ ເມື່ອເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແບບຄົບບໍຣິບູນ?
3. ພວກເຮົາເຄີຍເອົາວິທີທາງຂອງຕົນເອງມາແທນວິທີທາງຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງໄດ້ຊົງບອກໄວ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງສໍາເຣັດບໍ່?
4. ທ່ານຈະສາມາດໝັ້ນໃຈວ່າທ່ານໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບບໍຣິບູນໄດ້ວິທີໃດ?

ດຣ. ສິດນິ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 8

ການອ້ອນວອນອະທິຖານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 11: 1-13; 18: 1-8

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ລູກາ 11: 1-13; 18: 1-8

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພວກສາວິກພາກັນອ້ອນວອນຢ່າງສັດຊື່ຫາພຣະເຈົ້າເປັນປະຈຳ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້ອຍໄດ້ອ້ອນວອນຢ່າງສັດຊື່ຫາພຣະເຈົ້າເປັນປະຈຳບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອພິຈາລະນາເບິ່ງເວລາທີ່ຂ້ອຍໃຊ້ໃນການອ້ອນວອນແລະເລືອກທີ່ຈະອ້ອນວອນຢ່າງສັດຊື່ຫາພຣະເຈົ້າເປັນປະຈຳ.

ຄຳນຳ

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສອນພວກສາວິກແບບຢ່າງໃນການອ້ອນວອນຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍການນະມັສການ, ການອ້ອນວອນຂໍ, ແລະການໂຫວ້ວອນ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເນັ້ນເຣື່ອງຮີດອຳນາດຂອງການອ້ອນວອນຢ່າງບໍ່ລົດລະຕ່ອ້ອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮັກເມດຕາ.

ການຈັດຕຽມເວລາໄວ້ເພື່ອການອ້ອນວອນເປັນເຣື່ອງທີ່ຫລີກບໍ່ໄດ້ ຖ້າຄຣິສຕຽນຕ້ອງການຮີດອຳນາດໃນການດຳເນີນຊີວິດ; ສິ່ງອັດສະຈັນຈະເກີດຂຶ້ນເວລາພວກເຮົາໃຊ້ເວລາເຊົ້າ, ທ່ຽງວັນ, ແລະຄຳມິດເພື່ອການອ້ອນວອນອະທິຖານຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂອງພວກເຮົາ.

1. ພຣະເຢຊູຊົງສອນເຣື່ອງການອ້ອນວອນ: (ລກ 11:1-13)

ບາງຄົນຖາມວ່າຄຣິສຕຽນຄວນຈະທ່ອງຂຶ້ນໃຈຄຳອ້ອນວອນຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ ຫລືຈະໃຊ້ເປັນຕົວຢ່າງໃນການອ້ອນວອນ. ຄຳຕອບກໍຄື ພວກເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ທັງສອງຢ່າງ; ແຕ່ເຈດນາທີ່ແທ້ໃນພຣະຄຳຕອນນີ້ແມ່ນໃຫ້ພວກເຮົາຮຽນອ້ອນວອນຕາມແບບຢ່າງຂອງອົງພຣະເຢຊູ.

ລູກາ 11:1-13 ສາມາດແບ່ງອອກເປັນສີ່ພາກຄື: (1) ຄຳຮ້ອງຮຽນຂອງພວກສາວິກ; (2) ແບບຢ່າງການອ້ອນວອນ; (3) ຄຳອຸປະມາສອນບໍ່ໃຫ້ລົດລະໃນການອ້ອນວອນ; (4) ຄຳອຸປະມາເນັ້ນເຣື່ອງຄວາມຮັກເພື່ອແຜ່ຂອງພຣະເຈົ້າ.

2. ຄຳຮ້ອງຮຽນຂອງພວກສາວິກ: (ລກ 11:1)

ພວກສາວິກໄດ້ຂໍໃຫ້ພຣະເຢຊູສັ່ງສອນເຣື່ອງການອ້ອນວອນ ເໝືອນຢ່າງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕໄດ້ສອນລູກສິດຂອງຕົນ. ໂຢຮັນໄດ້ເປັນຜູ້ບັບຕິສະມາພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະໄດ້ລະຍະນຶ່ງໂຢຮັນແລະພຣະເຢຊູກໍໄດ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ພ້ອມໆກັນໃນທາງພາກໃຕ້ຂອງແມ່ນ້ຳຈໍດາເນ. ຫລັງຈາກໂຢຮັນໄດ້ຖືກຈັບແລ້ວ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຍ້າຍຂຶ້ນ

ໄປຮັບໃຊ້ຢູ່ທາງຕາເວັນຕົກສູງເໜືອຂອງທະເລຄາລິເລ. ສາວິກຂອງພຣະເຢຊູຫລາຍຄົນເຄີຍເປັນສາວິກຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ (ຢຮ 1:35-42); ພວກເຂົາເຈົ້າກໍໄດ້ຮຽນວິທີອ້ອນວອນຈາກໂຢຮັນ.

ທີ່ຈົງສາວິກຄົງຈະບໍ່ຕ້ອງການພຣະເຢຊູໃຫ້ສິ່ງສອນວິທີອ້ອນວອນໂດຍທົ່ວໄປ; ແຕ່ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ສັງເກດເຫັນວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ທີ່ອ້ອນວອນເປັນປະຈຳ (ລກ 3:21; 5:16; 6:12; 9:18, 28-29; 18:1; 22:41, 44). ວັນນຶ່ງຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ເຫັນອົງພຣະເຢຊູອ້ອນວອນ, ພວກສາວິກຈຶ່ງໄດ້ຂໍພຣະອົງໃຫ້ຊົງສອນພວກຕົນຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະອົງ; ພວກສາວິກຕ້ອງການມີປະສົບການເຮືອງອິດເດດແລະເຮືອງເກີດຜົນຂອງການອ້ອນວອນຂອງພຣະເຢຊູ.

3. ແບບຢ່າງການອ້ອນວອນ: (ລກ 11:2-4)

ການອ້ອນວອນຂອງພຣະເຢຊູປະກອບດ້ວຍການສັຣເສີນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ການອ້ອນວອນເພື່ອ, ແລະການອ້ອນວອນຂໍ. ແຖວຕົ້ນຂອງແບບຢ່າງການອ້ອນວອນຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກເຖິງຄວາມສັມພັນຣະຫວ່າງພຣະເຢຊູແລະພຣະເຈົ້າ; ພຣະເຢຊູໄດ້ເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າພຣະບິດາຊຶ່ງແປວ່າພໍ່. ໃນການສັຣເສີນພຣະບິດາ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຂໍໃຫ້ພຣະນາມເປັນທີ່ໂຄຣົບບູຊາ ແລະໃຫ້ຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງມາຕັ້ງຢູ່; ມັດທາຍໄດ້ເພີ່ມໃນຕອນນີ້ວ່າ “ໃນພ້າສວັນເປັນຢ່າງໃດກໍໃຫ້ເປັນຢ່າງນັ້ນທີ່ ແຜ່ນດິນໂລກ” (ມທ 6: 10). ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເອີ້ນໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງສຳແດງອິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໃຫ້ເປັນທີ່ເຫັນແຈ້ງໃນ ແຜ່ນດິນໂລກ. ພວກເຮົາອາດຈະຂໍໃຫ້ພຣະນາມພຣະເຈົ້າເປັນທີ່ໂຄຣົບບູຊາໃນແຜ່ນດິນ ເວລາພວກເຮົາສັຣເສີນພຣະອົງເພາະວັນນຶ່ງ ທຸກເຂົ້າໃນສວັນແລະໃນແຜ່ນດິນໂລກຈະຄຸລົງຂາບພຣະອົງ (ຟລປ 2:10-11).

ໃນພາກຕໍ່ໄປພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຄື່ອນຈາກການສັຣເສີນໄປສູ່ການອ້ອນວອນເພື່ອ; ການຂໍອາຫານບອກເຖິງຄວາມຫວ່າງໃຍຫລືຄວາມຂາດເຂີນຂອງໂລກນີ້; ອາຫານເປັນສິ່ງຈຳເປັນສຳລັບຮ່າງກາຍ; ຄຳວ່າ “ອາຫານ” ອາດຈະຖືກໃຊ້ເປັນຄຳສົມມຸດ ເຮືອງການຊົງປະທານຂອງພຣະເຈົ້າ (ຢຮ 6:48). ໃນປ່າກັນດານຕອນຊາວເຮັບເຮືອກມາຈາກເອຢິບ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານມານາແລະນົກຊຸ້ມແຕ່ລະວັນໄປ. ພຣະເຢຊູຊົງຂໍອາຫານປະຈຳວັນບອກເຖິງວ່າພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຫວ່າງໃຍຫຍັງ ຫລາຍນອກຈາກຄວາມພຽງພໍແຕ່ລະມື້.

ໃນພາກສຸດທ້າຍຂອງແບບຢ່າງການອ້ອນວອນແມ່ນຄຳອ້ອນວອນຂໍຊຶ່ງແບ່ງເປັນສອງພາກ: (1) ຂໍເຜດຍົກໂທດບາບ; ແລະ (2) ຂໍຢ່ານຳເຂົ້າໄປໃນການທົດລອງ. ຫລັງຈາກອ້ອນວອນເພື່ອຄົນທັງໂລກແລ້ວ, ພຣະເຢຊູຊົງໃຫ້ສາວິກອ້ອນວອນເຮືອງ ຈິດວິນຍານຂອງພວກຕົນ. ແນ່ນອນພວກເຮົາຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໂລກໄດ້ຕໍ່ໄປຖ້າພວກເຮົາຍັງຈົມຢູ່ໃນຄວາມບາບ; ເວລາ ໂປໂລສອນພວກຜູ້ນຳທີ່ເອເຟໂຊໃຫ້ດູແລຄຣິສຕະຈັກ, ທ່ານໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາເຈົ້າໃຫ້ດູແລຈິດວິນຍານຂອງພວກຕົນກ່ອນ (ກຈ 20:28).

4. ຄຳອຸປະມາເຮືອງການອ້ອນວອນບໍລິດລະ: (ລກ 11:5-10)

ຫລັງຈາກການອ້ອນວອນແລ້ວ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກ່າວຄຳອຸປະມາ. ເຈຕນາຂອງຄຳອຸປະມານີ້ແມ່ນສອນພວກສາວິກບໍ່ໃຫ້ລົດລະແລະໃຫ້ສັດຊື່ໃນການອ້ອນວອນ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງໃຊ້ເຮືອງທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຄຸ້ນເຄີຍເພາະ

ໃນຊີວິດຊີນນະບົດ ການແບ່ງປັນເຂົ້າຂອງເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນສຳລັບການຢູ່ລອດ. ຄຳອຸປະມານີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນ ເຖິງຄວາມກົດດັນຂອງສັງຄົມໃຫ້ແບ່ງປັນສິ່ງຂອງ ແລະຄວາມລຳບາກໃນການແບ່ງປັນສຳລັບຜູ້ທີ່ມີ; ແຕ່ສິ່ງ ນັ້ນຄືປັດຈັບສຳຄັນສຳລັບຊີວິດຂອງຊາວຢິວທີ່ຢູ່ໃຕ້ການປົກຄອງຂອງກຸງໂຣມ.

ໃນຄຳອຸປະມານີ້, ຊາຍຄົນນຶ່ງໄດ້ມາຫາເພື່ອນບ້ານຂອງລາວໃນເວລາທ່ຽງຄືນເພື່ອຂໍຢືມເຂົ້າຈີ່ໄປຮັບແຂກທີ່ ເດີນທາງມາແວ່. ແນ່ນອນເພື່ອນບ້ານອາດຈະມີສິ່ງຂອງທີ່ຈະແບ່ງປັນ ແຕ່ກໍຕ້ອງຮູ້ສຶກລຳຄານເພາະຮີບ ກວນເວລາກາງຄືນ; ມີວິທີດຽວທີ່ຊາຍຄົນນັ້ນຈະໄດ້ສິ່ງທີ່ຕົນຕ້ອງການຄືຕ້ອງຂໍຢູ່ບໍ່ເຊົາຈົນກວ່າເພື່ອນບ້ານ ຂອງລາວຍອມໃຫ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ.

ຈາກຄຳອຸປະມານີ້ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າ ເຖິງເພື່ອນບ້ານຈະບໍ່ຢາກເອົາເຂົ້າຈີ່ໃຫ້ປານໃດກໍຕາມ ເພາະ “ການດີ ຂອງສະຫາຍນັ້ນ ເພິ່ນກໍຈະລຸກຂຶ້ນເອົາໃຫ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ” (ຂໍ້ 8). ພຣະເຢຊູຊົງເນັ້ນວ່າການອ້ອນ ວອນຂໍຢ່າງບໍ່ຍອມລົດລະກຳຈະເກີດຜົນເຊັ່ນກັນ.

ລູກາ 11:9-10 ໄດ້ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດໃຫ້ຫລາຍໆຄົນ; ຄຳອຸປະມານີ້ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງຂອງທີ່ພວກ ເຮົາອ້ອນວອນຂໍ, ແຕ່ໄດ້ກ່ຽວກັບການບໍ່ລົດລະໃນການອ້ອນວອນຂໍຈາກພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີຫຍັງໃນພຣະທັມ ຕອນນີ້ທີ່ສັນຍາວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະທານທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຮົາທູນຂໍ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການອ້ອນວອນຂໍ ແບບເຫັນແກ່ຕົວ; ແລະພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຕອບຄຳອ້ອນວອນຂໍຂອງພວກເຮົາສເມີ.

5. ຄຳອຸປະມາເຮືອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮັກ: (ລກ 11:11-13)

ພຣະເຢຊູຊົງປິດທ້າຍການສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງດ້ວຍຄຳອຸປະມາອີກເຮືອງນຶ່ງ. ຄຳອຸປະມາເຮືອງນີ້ເປັນເຮືອງ ປຽບທຽບນິສັຍຂອງມະນຸດທັມມະດາກັບພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮັກ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແບບຄຳ ຖາມ: “ຖ້າລູກຂໍປາ ພໍ່ຈະບໍ່ເອົາໆໃຫ້ແກ່ລູກຕື້?” (11:11). ຄຳຕອບກໍຄື “ບໍ່.” ຖ້າພໍ່ແມ່ທີ່ເປັນຄົນບາບຍັງ ຮູ້ຈັກໃຫ້ຂອງຂວັນທີ່ດີກັບລູກ, ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດໃນສວັນແຫ່ງຈະບໍ່ຮູ້ໃຫ້ສິ່ງຂອງທີ່ດີໃຫ້ແກ່ລູກຂອງພຣະ ອົງທັງຫລາຍບໍ່?

6. ຍິງແມ່ໝ້າຍຜູ້ບໍ່ລົດລະ: (ລກ 18:1-8)

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຄຳອຸປະມາອີກເຮືອງນຶ່ງເພື່ອເນັ້ນຄຳສັ່ງສອນທີ່ຜ່ານມາ. ພຣະເຢຊູແລະພວກສາວິກໄດ້ ເວົ້າກັນເຮືອງຣາຊ ອານາຈັກສວັນທີ່ຈະມາເຖິງ; ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາລໍຄອຍຢູ່, ພຣະອົງໄດ້ຊົງທຸນໃຈໃຫ້ ເຂົາເຈົ້າອ້ອນວອນຢູ່ສເມີ ໂດຍສະເພາະໃນຍາມທຸກລຳບາກ (18:1).

ເຮືອງມີຢູ່ວ່າ ມີຕຸລາການຜູ້ນຶ່ງທີ່ບໍ່ຢ່າເກງພຣະເຈົ້າແລະບໍ່ນັບຖືມະນຸດ; ມີຍິງແມ່ໝ້າຍທຸກຍາກຄົນນຶ່ງໄດ້ ມາຂໍໃຫ້ທ່ານຕຸລາການຕັດສິນເຮືອງຂອງນາງດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທັມ, ແຕ່ຕຸລາການໄດ້ປະຕິເສດ. ຕຸລາການ ທຸກຄົນໃນສັມຍນັ້ນເຮັດວຽກໃຫ້ຈັກພັດກຸງໂຣມ; ພວກຕຸລາການບໍ່ສົນໃນເຮືອງຄວາມຍຸດຕິທັມ ແຕ່ເຂົາເຈົ້າ ຕ້ອງການຄວາມສງົບ. ສະນັ້ນຕຸລາການຜູ້ນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ເອົາຫົວຊາກັບຍິງໝ້າຍທີ່ຂໍຄວາມເປັນທັມ.

ຍິງແມ່ໝ້າຍມີສິ່ງນຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຕຸລາການຜູ້ນີ້ເມີນເສີຍຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້ ຄືຄວາມບໍ່ລົດລະຂອງນາງ; ເຖິງຕຸລາການຈະບໍ່ຍ່າເກງພຣະເຈົ້າແລະບໍ່ບັບຖືມະນຸດກໍຕາມ, ແຕ່ເພິ່ນຕ້ອງການບໍ່ໃຫ້ມີຄວາມວຸ້ນວາຍເກີດຂຶ້ນ. ສະນັ້ນຖ້າຢາກໃຫ້ຍິງແມ່ໝ້າຍໜີໄປໃຫ້ໄກ, ຕຸລາການຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ຕັດສິນຢ່າງຍຸດຕິທັມໃຫ້ນາງ; ຕຸລາການຍອມຮັບວ່າ “ເຮົາຈະໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທັມແກ່ນາງ ຍ້ານວ່ານາງຈະມາຢູ່ເລື້ອຍ ເຮັດໃຫ້ເຮົາເສັງກໍາລັງໃຈ” (11:5).

ພຣະເຢຊູຊົງສລຸບໃຫ້ເຫັນວ່າຕຸລາການຜູ້ບໍ່ມີໃຈຮັກ ຍັງເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ; ສະນັ້ນຕຸລາການອົງບໍ່ຮູ້ສຸດໃນຟ້າສວັນຍິ່ງຈະເຮັດສິ່ງທີ່ດີກວ່ານັ້ນ. ອີກເທື່ອນຶ່ງ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍພຣະບິດາໃນສວັນຜູ້ຊົງຮັກເມດຕາແລະທ່ຽງທັມ.

ຄວາມໝາຍແລະການນໍາໄປປະຕິບັດ

ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງສອນສາວິກຂອງພຣະອົງວິທີອ້ອນວອນອະທິຖານ ແລະຊົງໝູນໃຈໃຫ້ເຂົາເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງລົດລະໃນການອ້ອນວອນ. ຄຣິສຕຽນຄວນນະມັສການພຣະເຈົ້າທຸກໆວັນຜ່ານການອ້ອນວອນອະທິຖານ. ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງສາວິກໃຫ້ອ້ອນວອນເພື່ອຄົນອື່ນໆ ແລະອ້ອນວອນເພື່ອການເຕີບໃຫຍ່ທາງຈິດວິນຍານຂອງພວກຕົນດ້ວຍ. ພວກເຮົາຄວນເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນ; ເວລາພວກເຮົາອ້ອນວອນຕາມແບບຢ່າງການອ້ອນວອນຂອງພຣະເຢຊູ, ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນຮິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດເຮົາ. ໃນການອ້ອນວອນອະທິຖານ, ພວກເຮົາຈະໄດ້ພົບວ່າພວກເຮົາມີພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮັກແລະຫ່ວງໃຍ ແລະພຣະອົງຊົງຍິນດີທີ່ຈະຕອບຄໍາອ້ອນວອນຂອງພວກເຮົາ.

ຄໍາຖາມ:

1. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານໄດ້ອ້ອນວອນຂໍຈາກພຣະເຈົ້າເປັນເວລາດົນນານຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄໍາຕອບ? ທ່ານຮູ້ສຶກແນວໃດແດ່ໃນເວລາລໍຄອຍ?
2. ທ່ານເຄີຍອ້ອນວອນຢ່າງບໍ່ລົດລະເພື່ອຫຍັງແດ່?
3. ການອ້ອນວອນຊ່ວຍທ່ານແນວໃດແດ່? ມັນໄດ້ປ່ຽນແປງທ່ານວິທີໃດແດ່?
4. ເວລາພຣະເຈົ້າບໍ່ຕອບຄໍາອ້ອນວອນ ທ່ານໄດ້ເຮັດແນວໃດ?
5. ຖ້າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງຮັກແລະຫ່ວງໃຍ, ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຕອບທຸກໆ ຄົນທີ່ອ້ອນວອນຂໍ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

3. ຂໍ້ກຳໜົດເພື່ອການນະມັສການ: (ພສສ 24:3-6)

ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງປະສົງການນະມັສການ, ທຸກຄົນຈະຕ້ອງຕຽມຕົວກ່ອນຈະນະມັສການພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຊຽນໄດ້ຖາມໃນເລື່ອງນີ້ ແລະໄດ້ໃຫ້ຄຳຕອບດ້ວຍ; ຄຳຖາມທັງສອງເປັນປັດຈັຍສຳຄັນເລື່ອງການນະມັສການ (24:3). ພວກເຮົາບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໄປຍືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງບໍ່ນິສຸດ, ຊົງຣິດເດດ, ຊົງຮູ້ທຸກຢ່າງ, ແລະຊົງສະຖິດທຸກທຶນທຸກແຫ່ງ ເພາະພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນເໝືອນພຣະອົງ. ຄຳຖາມທີ່ນຶ່ງ: ຜູ້ໃດມີສິດຂຶ້ນໄປຍັງເນີນພູຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແດ່? ພູເຂົາທີ່ນີ້ໝາຍເຖິງພູຊີໂອນທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມທີ່ພຣະວິຫານໄດ້ຕັ້ງຢູ່. ທີ່ນີ້ໄດ້ເຊື່ອວ່າເປັນສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດເພາະເປັນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເວົ້າກັບມະນຸດ.

ຄຳຖາມທີສອງ: ຜູ້ໃດອາດເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານອັນບໍ່ນິສຸດ? ຊຶ່ງໝາຍເຖິງຕຶກພຣະວິຫານ. ພຣະວິຫານເປັນບ່ອນຕ້ອງຫ້າມສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ນິສຸດ ຫລືຜູ້ທີ່ຢູ່ນອກພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ນອກນັ້ນຄົນທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຈະຕ້ອງຜ່ານການສຳຮະລ້າງໃຫ້ບໍ່ນິສຸດເສັ້ງກ່ອນ; ບັນໃດຂຶ້ນໄປຫາພຣະວິຫານກໍມີອ່າງນ້ຳໄວ້ຕາມທາງຂຶ້ນເພື່ອຜູ້ມານະມັສການຈະໄດ້ສຳຮະ ລ້າງຕົວເອງ. ເຄື່ອງຖວາຍທຸກຢ່າງຕ້ອງໄດ້ຜ່ານການກວດສອບໂດຍປະໂລຫິດຜູ້ຢູ່ເວນຍາມ; ຖ້າມີສິ່ງດ່າງພ້ອຍ ຫລືພິການ, ສັດທີ່ນຳມາເປັນເຄື່ອງຖວາຍກໍຈະຖືກປະຕິເສດ.

ໃນສັດຕັດທີ່ນຶ່ງ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງພຣະວິຫານໄດ້ວາງລະບົບໄວ້ສຳລັບຜູ້ນະມັສການທີ່ມາຈາກທາງໄກ; ພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດຊື້ສັດທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດແລ້ວສຳລັບການຖວາຍຈາກບໍ່ນິເວນໃກ້ພຣະວິຫານ. ສິ່ງນັ້ນກໍເພື່ອຄວາມບໍ່ນິສຸດຂອງທຸກຢ່າງທີ່ໄດ້ຈະນຳເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ.

ຜູ້ຊຽນໄດ້ໃຫ້ຄຳຕອບສຳລັບຄຳຖາມສອງຂໍ້ທີ່ຜ່ານມາວ່າ: ຜູ້ນະມັສການພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ທີ່ມີມີສະອາດ ແລະໃຈບໍ່ນິສຸດ (24:4). ມີສະອາດໝາຍເຖິງການປະພຶດທີ່ຊອບທັມ ແລະໃຈບໍ່ນິສຸດໝາຍເຖິງຄວາມບໍ່ນິສຸດໃນຈຸດປະສົງ; ທຸກຢ່າງແມ່ນເນັ້ນໃສ່ການຖືກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊຢ່າງເຄັ່ງຄັດ. ຄຳຖາມຕໍ່ໄປກໍຄື: ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງຕອບແທນສຳລັບຜູ້ທີ່ສແວງຫາພຣະເຈົ້າດ້ວຍມືທີ່ສະອາດແລະໃຈບໍ່ນິສຸດ? ພວກເຮົາພົບຄຳຕອບຢູ່ໃນ 24:5 ວ່າພຣະເຈົ້າ “ຈະອວຍພອນທັງຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນພັຍ.” ຄຳສັນຍານີ້ມີທັງການຊົງປະທານແລະການຊົງປົກປັກຮັກສາສຳລັບພວກຜູ້ນະມັສການ; ນອກນັ້ນພວກເຂົາຈະມີຄວາມສັມພັນອັນດີກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ “ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຜິດໃດໆ ທັງນັ້ນ” (24:5-6).

4. ຊີວິດບໍ່ນິສຸດໃນໂລກທີ່ບໍ່ນິສຸດ: (ເອເຟໂຊ 5:1-16)

ໃນຂະນະທີ່ໂປໂລຍພາຍາມຊ່ວຍຄຣິສຕະຈັກທີ່ເອເຟໂຊໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ, ທ່ານມີຄວາມຫ່ວງໃຍເລື່ອງອຳນາດຂອງສັງຄົມໃນ ເມືອງນີ້; ທ່ານຫ່ວງວ່າຄຣິສຕຽນຈະນຳເອົາປະເພນີຕ່າງໆຂອງຊາວເອເຟໂຊເຂົ້າມາໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຊາວເອເຟໂຊສ່ວນຫລາຍເປັນຜູ້ຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມ; ໂປໂລຊັກຊວນຄຣິສຕຽນທີ່ເອເຟໂຊໃຫ້ດຳເນີນຊີວິດທີ່ແຕກຕ່າງກັບສັງຄົມ ແລະໃຫ້ແຍກຕົວເອງອອກຈາກປະເພນີເກົ່າ ເພື່ອພວກເຂົາເຈົ້າຈະ

ໄດ້ເປັນຜູ້ບໍລິສຸດໃນການນະມັສການພຣະເຈົ້າອົງທຸ່ງແທ້. ໂປໂລເອີ້ນພວກຄຣິສຕຽນໃຫ້ຮັກສາໃຈໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະຮັກສາຊີວິດໃຫ້ຂາວສະອາດ (ອຟຊ 5:8-12).

ຄວາມຈິງແລ້ວການເອີ້ນຂອງໂປໂລໃນ ເອເຟໂຊ 5:1-14 ແມ່ນການເອີ້ນຄຣິສຕຽນທັງໝົດໃຫ້ກ້າວໄປສູ່ຊີວິດໃໝ່ໃນພຣະ ຄຣິດ. ກ່ອນນັ້ນໂປໂລກໍໄດ້ເອີ້ນຄຣິສຕຽນໃຫ້ດຳເນີນຊີວິດສົມກັບທີ່ໄດ້ຖືກຊົງເອີ້ນ (ອຟຊ 4:1-2). ມາເຖິງຕອນນີ້ທ່ານໄດ້ຊັກຊວນໃຫ້ທຸກຄົນ “ດຳເນີນຊີວິດຕາມແບບຢ່າງພຣະເຈົ້າເໝືອນເປັນບຸດທີ່ຊົງຮັກ (ອຟຊ 5:1). ມີຫລາຍຢ່າງທີ່ເຮັດໃຫ້ໂປໂລເກີດຄວາມຫວ່າງໃຍຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍເຊັ່ນ: ການຫລິ້ນຊູ້, ຄວາມໂລພາຕັນຫາ, ການກ່າວຄຳຫຍາບຊ້າ, ແລະອື່ນໆໃນທຳນອງນີ້; ໂປໂລໄດ້ປຽບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນວ່າເປັນເໝືອນການໄຫວ້ພຣະທຽມ (ອຟຊ 5:5), ເພາະຜູ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນເປັນຜູ້ເຫັນແກ່ຕົວ.

ການໄຫວ້ພຣະທຽມເປັນເລື່ອງຜິດທີ່ສຸດສຳລັບຜູ້ນະມັສການພຣະເຈົ້າ; ອີງຕາມບັນຍັດຂອງໂມເຊ, ຖ້າພວກເຮົາຖືວ່າສິ່ງໃດ ສິ່ງນຶ່ງສຳຄັນກວ່າພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາກໍໄດ້ເຮັດຜິດໃນຖານະຜູ້ໄຫວ້ພຣະທຽມ (ອຟຟ 20:3-4). ແລະເວລານັ້ນພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເພາະພວກເຮົາປະພຶດແບບເຫັນແກ່ຕົວໂດຍເອົາສິ່ງອື່ນມາໄວ້ກ່ອນໜ້າພຣະເຈົ້າ. ພຣະຄຳກ່າວວ່າ, “ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕົກໃສ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ບໍ່ຍອມເຊື່ອຟ້າ” (ອຟຊ 5:5-7).

ໃນທີ່ສຸດ ໂປໂລໄດ້ປຽບທຽບຜູ້ຢູ່ໃນຄວາມສະວ່າງ ແລະຜູ້ຢູ່ໃນຄວາມມືດ. ທ່ານໄດ້ແນະນຳຄຣິສຕຽນບໍ່ໃຫ້ຄົບຫາສະມາຄົມກັບຄົນທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວຊ້າ (5:7); ພວກເຂົາເຄີຍຢູ່ໃນຄວາມມືດ ແຕ່ດຽວນີ້ພວກເຂົາໄດ້ມາຢູ່ໃນຄວາມສະວ່າງແລ້ວ (5:8); ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ໂປໂລຈຶ່ງຊັກຊວນໃຫ້ຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍຈຶ່ງດຳເນີນຊີວິດສົມກັບຜູ້ຢູ່ໃນຄວາມສະວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ (5: 8-10).

ໂປໂລໄດ້ໃຫ້ລັກສະນະຂອງຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຄວາມສະວ່າງເຊັ່ນຄວາມດີ, ຄວາມຊອບທັມ, ແລະຄວາມຈິງທຸກຢ່າງ; ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຜົນຂອງພຣະວິນຍານຊຶ່ງປະກົດໃນຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມສະວ່າງ (ຄລຕ 5:22-23). ແລະສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນກໍເປັນທີ່ພໍພຣະທັຍພຣະເຈົ້າດ້ວຍ (5:10); ໂປໂລຊັກຊວນຄຣິສຕຽນບໍ່ໃຫ້ມີສ່ວນໃນກິຈການຂອງຄວາມມືດ ແຕ່ໃຫ້ເປີດເຜີຍກິຈ ການນັ້ນໃຫ້ປາກົດ (5:11-12). ທ້າຍສຸດໂປໂລຂຽນວ່າ, “ສິ່ງສາຣະພັດຖືກເປີດເຜີຍອອກໂດຍຄວາມສະວ່າງ...” (5:13).

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ຜູ້ຂຽນບົດເພງສັຣເສີນເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ນະມັສການພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນພຣະຜູ້ສ້າງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະງົດງາມ. ແຕ່ກ່ອນນັ້ນພວກເຮົາຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ທີ່ມີໃຈບໍລິສຸດ ແລະມີທີ່ສະອາດຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍການດຳເນີນຊີວິດທີ່ຖືກຕ້ອງ. ໂປໂລເອີ້ນຄຣິສຕຽນທີ່ເອເຟໂຊໃຫ້ດຳເນີນຊີວິດທີ່ບໍລິສຸດໃນຄວາມຄິດ, ອຸບນິສັຍ, ແລະການກະທຳ. ໝາຍຄວາມວ່າ ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດແຕກຕ່າງກັບສັງຄົມທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກຕົນ ຈົນຄົນທົ່ວໄປສາມາດເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງ. ແນ່ນອນຄຣິສຕຽນມີໜ້າທີ່ຮັກຄົນທັງຫລາຍ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະບໍ່

ເອົາແບບຢ່າງການດຳເນີນຊີວິດຂອງຄົນໃນສັງຄົມ ໃນຂະນະດຽວກັນຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງຍອມຮັບເມື່ອໄດ້ເຮັດຜິດບາບ, ແລ້ວສາຣະພາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ຊົງອະພິຍຄວາມຜິດບາບນັ້ນ.

ຄໍາຖາມ

1. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອປ້ອງກັນຕົວເອງຈາກຄວາມຄິດແລະການປະພຶດທີ່ບໍ່ບໍຣິສຸດ?
2. ຕົ້ນຕໍຂອງຄວາມຄິດແລະການປະພຶດທີ່ບໍ່ບໍຣິສຸດມີແນວໃດແດ່?
3. ທ່ານສາມາດຕຽມຕົວໄດ້ຢ່າງໃດເພື່ອການນະມັສການພຣະເຈົ້າ?
4. ທ່ານເຄີຍແກ້ຕົວແນວໃດແດ່ເມື່ອໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດບາບ?
5. ຄວາມບໍຣິສຸດມີລັກສະນະແນວໃດໃນສັມຍນີ້? ແຕກຕ່າງກັບສັມຍກ່ອນບໍ່?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 10

ການປະຕິບັດຮັບໃຊ້

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມາຣະໂກ 10:35-45; ໂຢຮັນ 13:12-17; ຢາໂກໂບ 2:14-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ມາຣະໂກ 10:35-45; ໂຢຮັນ 13:12-17; ຢາໂກໂບ 2:14-17

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພວກສາວິກເອົາແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູໃນການປະຕິບັດຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້ອຍຈະເອົາແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູໃນການປະຕິບັດຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອເລືອກທີ່ຈະເອົາແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູໃນການປະຕິບັດຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆໃນອາທິດນີ້.

ຄຳນຳ

ພຣະເຢຊູຊົງສອນພວກສາວິກວ່າການເປັນຜູ້ປະຕິບັດຮັບໃຊ້ເປັນເລື່ອງສຳຄັນທີ່ສຸດສຳລັບຄຣິສຕຽນ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງວາງແບບຢ່າງໃນການຮັບໃຊ້ ແລະໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະອົງ.

ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຮຽນບົດເທສນາຢູ່, ອາຈານຜູ້ນຶ່ງໄດ້ຕັ້ງຄຳຖາມສຳລັບໝູ່ໃນ Facebook ວ່າ: “ແມ່ນຫຍັງຄືເລື່ອງຍາກໃນການປະຕິບັດຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆ?” ໝູ່ເພື່ອນຫລາຍຄົນໄດ້ໃຫ້ຄຳຕອບ; ແລະໃນນັ້ນກໍມີຄຳຕອບສອງຢ່າງນີ້:

- “ການຮັບໃຊ້ເປັນເລື່ອງຍາກເພາະບໍ່ມີເວລາ. ເຊັ່ນເວລາຂ້ອຍໄປຢ່າງອອກກຳລັງກາຍ ຫລືນອນອາບນ້ຳໃນອ່າງ, ພໍແມ່ຜູ້ຊະຣາຂອງຂ້ອຍຕ້ອງການໃຫ້ຂ້ອຍຕຽມຢາປະຈຳວັນໄວ້ໃຫ້ເພິ່ນ, ແລ່ນວຽກບາງຢ່າງໃຫ້ເພິ່ນ, ຫລືໃຊ້ເວລາຢູ່ກັບເພິ່ນ.”
- “ການຮັບໃຊ້ເປັນເລື່ອງຍາກຫລາຍ ເພາະຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນກໍບໍ່ມີສິ້ນສຸດ. ຂ້ອຍບໍ່ຢາກສ່ຽງເພາະຍ້ານຈະ ກາຍເປັນຜູ້ເຮັດວຽກແທນຄົນອື່ນໆຕລອດໄປ.”

ຄຳຕອບທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມັກທີ່ສຸດແມ່ນ: “ແມ່ນຫຍັງຄືເລື່ອງຍາກໃນການປະຕິບັດຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆ? ຄົນອື່ນໆ!” ການແກ້ຕົວເປັນເລື່ອງງ່າຍເວລາເຮົາບໍ່ຢາກຮັບໃຊ້; ແຕ່ການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆເປັນໜ້າທີ່ຂອງຄຣິສຕຽນ.

1. ເປັນໃຫຍ່ = ຮັບໃຊ້: (ມາຣະໂກ 10: 35-45)

ສອງນ້ອງອ້າຍ, ຢາໂກໂບແລະໂຢຮັນ, ໄດ້ເຂົ້າທູນຂໍກັບພຣະເຢຊູ. ສັງເກດເບິ່ງການທູນຂອງເຂົາເຈົ້າ: “ຂ້ານ້ອຍທັງສອງປາຖນາຈະຂໍໃຫ້ທ່ານ ໂຜດຕາມຄຳຂໍຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ.” ຄຳຂໍແບບນີ້ເປັນຄຳຂໍແບບບໍ່ໃຫ້ປະຕິເສດ; ຜູ້ຂໍບໍ່ໄດ້ບອກວ່າຈະຂໍຫຍັງ ແຕ່ຕ້ອງການຜູ້ໃຫ້ເອົາໃຫ້ຕາມຄຳຂໍ. ຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູເລື່ອງການອ້ອນວອນທູນຂໍໃນມາຣະໂກ 11:24 ອາດຈະມີສ່ວນເຮັດໃຫ້ສອງນ້ອງອ້າຍກ້າທູນຂໍໃນທຳນອງນີ້; ພວກເຂົາເຈົ້າທູນຂໍພຣະເຢຊູໃນສິ່ງທີ່ພວກຕົນຕ້ອງການແລະເຊື່ອວ່າພຣະອົງຈະປະທານໃຫ້, ບໍ່ວ່າຈະຂໍສິ່ງໃດ.

ຢາໂກໂບ ແລະໂຢຮັນໄດ້ຂໍ້ນັ້ງທີ່ເບື້ອງຂວາແລະເບື້ອງຊ້າຍຂອງພຣະເຢຊູເວລາພຣະອົງກັບມາພ້ອມກັບຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ການນັ້ງທີ່ເບື້ອງຊ້າຍແລະເບື້ອງຂວາທີ່ບັນລັງຂອງກະສັດເປັນຕໍາແໜ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ; ການທູນຂໍຕໍາແໜ່ງທີ່ມີອິດທິພົນໃນຣາຊອານາຈັກຂອງສາວິກສອງຄົນນີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈຜິດໃນຄໍາສອນຂອງພຣະເຢຊູ.

ກ່ຽວກັບເລື່ອງການເປັນຜູ້ໃຫຍ່, ພຣະເຢຊູຊົງເຄີຍແກ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງພວກສາວິກກ່ອນໜ້ານີ້ວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຢາກເປັນຜູ້ຕົ້ນ ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເປັນຜູ້ປາຍແລະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຄົນທັງປວງ” (ມຣກ 9:35). ແຕ່ການຂໍຕໍາແໜ່ງສໍາຄັນຂອງຢາໂກໂບ ແລະໂຢຮັນໄດ້ບອກໃຫ້ຜູ້ອ່ານຮູ້ວ່າທ່ານທັງສອງເຂົາໃຈໃນເລື່ອງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນເລື່ອງຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນໂລກ.

ເຖິງສາວິກຂອງພຣະເຢຊູໃນສັມຍນັ້ນຈະບໍ່ແນ່ໃຈກັບເຫດການທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ, ສໍາລັບຢາໂກໂບແລະໂຢຮັນແລ້ວ ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການຮູ້ຕໍາແໜ່ງຂອງພວກຕົນເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຖາມສອງນ້ອງອ້າຍວ່າພວກເຂົາພ້ອມແລ້ວບໍ່ ທີ່ຈະຈ່າຍຣາຄາແພງສໍາລັບສິ່ງເຂົາເຈົ້າທູນຂໍ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ຄໍາອຸປະມາເຊັ່ນການດື່ມຈາກຈອກ, ຈອກຂອງຄວາມທຸກລໍາບາກ; ພຣະອົງຊົງໝາຍເຖິງຈອກທີ່ສວນເຄັດເຊມາເນໃນຄົນກ່ອນການຊົງສິ້ນພຣະຊົນ (ມຣກ 14:36); ຈອກຂອງການສະລະພຣະຊົນເພື່ອເປັນເຄື່ອງຖວາຍ. ຢາໂກໂບໄດ້ຕອບພຣະເຢຊູວ່າ ພວກຕົນພ້ອມແລ້ວ; ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ຈອກທີ່ເຮົາຈະດື່ມທ່ານກໍຈະດື່ມແທ້ ແລະບັບຕິສະມາທີ່ເຮົາຮັບທ່ານກໍຈະຮັບແທ້” (ມຣກ 10:39). ແຕ່ທີ່ຈະນັ້ງຂ້າງຊ້າຍແລະຂ້າງຂວານັ້ນພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ “ບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງເຮົາຈະຈັດໃຫ້ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຈັດໄວ້ສໍາລັບຜູ້ໃດກໍເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ” (ມຣກ 10: 40).

ສາວິກຄົນອື່ນໆທີ່ໄດ້ຍິນການທູນຂໍຂອງຢາໂກໂບແລະໂຢຮັນເລື່ອງຕໍາແໜ່ງ “ກໍຕັ້ງຕົນເຄື່ອງໃຈ” (ມຣກ 10: 41). ພວກເຮົາຮູ້ວ່າເລື່ອງການຖືກຖຽງກັນກ່ຽວກັບຕໍາແໜ່ງ ແລະຄວາມຫຍຸ້ງຫວັງໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢູ່ສະເມີທໍາມກາງພວກອັດສາວິກ; ແຕ່ລະຄົນກໍຕ້ອງການສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດເພາະໄດ້ຢູ່ໃກ້ຊິດອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ອີກເທື່ອນຶ່ງ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຕືອນພວກສາວິກກ່ຽວກັບຕໍາແໜ່ງແລະອໍານາດໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງ: ຜູ້ຮັບໃຊ້ຈະເປັນຜູ້ໃຫຍ່ແລະມີອໍານາດ ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວເຖິງພຣະອົງເອງວ່າ, “ບຸດມະນຸດນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາໃຫ້ຄົນອື່ນປະຕິບັດຕົນ ແຕ່ມາເພື່ອປະຕິບັດເຂົາ ແລະປະທານຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ເປັນຄ່າໄຖ່ຄົນຈໍານວນຫລາຍ” (ມຣກ 10:45).

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນແບບຢ່າງໃນຄໍາສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ: ໄດ້ຊົງສະລະພຣະຊົນເພື່ອເປັນຄ່າໄຖ່ພວກເຮົາຈາກຄວາມຜິດບາບ; ໄດ້ຊົງດໍາເນີນຊີວິດໃນຖານະຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນທັງຫລາຍ; ໄດ້ທົນທຸກລໍາບາກໃນຖານະຜູ້ຮັບໃຊ້ ແລະໄດ້ຊົງໃຫ້ແບບຢ່າງເລື່ອງ ການຍອມຖອມຕົວໂດຍການຊົງລ້າງຕົນຂອງພວກສາວິກ.

2. ແບບຢ່າງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດ: (ໂຢຮັນ 13:12-17)

ຄົນກ່ອນການສິ້ນພຣະຊົນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສລອງປັສຄາແລະຮັບອາຫານກັບພວກສາວິກ. ວັນປັສຄາເປັນວັນລະນິກເຖິງ ການຊົງໄຜດຈາກການເປັນທາດທີ່ປະເທດເອຢິບ. ພຣະເຢຊູຊົງໃຫ້ຄວາມໝາຍແນວໃໝ່ເມື່ອ ພຣະອົງໄດ້ປຽບທຽບເຂົ້າຈີ່ ແລະ ເຫລົ້າອະຈຸນໃສ່ພຣະກາຍແລະພຣະໂລຫິດ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງອາຫານໃຫ້ເປັນການລະນິກເຖິງການຊົງໄຖ່ເທິງໄມ້ ກາງແຂນ; ຫລັງຈາກຮັບປະທານອາຫານແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດແບບຢ່າງເຮືອງການເປັນສາວິກຂອງພຣະອົງ; ພຣະເຢຊູ ໄດ້ “ຊົງຖອກນ້ຳໃສ່ອ່າງແລ້ວຊົງລ້າງຕີນຂອງພວກສາວິກ ແລະເຊັດດ້ວຍຜ້າມັດແອວ” (ຢຮ 13:5).

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເນັ້ນຄວາມໝາຍຂອງການລ້າງຕີນ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັດກ່ອນນັ້ນວ່າພວກສາວິກນັ້ນເປັນຜູ້ສະອາດແລ້ວ (ໂຢຮັນ 13:10). ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເວົ້າເຖິງແບບຢ່າງທີ່ພວກສາວິກຈະຕ້ອງເຮັດຕາມ; ຖ້າພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນນາຍແລະອາຈານໄດ້ລ້າງຕີນຂອງພວກເຂົາ, ພວກສາວິກ “ກໍຄວນລ້າງຕີນຂອງກັນແລະກັນເໝືອນກັນ” (ຢຮ 13:14). ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສອນ ວ່າເປົ້າໝາຍຂອງການເປັນສາວິກ ຄືການເປັນເໝືອນຄຣູທລີອາຈານຂອງຕົນ (ຢຮ 13:13-15). ສະນັ້ນພວກສາວິກກໍຕ້ອງເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງອາຈານ ໂດຍລ້າງຕີນໃຫ້ກັນແລະກັນ (ຢຮ 13:17).

3. ຄວາມເຊື່ອທີ່ສະແດງອອກ: (ຢາໂກໂບ 2:14-17)

ການຊົງເອີ້ນໃຫ້ເຮັດຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ປາກົດອີກເທື່ອນຶ່ງໃນພຣະທັມຢາໂກໂບ. ຢາໂກໂບເນັ້ນເຮືອງຄວາມເຊື່ອແລະການປະຕິບັດນັ້ນແຍກກັນບໍ່ໄດ້; ທ່ານໄດ້ຂຽນວ່າ, “ພື້ນ້ອງທັງຫລາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຖ້າຜູ້ໃດເວົ້າວ່າຕົນມີຄວາມເຊື່ອແຕ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດຈະໄດ້ປໂຍດອັນໃດ ຄວາມເຊື່ອນັ້ນອາດຈະໃຫ້ຕົນພົ້ນໄດ້ຫລື” (ຢກບ 2:14). ຄໍາຕອບໃນຕອນນີ້ ກໍຄື “ບໍ່.” ຄວາມເຊື່ອທີ່ຂາດການປະຕິບັດກໍເປັນຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ພຽງພໍ ແລະວ່າງເປົ່າ.

ຄວາມໝາຍຂອງຢາໂກໂບກໍຄືການເວົ້າລ້າງບໍ່ມີປໂຍດຫຍັງເລີຍ; ການປະຕິບັດດີກໍບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ຕົນພົ້ນແຕ່ການປະຕິບັດຂອງຄຣິສຕຽນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອແທ້. ຢາໂກໂບເຊື່ອວ່າຄວາມເຊື່ອແລະການປະຕິບັດຈະຕ້ອງຄູ່ຄຽງກັນໄປ; ເໝືອນດັ່ງຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າແລະຮັກຄົນອື່ນໆຈະຕ້ອງເປັນຄູ່ກັນ (ມຣກ 12: 28-31).

ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງລ້າງຕີນຂອງພວກສາວິກ ແລະໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາລ້າງຕີນໃຫ້ກັນແລະກັນແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ, “ດັ່ງນີ້ແຫລະ, ຄົນທັງປວງກໍຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຈົ້າທັງຫລາຍເປັນສາວິກຂອງເຮົາ” (ຢຮ 13:35). ຢາໂກໂບຍັງຢືນວ່າຄົນທັງປວງຈະໄດ້ຮູ້ວ່າທ່ານຮັກພວກເຂົາເວລາທ່ານສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນ; ຢາໂກໂບຂຽນວ່າ, “ຄວາມເຊື່ອກໍຢ່າງດຽວກັນ ຖ້າບໍ່ ມີການປະຕິບັດກໍຕາຍແລ້ວ” (ຢກບ 2:17).

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ເວລາສາວິກສອງຄົນພາກັນຂໍຕໍາແໜ່ງໃຫຍ່ໃນຣາຊອານາຈັກ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຖືໂອກາດສອນພວກສາວິກເລື່ອງການປະຕິບັດຮັບໃຊ້ໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງຊົງເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນ ຫລາຍກວ່າຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາເອງ; ຊົງເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາປະຕິບັດຄົນອື່ນໆ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງວາງແບບຢ່າງເລື່ອງການລ້າງຕີນໃຫ້ພວກສາວິກ.

ສາວິກຂອງພຣະເຢຊູຕ້ອງພ້ອມທີ່ຈະເຮັດວຽກຕໍາຕ້ອຍ; ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຫາໂອກາດເພື່ອຮັບໃຊ້ບໍ່ວ່າຈະເປັນວຽກປະເພດໃດ. ຫລາຍກວ່ານັ້ນ, ຢາໂກໂບເຕືອນຄຣິສຕະຈັກວ່າ ຄວາມເຊື່ອທີ່ຂາດການປະຕິບັດກໍໄຮ້ປໂຍດ. ສາວິກຂອງພຣະເຢຊູ ສະແດງຄວາມເຊື່ອໂດຍການພົວພັນກັບຄົນອື່ນໆ; ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຫາໂອກາດໃນການສະແດງຄວາມເຊື່ອໂດຍການປະຕິບັດຮັບໃຊ້. ຄຣິສຕະຈັກທີ່ເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູຈະມີອິດທິພົນໃນສັງຄົມໂດຍການປະຕິບັດຕາມຄວາມເຊື່ອແລະຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆ.

ຄໍາຖາມ:

1. ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ທ່ານສາມາດປະຕິບັດຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆ, ນອກຈາກຄອບຄົວຕົວເອງ?
2. ມີຫຍັງແດ່ໃນສັມຍນີ້ ທີ່ເທົ່າທຽມກັບການລ້າງຕີນໃນສັມຍພຣະເຢຊູ?
3. ມີວິທີໃດແດ່ທີ່ທ່ານຈະສາມາດເອົາຄົນອື່ນໄວ້ກ່ອນຕົວເອງ?
4. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ຄຣິສຕະຈັກຈະສາມາດຮັບໃຊ້ສັງຄົມທີ່ຢູ່ຂ້າງຄຽງ?
5. ມີວິທີໃດແດ່ທີ່ທ່ານຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມເຊື່ອ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 11

ເຮົາທຸກຄົນຢູ່ໃນຖານະຜູ້ຈັດການ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ພຣະບັນຍັດສອງ 8:1-18; ມັດທາຍ 25:14-30
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ພຣະບັນຍັດສອງ 8:1-20; ມັດທາຍ 25:1-46
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ຊົງມອບໜ້າທີ່ຜູ້ຈັດການໃຫ້ສາວົກຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄວ້ໃຈ
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ຂ້າພະເຈົ້າເປັນສາວົກທີ່ພຣະເຈົ້າວາງໃຈບໍ່?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:** ເພື່ອສລຸບແລະເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນສາວົກທີ່ວາງໃຈໄດ້.

ບົດນຳ

ທຸກຢ່າງທີ່ຊົງໃຫ້ເຮົາຮັບຜິດຊອບນັ້ນຄວນເກີດດອກອອກຜົນໃນຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະອົງໃນວັນນຶ່ງ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຈະຕ້ອງຕຽມຕົວລາຍງານໃນວັນທີ່ພຣະເຢຊູກັບຄືນມາ.

1. ການສັ່ງລາ: (ພຣະບັນຍັດ 8:1-18)

ໂມເຊໄດ້ຈັດຕຽມສັ່ງສອນອິສຣາເອນກ່ອນໜ້າເຂົ້າໄປຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາຈະມອບໃຫ້ອິສຣາເອນ ເພາະວ່າໂມເຊຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນນັ້ນຫລັງຈາກ 40 ປີທີ່ເພີ່ນນຳພາຊາວອິສຣາເອນມາ. "ທຸກສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກສອນທ່ານໃນວັນນີ້ ຈົ່ງທຳຕາມດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະມີຊີວິດຢູ່ ມີລູກຫລານຫລາຍ ແລະໄດ້ເຂົ້າຍຶດຄອງແຜ່ນດິນ ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັນຍາໄວ້ກັບພວກບັນພະບຸຣຸດຂອງທ່ານທັງຫລາຍ ຈົ່ງລະນຶກວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທ່ານໄດ້ຊົງນຳພາພວກທ່ານເດີນທາງຢູ່ໃນຖິ່ນກັນດານຕລອດສີ່ສິບປີນັ້ນເປັນຢ່າງໃດພຣະອົງຊົງທົດສອບທ່ານດ້ວຍຄວາມຍາກລຳບາກ ເພື່ອຢາກຈະຊົງຮູ້ວ່າຈິດໃຈຂອງພວກທ່ານເປັນຢ່າງໃດ ແລະທ່ານຈະເຊື່ອຟັງຂໍ້ຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງຫລືບໍ່" (ຂໍ້ 1-2). ໂມເຊເຊື່ອວ່າຂໍ້ກຸນແຈຂອງຄວາມອຸດົມສົມບູນໃນຊີວິດນັ້ນແມ່ນ **ການເຊື່ອຟັງ** "ດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ຈົ່ງເຮັດຕາມຄຳພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກສອນ ຄືປະພຶດຕາມບົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ແລະໂຄຣົບຍຳເກງພຣະອົງ" (ຂໍ້ 6). ສລຸບຄຳສອນຂອງໂມເຊແລ້ວເຫັນເປັນຈຸດໃຫຍ່ສຳຄັນວ່າ (ຢ່າຫລົງລືມອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເມື່ອເຂົ້າໄປຢູ່ບ່ອນສນຸກສຸກສະບາຍແລ້ວ).

2. ຕັກເຕືອນບໍ່ໃຫ້ລືມພຣະເຈົ້າ: (ພຣະບັນຍັດ 8:10-11)

ໂມເຊໄດ້ເນັ້ນໜັກສອນໃຫ້ຊາວອິສຣາເອນ ໃ ຫ້ຈິດຈຳພຣະເຈົ້າໂດຍຈື່ຈຳພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ໂດຍມີຄວາມສັມພັນໃກ້ຊິດກັບພຣະອົງທຸກເມື່ອ, ໂມເຊຕັກເຕືອນໃຫ້ຮູ້ວ່າຕົນເອງເປັນໃຜ? ແລະຢູ່ໃນສະພາບໃດມາກ່ອນ? ໂມເຊບອກເຂົາວ່າເມື່ອພຣະອົງຊົງໂຕ່ອອກຈາກຊີວິດຂ້ອຍຂ້າ ດັ່ງນັ້ນອິສຣາເອນຈື່ງຕິດໜີ້ບູນ

ຄຸນພຣະເຈົ້າຈົນຫາຍັງປຽບບໍ່ໄດ້ ການເດີນທາງໃນປ່າທະເລຊາຍອັນແຫ້ງແລ້ງຍ່ອມຈະມີການອິດຢາກຂາດເຂີນ ເພາະບໍ່ມີອາຫານແລະນ້ຳໃນທະເລຊາຍ ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຍັງໂຜດປະທານອາຫານມາຈາກທ້ອງຟ້າໃຫ້ອິສຣາເອນໄດ້ກິນເຊັ່ນໃດ ເມື່ອຊີວິດຂອງຄຣິສຕຽນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມອິດຢາກຂາດເຂີນເປັນແນ່. ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາຈະມອບແຜ່ນດິນອັນອຸດົມສົມບູນແກ່ເຂົາ ແຕ່ການທີ່ຈະເຂົ້າໄປຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ຊົງປະທານໃຫ້ນັ້ນອິສຣາເອນຈະຕ້ອງຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນເຈົ້າຂອງ, ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງພຣະຄຸນ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂມເຊຈຶ່ງຕັກເຕືອນອິສຣາເອນບໍ່ໃຫ້ຫລົງລົມພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຢ່າງເດັດຂາດ.

3. ຢ້ານວ່າຈະຫລົງລົມງ່າຍໆ: (ພຣະບັນຍັດ 8:12-14)

ໂມເຊຈຳເປັນຈະຕ້ອງຕັກເຕືອນອິສຣາເອນຢ່າງໜັກວ່າ ຫາກຫລົງລົມພຣະເຈົ້າແລ້ວພຣະອົງລົງໂທດຕາມການກະທຳຂອງເຂົາ ແຕ່ຫາກເຂົາເຊື່ອຟັງບໍ່ຫລົງລົມພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນອັນອຸດົມສົມບູນນັ້ນພຣະເຈົ້າກໍຈະຊົງອວຍພອນເຂົານາໆປະການ, ໂມເຊໄດ້ວາງຣະບຽບນີ້ເພື່ອໃຫ້ຈິດໃຈຂອງເຂົາຢູ່ໃກ້ກັບພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າເມື່ອຄົນເຮົາໄດ້ສນຸກສຸກສະບາຍແລ້ວມັກຈະຫລົງລົມຕົນເອງວ່າຕົນເອງເປັນໃຜ? ມາຈາກໃສ? ດ້ວຍເຫດໃດຈຶ່ງເປັນຄົນຄືວັນນີ້? ກົດຣະບຽບທີ່ໂມເຊສັ່ງສອນເຂົາໃນວັນນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາສຳນຶກວ່າ ຄວາມສຳເຣັດທີ່ເຂົາເຮັດໄດ້ນັ້ນແມ່ນເນື່ອງມາດ້ວຍພຣະຄຸນ ຫາກໂມເຊບໍ່ວາງຣະບຽບນີ້ເຂົາຈະຕ້ອງຄິດວ່າຄວາມສຳເຣັດໃນແຜ່ນດິນໃໝ່ນັ້ນແມ່ນຄວາມສາມາດເຂົາເອງ.

ໂມເຊໄດ້ຕັກເຕືອນເຂົາວ່າ "ເມື່ອພວກທ່ານມີອາຫານການກິນຕາມຄວາມຕ້ອງການ ໄດ້ສ້າງບ້ານເຮືອນດີໆ ຢູ່ມີຜູ້ງົວຄວາຍ ແລະຝູງແກະ ມີເງິນຄຳແລະສິ່ງຂອງອື່ນໆເພີ່ມທະວີຫລາຍຂຶ້ນແລ້ວພວກທ່ານຈຶ່ງລະວັງ ຢ່າໄດ້ຈອງຫອງພອງຕົວຈົນຫລົງລົມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ຊົງນຳທ່ານທັງຫລາຍອອກມາຈາກເອຢິບ ບ່ອນຕົກເປັນທາດ" (ຂໍ້ 12-14) . ແປວ່າ ເມື່ອທ່ານເຂົ້າໄປຢູ່ແຜ່ນດິນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານແລ້ວ ຫລາຍຄົນໃນພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີດ້ວຍຊັບສິນຕ່າງໆຮວມທັງມີບ້ານເຮືອນ ດີໆຢູ່ອາສັຍ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແມ່ນພຣະພອນອັນໜຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນພຣະບິດາມີນ້ຳພຣະທັຍໃຫ້ລູກຂອງພຣະອົງໄດ້ຢູ່ດີກິນດີ, ດ້ວຍເຫດນີ້ຄວາມຮັ່ງມີເປັນດີນັ້ນບໍ່ຜິດອັນໃດ ແຕ່ເມື່ອຮັ່ງມີເປັນດີແລ້ວເກີດມີຄວາມຈອງຫອງວ່າຕົນເອງເກັ່ງແລະຄິດວ່າທຸກຢ່າງແມ່ນຕົນເອງຫາມາໄດ້ ໂດຍລິມຄົດໄປວ່າຕົນເອງຄັ້ງໜຶ່ງຕົນເອງເປັນພຽງຂ້າທາດໃນເອຢິບ ບໍ່ມີສິດ, ມີສຽງອັນໃດ ຫາກພຣະເຈົ້າບໍ່ໂຖ່ຕົນເອງແລ້ວໃຫ້ມາຢູ່ທີ່ນີ້ຕົນເອງຈະມີຊີວິດເປັນຄືແນວນີ້ບໍ່? ຄວາມຮັ່ງມີເປັນດີນັ້ນບໍ່ຜິດ ແຕ່ສິ່ງທີ່ຜິດນັ້ນແມ່ນການຫລົງລົມພຣະຄຸນຕ່າງໆຫາກ.

4. ຂໍກຸນແຈຂອງຄວາມຈຳ: (ພຣະບັນຍັດ 8:15-16)

ໂມເຊກ່າວວ່າ ທ່ານຈຶ່ງຈຳໄວ້ວ່າ "ພຣະອົງຊົງນຳພວກທ່ານຜ່ານຖິ່ນກັນດານອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານ ແລະເປັນຕາຫນ້າຍ້ານ ຊຶ່ງມີອຸຮ້າຍແລະແມງງອດ ເມື່ອຢູ່ໃນດິນແຫ້ງແລະບໍ່ມີນ້ຳກໍເຮັດໃຫ້ມີນ້ຳໄຫລອອກມາຈາກຫີນໃຫ້ພວກທ່ານດື່ມໄດ້ຊົງປະທານມານາໃຫ້ກິນໃນຖິ່ນກັນດານ ຊຶ່ງເປັນອາຫານທີ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກທ່ານບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ ຊົງທົດສອບພວກທ່ານດ້ວຍຄວາມຍາກລຳບາກເພື່ອວ່າໃນບັນປາຍຈະຊົງປະທານຂອງດີໃຫ້ທ່ານ" (ຂໍ້ 15-16). ແປວ່າພຣະອົງໄດ້ພາເຂົາຜ່ານພື້ນຖິ່ນກັນດານແລະອັນຕະລາຍ

ພ້ອມທັງການອິດເຂົ້າອິດນ້ຳ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຂາດເຂີນຫາກຟັງຄວາມພຣະອົງ ຫາກບໍ່ເຊື່ອຟັງແມ່ນແຕ່ຈະເຂົ້າໄປຢູ່
ບ່ອນອຸດົມສົມບູນກໍຈະຂາດເຂີນ. "ຈົ່ງຈຳໄວ້ວ່າ ພວກທ່ານຮັ່ງມີຍ້ອນເທື່ອແຮງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທານ
ໃຫ້ ພຣະອົງຊົງກະທຳດັ່ງນີ້ ກໍຍ້ອນວ່າຊົງສັດຊື່ຕໍ່ຄຳຫມັ້ນສັນຍາທີ່ຊົງໃຫ້ໄວ້ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງທ່ານທັງ
ຫລາຍ ແລະຍັງຊົງສັດຊື່ຕໍ່ຄຳຫມັ້ນສັນຍານັ້ນຈົນເທົ່າທຸກມື້ນີ້" (ຂໍ້ 18).

5. ຄຳອຸປະມາເຣື່ອງເງິນຕາລັນຕິນ: (ມັດທາຍ 25:14-30)

ພຣະອົງຊົງກ່າວເປັນຄຳອຸປະມານີ້ເພື່ອສາວົກຈະເຂົ້າໃຈວ່າຄຣິສຕຽນທຸກຄົນມີຂອງພຣະຣາຊທານທຸກຄົນ,
ລາງຄົນກໍມີຫລາຍຢ່າງ, ລາງຄົນກໍມີຢ່າງດຽວ ແຕ່ຊົງໃຫ້ຕາມຄວາມສາມາດແຕ່ລະຄົນ (ຂໍ້ 15). ແຕ່ຈະ
ຖືກມອບໃຫ້ໜ້ອຍຫລືຫລາຍ ນັ້ນບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງເຮົາຈະໄປຖຽງເອົາວ່າຕົນເອງມີຄວາມສາມາດຫລາຍກ
ວ່າຊົງປະທານໃຫ້, ດ້ວຍວ່າພຣະອົງຊົງຮູ້ຈັກລູກຂອງພຣະອົງເໝືອນເຮົາຮູ້ຈັກລູກຂອງເຮົາແຕ່ລະຄົນມີ
ຄວາມສາມາດອັນໃດ, ດ້ວຍເຫດນີ້ການທີ່ເຮົາຈະມີຂອງພຣະຣາຊທານໜ້ອຍຫລືຫລາຍຈຶ່ງບໍ່ສຳຄັນສຳລັບ
ເຮົາ ສິ່ງສຳຄັນນັ້ນແມ່ນການເກີດດອກອອກຜົນຕາມສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຈາກພຣະອົງຫລືບໍ່?

ສັງເກດເຫັນວ່າພຣະອົງມອບໃຫ້ຜູ້ທີ່ນຶ່ງ ຫ້າຕາລັນຕິນ, ຜູ້ທີ່ສອງໆຕາລັນຕິນ ແລະຜູ້ທີ່ສາມ ນຶ່ງຕາລັນຕິນ
ແລ້ວພຣະອົງກໍອອກເດີນທາງໄປ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ບອກເຂົາວ່າໃຫ້ເຂົາເອົາໄປເຮັດຫຍັງ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຫ້າຕາລັນຕິນ
ນັ້ນເອົາໄປເຮັດການຄ້າທັນທີແລະໄດ້ກຳໄລເທົ່າຕົວ ແປວ່າຈາກຫ້າມາເປັນສິບ(ຂໍ້ 16), ສ່ວນຜູ້ທີ່ສອງທີ່
ໄດ້ສອງຕາລັນຕິນນັ້ນອາດຈະໄປເຮັດການຄ້າຄືກັນເພາະພຣະຄັມພິບອກວ່າລາວກໍໄດ້ກຳໄລເທົ່າຕົວ ແປ
ວ່າຈາກສອງເປັນສີ່ (ຂໍ້ 17), ສ່ວນຜູ້ທີ່ສາມທີ່ໄດ້ຮັບຕາລັນຕິນດຽວນັ້ນກໍເອົາເງິນນັ້ນໄປຝັງດິນໄວ້ເພາະຍ້ານ
ວ່າຊັບສົມບັດຂອງເຈົ້ານາຍຈະເສັງຫາຍ (ຂໍ້ 18). "ຢູ່ດົນນານຕໍ່ມານາຍຂອງຂ້ອຍໃຊ້ເຫລົ່ານັ້ນກັບມາຄິດ
ບັນຊີກັບເຂົາ" (ຂໍ້ 19). ເຣື່ອງນີ້ເກີດມີການຖືກຖຽງກັນມາຫລາຍສັມຍແລ້ວເພາະວ່າແຕ່ລະຄົນເຂົ້າໃຈຕ່າງ
ກັນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະຈຶ່ງມີລາງໂບດ, ລາງຄົນໄດ້ເອົາຊັບທີ່ມີຢູ່ໃນໂບດໄປເຮັດການຄ້າ, ລາງຄົນເອົາຊັບ
ທີ່ມີໃນໂບດ ນັ້ນໄວ້ເຮັດວຽກງານພຣະເຈົ້າຢ່າງດຽວ (ອັນນີ້ແມ່ນເຣື່ອງຊັບໃນໂບດ) ແຕ່ມີລາງຄົນເຂົ້າໃຈ
ວ່າເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຣື່ອງໂບດ ແຕ່ແມ່ນເວົ້າເຣື່ອງສ່ວນຕົວທີ່ຊົງມອບໃຫ້ຕາມຄວາມສາມາດແຕ່ລະບຸກຄົນ.

ຫາກເພິ່ນເວົ້າເຖິງບຸກຄົນ ແປວ່າສອງຄົນແຮກນັ້ນແມ່ນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນວ່າລາວມີຄວາມສາມາດ ດ້ວຍ
ຄວາມສາມາດທັງສອງຈຶ່ງເກີດດອກອອກຜົນເທົ່າຕົວ "ຝ່າຍນາຍກໍຕອບວ່າ "ດີແລ້ວ, ຂ້ອຍໃຊ້ຜູ້ດີແລະສັດ
ຊື່ເອີຍ ເຈົ້າເປັນຜູ້ສັດຊື່ໃນຂອງເລັກນ້ອຍ ເຮົາຈະຕັ້ງໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຂອງຫລາຍຢ່າງ ຈົ່ງເຂົ້າຮ່ວມ
ຄວາມຍິນດີກັບນາຍເຈົ້າເທີນ"ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບສອງຕາລັນຕິນນັ້ນໄດ້ເຂົ້າມາເໝືອນກັນແຈ້ງວ່າ "ນາຍເອີຍ, ນາຍ
ໄດ້ຝາກເງິນສອງຕາລັນຕິນໄວ້ນຳຂ້ານ້ອຍ ນີ້ແຫລະ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກຳໄລອີກສອງຕາລັນຕິນ". ຝ່າຍນາຍກໍ
ຕອບວ່າ "ດີແລ້ວ, ຂ້ອຍໃຊ້ຜູ້ດີແລະສັດຊື່ເອີຍ ເຈົ້າເປັນຜູ້ສັດຊື່ໃນຂອງເລັກນ້ອຍເຮົາຈະຕັ້ງໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້
ເບິ່ງແຍງຂອງຫລາຍຢ່າງ ຈົ່ງເຂົ້າຮ່ວມຄວາມຍິນດີກັບນາຍເຈົ້າເທີນ". (ຂໍ້ 21-23). ຢ່າເຂົ້າໃຈຜິດວ່າເຮົາ
ທຸກຄົນຈຳຕ້ອງອອກການມາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າເຮົາມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງພຣະຣາຊ
ທານໃຫ້ເກີດ ດອກອອກຜົນຕາມຄວາມສົມຄວນ. ຄຳອຸປະມາເຣື່ອງເຄືອອະຈຸນໃນ ໂຍຮັນ 15 ໄດ້ບອກຢ່າງ

ແຈ້ງວ່າ ກິ່ງທີ່ເຂົ້າສນິດຕິດກັບເຄືອເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະເກີດຜົນ ສ່ວນກິ່ງທີ່ບໍ່ເກີດອອກອາຜົນນັ້ນຈະຖືກຕັດຕົ້ມ ໃສ່ເຕົາໄຟເສັງ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ "ເຮົາເປັນ ເຄືອອະງຸ່ນທ່ານທັງຫລາຍເປັນກິ່ງ ຜູ້ທີ່ເຂົ້າສນິດຢູ່ໃນເຮົາ ແລະເຮົາເຂົ້າສນິດຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນ ແມ່ນຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ຈະເກີດຜົນຫລາຍ ເພາະຖ້າແຍກຈາກເຮົາແລ້ວພວກທ່ານ ບໍ່ອາດເຮັດສິ່ງໃດໄດ້ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ເຂົ້າສນິດຢູ່ໃນເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍຕ້ອງຖືກຕັດຕົ້ມເສັງເໝືອນກິ່ງ ແລ້ວກໍທຸ່ງແຫ່ງ ໄປແລະຖືກເກັບເອົາໄປເຜົາໄຟເສັງ" (ໂຍຮັນ 15:5-6).

ຜູ້ທີ່ສາມແມ່ນຜູ້ໄດ້ຮັບຕາລັນຕົນດຽວແລະເອົາໄປຝັງດິນໄວ້ນັ້ນຄໍາອຸປະມາບອກວ່າ "ສ່ວນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຕາ ລັນຕົນດຽວນັ້ນກໍ ໄດ້ເຂົ້າມາເຫມືອນກັນແຈ້ງວ່າ "ນາຍເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກທ່ານແລ້ວວ່າທ່ານເປັນຄົນໃຈ ແຂງ ເຄີຍກ່ຽວຜົນບ່ອນຕົນບໍ່ໄດ້ຫວ່ານແລະຮີບໂຮມເອົາບ່ອນຕົນບໍ່ໄດ້ຝັດ ຂ້ານ້ອຍຍ້ານຈຶ່ງໄດ້ເອົາເງິນ ຕາລັນຕົນຂອງທ່ານໄປເຊື່ອງໄວ້ໃຕ້ພື້ນດິນ ນີ້ແຫລະ , ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງທ່ານກໍໄດ້ແລ້ວ "ນາຍຈຶ່ງຕອບວ່າ "ອ້າຍຂ້ອຍໃຊ້ຊົ່ວແລະຂີ້ຄ້ານເຮີຍ ໂຕຮູ້ຫລືວ່າເຮົາເຄີຍເກັບຜົນບ່ອນເຮົາ ບໍ່ໄດ້ຫວ່ານ ແລະຮີບໂຮມເອົາ ບ່ອນເຮົາບໍ່ໄດ້ຝັດ" (ຂໍ້ 24-26). ລາວເປັນຂ້າໃຊ້ຜູ້ມັກໂຕ້ຖຽງ, ມັກແກ້ຕົວ, ເປັນຄົນຫລົບລີ້ນປີ້ນຄວາມ, ເປັນຄົນກຽດຄ້ານບໍ່ເອົາການເອົາງານ ດ້ວຍສິ່ງເຫລົ່ານີ້ລາວຈຶ່ງເອົາເງິນນຶ່ງຕາລັນຕົນໄປຝັງເຊື່ອງໄວ້ໃນດິນ ລາວຄິດວ່າຮັກສາບໍ່ໃຫ້ຕົກເຮັ່ງເສັງຫາຍກໍດີແລ້ວ ແຕ່ເຈົ້ານາຍບໍ່ມັກຄົນແນວນີ້ຈຶ່ງສັ່ງວ່າ "ສນັ້ນຈຶ່ງຍົກເງິນ ຕາລັນຕົນດຽວ ນັ້ນໄປຈາກມັນເສັງ ເອົາໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີສິບຕາລັນຕົນ" (ຂໍ້ 28). ໝາຍເຖິງວ່າພຣະເຈົ້າໃຫ້ຂອງ ປະທານແລ້ວແຕ່ບໍ່ໃຊ້ຂອງປະທານນັ້ນ.

ຄໍາຖາມ:

1. ແມ່ນໃຜກ່າວສັ່ງລາອິສຣາເອນ? ການສັ່ງລານັ້ນແມ່ນເພິ່ນເນັ້ນໜັກອັນໃດ?
2. ຂໍກຸນແຈການຈິດຈໍາທີ່ໂມເຊເຕືອນນັ້ນແມ່ນອັນໃດ?
3. ໃນຄໍາອຸປະມາເຮື່ອງເງິນຕາລັນຕົນນັ້ນທ່ານຄິດວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູບໍ່ຝາກເງິນໄວ້ນໍາຂ້ອຍໃຊ້ເທົ່າກັນ?
4. ຫາກທ່ານເປັນນຶ່ງໃນຈໍານວນຂ້ອຍໃຊ້ສາມຄົນນັ້ນທ່ານຄິດວ່າທ່ານແມ່ນຜູ້ໃດ?
5. ເມື່ອນາຍກັບມາເພິ່ນເຮັດແນວໃດກັບຂ້ອຍໃຊ້ສາມຄົນນັ້ນ?
6. ທ່ານພ້ອມທີ່ຈະລາຍງານໃນວັນທີ່ພຣະເຢຊູກັບຄືນມາແລ້ວບໍ່?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 12

ຂອບພຣະຄຸນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເພງສັດເສີນ 103; ລູກາ 17:11-19
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:	ເພງສັດເສີນ 103; ລູກາ 17:11-19
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ການຂອບພຣະຄຸນເປັນຂອງປົກກະຕິຂອງສາວິກ ແຕ່ການຮູ້ບຸນຄຸນຂອງຜູ້ອື່ນເປັນສິ່ງເຮົາຈະຕ້ອງຮຽນເຮັດ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າແທ້ບໍ່? ຕໍ່ຜູ້ອື່ນທ່ານໄດ້ຂອບໃຈບໍ່?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ການຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າແລະຮູ້ຈັກບຸນຄຸນຜູ້ທີ່ກະທຳຕໍ່ເຮົາເປັນທີ່ມາຂອງພຣະພອນອີກອັນນຶ່ງ.

ບົດນຳ

ກະສັດດາວິດຮູ້ຈັກຂອບພຣະຄຸນຫລາຍຂຶ້ນເມື່ອເພິ່ນຄິດເຖິງແຕ່ສັມຍເລີ້ມຕົ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກ, ຊົງຊ່ອຍ, ຊົງສອນ ທັງປົກປ້ອງຄຸ້ມຄອງຕລອດມາ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຄວນຫວນຄິດເບິ່ງແຕ່ຄັ້ງກ່ອນຊີວິດຂອງເຮົາເປັນຢ່າງໃດ? ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນແລະຊຳຮະລ້າງເຮົາມາແນວໃດຈຶ່ງເປັນຄົນຄົວນີ້? ເມື່ອເຮົາກຳຈະຮູ້ຈັກຂອບພຣະຄຸນຫລາຍຂຶ້ນ.

1. ສິ່ງເຕືອນໃຈໃຫ້ສັດເສີນ: (ເພງສັດເສີນ 103:3-5)

ກະສັດດາວິດໄດ້ຮ້ອງເປັນເພງສັດເສີນພັນນາເຖິງຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າທຳປະການທີ່ເປັນສິ່ງເຕືອນໃຈຂອງເພິ່ນແລະທັງທ້າຍຢ່າງນີ້ຍັງກາຍເປັນບົດຮຽນສຳລັບຄຣິສຕຽນທຸກຄົນດ້ວຍ. ດາວິດຮ້ອງເປັນເພງວ່າ " *ພຣະອົງຊົງໃຫ້ອະພິຍຄວາມບາບທັງສິ້ນຂອງຂ້າ ແລະປົນປົວພຍາດໂຣຄາຕ່າງໆຂອງຂ້າໃຫ້ດີ ພຣະອົງຊົງຊ່ອຍຂ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກຕາຍ ແລະຊົງອວຍພອນຂ້າດ້ວຍຄວາມຮັກແລະຄວາມເມດຕາພຣະອົງຊົງທຳໃຫ້ຊີວິດຂອງຂ້າເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງທີ່ດີ ດັ່ງນີ້ ຂ້າຈຶ່ງຫນຸ່ມແຫນ້ນແລະແຂງແຮງເໝືອນດັ່ງນົກອິນຊີ.*" (ຂໍ້ 3-5). ເພື່ອເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈງ່າຍຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງແຍກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳກັບດາວິດດັ່ງນີ້;

1. ໃຫ້ອະພິຍຄວາມບາບທັງສິ້ນ.
2. ປົນປົວພຍາດໂຣຄາ.
3. ຊ່ອຍຂ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກຕາຍ.
4. ຊົງອວຍພອນ.
5. ໃຫ້ຊີວິດເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງທີ່ດີ ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຫນຸ່ມແຫນ້ນແລະແຂງແຮງເໝືອນດັ່ງນົກອິນຊີ.

ເພາະວ່າທັງຫ້າຢ່າງທີ່ດາວິດກ່າວມານັ້ນແມ່ນເກີດຂຶ້ນກັບຕົວເພິ່ນທັງນັ້ນ ແຕ່ສິ່ງສໍາຄັນທີ່ສຸດແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ອະພິຍຄວາມຜິດບາບທັງສິ້ນນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າ ບາບໃດກໍຕາມເມື່ອດາວິດສາຣະພາບ ພຣະເຈົ້າກໍຊົງສັດຊື່ທຸ່ງທັມອະພິຍໃຫ້ທັງໝົດ. ໃນພຣະທັມ 2 ຊາມູເອນ 12 ດາວິດໄດ້ເຈັບປ່ວຍຍ້ອນເຮັດບາບພຣະເຈົ້າກໍຊົງປິ່ນປົວເພິ່ນເມື່ອເພິ່ນກັບໃຈສາຣະພາບ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍດາວິດໃຫ້ພົ້ນຈາກຕາຍ ແລະອວຍພອນນັ້ນເຮົາເຫັນໃນພຣະຄໍາພິທລາຍບ່ອນ ແຕ່ສິ່ງທີ່ຫ້າທີ່ດາວິດພັດລາກ່າວເຖິງນິກອິນຊີນັ້ນ ເພາະວ່າໃນພຣະທັມເອຊາຍາ 40:31 ກ່າວວ່າ ນິກອິນຊີເປັນສັນຍາລັກຂອງຜູ້ມີຊັບຊະນະ, ຜູ້ແຂງແຮງເໜືອນິກອິນຊີ. ດາວິດມີເຫດຜົນຫ້າຢ່າງນີ້ ເພິ່ນຈຶ່ງສັຣເສີນຂອງພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ທ່ານເດມີອັນໃດແດ່ສົມຄວນຈະສັຣເສີນຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ?

2. ຊົງຕັດສິນ, ຊົງເປັນຜູ້ລຽງ ແລະເປັນພຣະບິດາ: (ເພງສັຣເສີນ 103:6-14)

ຈາກຂໍ້ 6-14 ເປັນສ່ວນຕໍ່ຈາກວັກທີໜຶ່ງທີ່ດາວິດມີເຫດຜົນຫ້າຢ່າງທີ່ດາວິດສັຣເສີນໂມທະນາພຣະຄຸນ, ດາວິດໄດ້ຮ້ອງເປັນເພງສັຣເສີນຕໍ່ໄປວ່າ "ພຣະເຈົ້າຊົງແກ້ແຄ້ນແລະໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທັມແກ້ຜູ້ຖືກຂົ່ມເຫັງ" (ຂໍ້ 6) ແປໄດ້ສອງຢ່າງ 1. ພຣະເຈົ້າຊົງແກ້ແທນດາວິດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຊົງໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທັມອີກຝ່າຍໜຶ່ງ. 2. ພຣະເຈົ້າຊົງແກ້ແຄ້ນແທນດາວິດ ເພາະດາວິດເອງເປັນຜູ້ຖືກຂົ່ມເຫັງ ໃນຂໍ້ 6 ນີ້ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າພຣະອົງຊົງຕັດສິນ ແຕ່ຂໍ້ 6 ຍັງເຊື່ອມຕໍ່ຂໍ້ 8 ວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງເມດຕາ, ຊົງຮັກພັນຄົງ ແລະບໍ່ພຣະພິໂຣດງ່າຍ ແປວ່າກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະຕັດສິນລົງໂທດນັ້ນແມ່ນອິດກັນໄວ້ຈົນເຫລືອເຫດເຫລືອຜົນແລ້ວຈຶ່ງຕັດສິນລົງໂທດ.

"ພຣະອົງຊົງບອກແຜນການຂອງພຣະອົງແກ້ໂມເຊ" (ຂໍ້ 7) ມີຄວາມໝາຍວ່າ ຄ້າຍຄືຜູ້ລຽງແກະທີ່ດີທີ່ນໍາພາຜູງແກະໄປຍັງ ຫົນທາງອັນປອດພັຍແລະເພື່ອນໍາຜູງແກະນັ້ນໄປຍັງທົ່ງຫຍ້າອັນຂຽວສົດງົດງາມ. ເຈົ້າຂອງແກະຈໍາຕ້ອງຮຽນຮູ້ຈັກທາງທີ່ປອດພັຍ, ບ່ອນໃດມີທົ່ງຫຍ້າຂຽວສົດ ແລະທີ່ນັ້ນປອດພັຍຈາກພັຍອັນຕະລາຍກໍນັບວ່າເປັນຜູ້ລຽງແກະທີ່ດີ. ດາວິດໄດ້ຮ້ອງເພງ ສັຣເສີນນີ້ເພາະເພິ່ນຄິດເຖິງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຖ່ແລະນໍາຊົນຊາດອິສະຣະເອນຈາກການເປັນຂ້າທາດທີ່ປະເທດເອຢິບແລ້ວພາພວກເຂົາໃຫ້ໄປຢູ່ອາສັຍໃນດິນແດນອັນອຸດົມສົມບູນ ດ້ວຍເຫດນີ້ດາວິດຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ລຽງທີ່ດີ.

ສຸດທ້າຍດາວິດເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຄືພຣະບິດາ "ພໍ່ເມດຕາກະຣຸນາຕໍ່ລູກຫລາຍເທົ່າໃດ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງເມດຕາກະຣຸນາຕໍ່ຜູ້ທີ່ຍໍາເກງພຣະອົງຫລາຍເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຊົງຮູ້ດີວ່າພວກເຮົາຖືກສ້າງມາຢ່າງໃດ ແລະຊົງຈື່ຈໍາສເມີວ່າພວກເຮົາເປັນ ຂໍ້ຜຸ່ນດົນ" (ຂໍ້ 13-14). ດາວິດປຽບພຣະເຈົ້າເປັນເໝືອນພໍ່ຜູ້ໃຫ້ກໍານົດຮັກລູກສັນໃດ ພຣະເຈົ້າກໍຮັກເຮົາສັນນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຮັກແລະສົງສານເຮົາເທົ່ານັ້ນພຣະອົງຍັງເຂົ້າໃຈໃນໃຈສ່ວນເລິກຂອງເຮົາອີກ "ພຣະອົງຊົງຮູ້ດີວ່າພວກເຮົາຖືກສ້າງມາຢ່າງໃດ ແລະຊົງຈື່ຈໍາສເມີວ່າພວກເຮົາເປັນຂໍ້ຜຸ່ນດົນ" (ຂໍ້ 14). ແປວ່າພຣະອົງຊົງຮູ້ທີ່ໄປທີ່ມາຂອງເຮົາຢ່າງຄົບຖ້ວນ.

3. ລົງທ້າຍເວົ້າເຮືອງມະນຸດ: (ເພງສັຣເສີນ 103:15-22)

"ສ່ວນມະນຸດນັ້ນ ຊີວິດຂອງເຂົາປຽບເໝາະກັບເຫມີອນຕົ້ນຫຍ້າ ເຂົາຈະເຮັນເຕີບໂຕຂຶ້ນເໝາະກັບເຫມີອນດັ່ງດອກໄມ້ປ່າ ເມື່ອລົມພັດມັນກໍລົ້ມຫັກເສັງໄປ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫັນມັນອີກ" (ຂໍ້ 15-16). ດາວິດສລຸບເພງສັຣເສີນດ້ວຍເຫັນວ່າໃນຣະຫວ່າງພຣະເຈົ້າແລະມະນຸດຊ່າງທ່າງໄກກັນເໝາະເກີນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງມະນຸດໃຫ້ເປັນຢູ່ຊົ່ວຄາວເໝືອນດັ່ງຕົ້ນຫຍ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຕ້ອງແຫ້ງຫຼົງໄປຕາມຣະດູການ, ດາວິດເຫັນວ່າຕົ້ນຫຍ້າຈະງອກງາມປານໃດກໍຕາມເມື່ອເຖິງຣະດູການມັນຈະຕ້ອງຫຼົງແຫ້ງແລະຕາຍໄປ ສ່ວນ ພຣະເຈົ້າຍັງຊົງເປັນຢູ່ຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ ດ້ວຍເຫດນີ້ດາວິດຈຶ່ງຊັກຊວນໃຫ້ທຸກຄົນສັຣເສີນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ.

4. ຮ້ອງໃຫ້ຂໍຄວາມເມຕາ: (ລູກາ 17:11-13)

ໃນເລື່ອງຄົນຂີ້ທູດສິບຄົນຮ້ອງໃຫ້ຂໍຄວາມເມຕານັ້ນສ່ວນຫລາຍເຮົາມັກຈະເຂົ້າໃຈວ່າເປັນເລື່ອງການສຳແດງການອັສຈັນ ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວເປັນເລື່ອງການຮູ້ຈັກການສັຣເສີນຂອບພຣະຄຸນຫລາຍກວ່າ. ດ້ວຍວ່າພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າມີໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນຮູ້ຈັກຂອບພຣະຄຸນ. ເວລານັ້ນພຣະເຢຊູກຳລັງມຸ້ງໜ້າໄປເຢຣູຊາເລັມ ຜ່ານແຂວງຊາມາເຣັງແລະແຂວງຄາລີເລໄປເຖິງໝູ່ບ້ານແຫ່ງນຶ່ງກໍມີຄົນຂີ້ທູດສິບຄົນຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຈຶ່ງພາກັນຮ້ອງໃຫ້ດ້ວຍສຽງດັງຂໍຄວາມເມຕາຂໍໃຫ້ເຂົາດີຂີ້ທູດ, ພວກຂີ້ທູດທັງສິບຄົນຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ "ເຢຊູ ຜູ້ເປັນອາຈານເຈົ້າເອີຍ, ຂໍເມດຕາພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ" (ຂໍ້ 13). ດ້ວຍວ່າພະຍາດຂີ້ທູດນັ້ນມີກົດບັງຄັບໃນພຣະທັມລະບຽບການຂອງພວກເລວີບິດ 13-14.

5. ເຮັດຕາມຄຳແນະນຳ: (ລູກາ 17:14)

ມີເລື່ອງທ່ານອົງດຽວກັນໃນພຣະທັມພົງກະສັດສອງ 5:1-19 ທີ່ເປັນເລື່ອງຂອງທ່ານນາຍພົນຜູ້ນຶ່ງທີ່ຊື່ວ່ານາຍພົນນາອາມານ, ທ່ານເປັນຮອດນາຍພົນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍອຳນາດ ແຕ່ປົມດ້ອຍຂອງເພິ່ນແມ່ນເປັນຂີ້ທູດອຳນາດແລະເງິນຄຳທີ່ເພິ່ນມີບໍ່ສາມາດຊ່ອຍເພິ່ນໄດ້ ຈຶ່ງຕັດສິນໃຈຖ່ອມຕົວລົງຈາກການເປັນນາຍພົນມາຫາຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຊາ ເພາະເພິ່ນຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຊ່ອຍເພິ່ນໄດ້. ສ່ວນພວກຂີ້ທູດທັງສິບຄົນນີ້ພຣະຄັມພີບໍ່ໄດ້ບອກວ່າເຂົາເປັນຂີ້ທູດມາດົນນານປານໃດແລ້ວ ແລະເຂົາໄດ້ໄປເຮັດແນວໃດມາແລ້ວເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ຕົນເອງດີຂີ້ທູດ ແຕ່ເຮົາຮູ້ວ່າເຂົາໄດ້ຢູ່ເປັນກຸ່ມຄົນຂີ້ທູດເທົ່ານັ້ນ ດັ່ງນັ້ນວັນນີ້ໂອກາດທີ່ເຂົາຈະດີໄດ້ມາເຖິງເຂົາແລ້ວ ແລະເຂົາກໍຮູ້ດີວ່າພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນທີ່ຊ່ອຍໄດ້ ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງພາກັນຮ້ອງຂໍຄວາມເມຕາເມື່ອພຣະອົງຊົງຟັງແລ້ວຈຶ່ງບອກເຂົາວ່າ "ຈົ່ງໄປສະແດງຕົວຕໍ່ພວກປະໂຮທິດ" (ຂໍ້ 14ກ). ແລ້ວເຂົາກໍໄປຕາມພຣະອົງຊົງສັ່ງ "ເມື່ອອອກຈາກບ່ອນນັ້ນໄປເຂົາກໍດີສະອາດແລ້ວ" (ຂໍ້ 14ຂ). ເຂົາດີເພາະເຂົາເຊື່ອແລະຟັງຄວາມ.

6. ຂີ້ທູດຂອບພຣະຄຸນ: (ລູກາ 17:15-19)

ທ່ານ ດ.ຣ ແກຣີ ຄຸກ ປະທານໂຮງຮຽນມະຫາວິທະຍາລັຍບັບຕິສດາລັດກ່າວວ່າ 'ລາງບ່ອນທີ່ທ່ານໄປຄົນໃຫ້ກຽດທ່ານ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັກທ່ານ, ລາງບ່ອນຄົນຮັກທ່ານ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ກຽດທ່ານ' ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າເພີ່ມວ່າລາງບ່ອນບໍ່ຮັກແລະບໍ່ໃຫ້ກຽດທ່ານທັງສອງຢ່າງເລີຍ. ພວກຂີ້ທູດສິບຄົນທີ່ຮ້ອງໃຫ້ວົງວອນຂໍພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ເຂົາຫາຍດີຈາກພະຍາດຂີ້ທູດ ພວກເຂົາທັງໝົດຫາຍດີໝົດທຸກຄົນແຕ່ມີແຕ່ຜູ້ດຽວກັບຄືນມາຖວາຍກຽດ

ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຢຊູ "ສ່ວນຄົນນຶ່ງໃນພວກນັ້ນເມື່ອເຫັນວ່າຕົນດີພະຍາດແລ້ວ ກໍກັບຄືນມາສັຣເສີນພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຽງອັນດັງ ແລະຂາບລົງທີ່ພຣະບາດພຣະເຢຊູ ໂມທະນາພຣະຄຸນພຣະອົງ ຄົນນັ້ນເປັນໄທຊະມາເຣັງ" (ຂໍ້ 15-16).

ພຣະເຢຊູໄດ້ຖາມຊາຍນັ້ນວ່າ "ມີສິບຄົນທີ່ດີສະອາດບໍ່ແມ່ນຫລື ແຕ່ເກົ້າຄົນນັ້ນຢູ່ໃສ?" (ຂໍ້ 17). ເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງບໍ່ກັບມາຫລືວ່າເຂົາຄິດວ່າເຂົາດີເອງ ຫລືເຂົາຫາກຫລົງລືມພຣະຄຸນ ແຕ່ຄໍາຖາມຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໜັກໃຈ ເພາະວ່າໃນໂບດຂອງເຮົາພຣະເຢຊູໄດ້ຊ່ອຍມາແລ້ວຫລາຍຄົນແລ້ວ ລາງຄົນກໍຫາຍໄປ ຫາກພຣະເຢຊູຖາມເຮົາວ່າ "ຄົນນັ້ນຢູ່ໃສ" ເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າຈະຕອບເພິ່ນຢ່າງໃດ ຫາກເຮົາບໍ່ໄດ້ໄປນໍາເພິ່ນຄືນມາຫາພຣະເຢຊູເພື່ອຂອບພຣະຄຸນດ້ວຍຊີວິດ. ອີກຄໍາຖາມໜຶ່ງທີ່ໜ້າຖາມຕົນເອງວ່າໃນຈໍານວນສິບຄົນນີ້ທ່ານຄິດວ່າທ່ານແມ່ນຜູ້ຄືນມາໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນແມ່ນບໍ່? ຫາກທ່ານຕອບວ່າແມ່ນ ຄໍາຖາມຕໍ່ໄປແມ່ນທ່ານພໍໃຈກັບການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໄຖ່ທ່ານບໍ່? ຫາກພໍໃຈແລ້ວ, ວັນນີ້ທ່ານຂອບພຣະຄຸນຕາມແບບຢ່າງຊາຍຂີ້ທູດທີ່ກັບຄືນມາຂອບພຣະຄຸນແນວໃດ? "ຈົ່ງຂອບພຣະຄຸນໃນທຸກສິ່ງ" ເທຊະໂລນິກ 5:18

ຄໍາຖາມ:

1. ມີອັນໃດເຕືອນໃຈກະສັດດາວິດ ຈະຕ້ອງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ?
2. ກະສັດດາວິດໄດ້ພັນລະນາເຖິງພຣະເຈົ້າສາມຢ່າງແນວໃດແດ່ຈາກໃນພິດເພງສັຣເສີນ 103: 6-14
3. ກະສັດດາວິດເວົ້າໃນຕອນທ້າຍວ່າຊີວິດມະນຸດຄືອັນໃດ?
4. ໃນພຣະທັມລູກາ ແມ່ນໃຜຮ້ອງໄຫ້ເບິ່ງສຽງຂໍໃຫ້ພຣະເຢຊູຊ່ອຍ?
5. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊ່ອຍເຂົາແນວໃດ?
6. ມີຈັກຄົນກັບຄືນມາໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຢຊູ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 13

ເປັນພະຍານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຣມ 10:8-15; 1 ໂກຣິນໂທ 15:1-8
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:	ໂຣມ 10:8-15; 1 ໂກຣິນໂທ 15:1-8
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ສາວິກປະກາດເຣື່ອງພຣະເຢຊູ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າເຣື່ອງພຣະເຢຊູໃຫ້ຜູ້ອື່ນຟັງບໍ່?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອໃຫ້ເຮົາມີຄວາມຕັ້ງໃຈວ່າອາທິດນີ້ຈະປະກາດໃຫ້ໃຜຟັງ?

ບົດນຳ

ທ່ານອາຈານໂປໂລເປັນສາວິກທີ່ພຣະຄຳພິເວົ້າເຖິງຫລາຍກວ່າຜູ້ອື່ນໃນຈຳນວນພວກສາວິກ ທັງນີ້ກໍເພາະວ່າທ່ານເປັນຜູ້ທີ່ທ່ອງທ່ຽວປະກາດແບບບຸກນ້ຳລຸຍໄຟໂດຍບໍ່ຫວັ່ນໄຫວຕໍ່ອຸປະສັກໃດໆ ເພາະທ່ານຮູ້ດີວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີພຣະຄຸນອັນໃຫຍ່ຫລວງເໜືອຊີວິດຂອງເພິ່ນ.

1. ຄວາມເຊື່ອ ແລະກົດເກນ: (ໂຣມ 10:8)

ຊາວອິສຣາເອນໄດ້ຮັບພຣະດຳຮັດໃນການດຳລົງຊີວິດປະຈຳວັນໂດຍການນຳຂອງໂມເຊຊຶ່ງຮັບພຣະບັນຊາຕ່າງໆມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ຊາວອິສຣາເອນປະພຶດຕົວອັນຖືກຕ້ອງຕໍ່ສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ ກົດຮະບຽບນັ້ນຮວມທັງແບບແຜນນະມັສການອີກດ້ວຍ. ຄວາມຈິງແລ້ວກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ເປັນເງົາທີ່ຈະນຳເຂົາໄປເຖິງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຜູ້ຈະສະເດັດມາພາຍຫຼັງ. ທີ່ກຸງໂຣມໂປໂລໄດ້ສອນເຖິງຄວາມເຊື່ອແລະກົດຕ່າງໆ ສອນວ່າທັງສອງຢ່າງກໍມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນ ພຣະຄຳພິເດີມແມ່ນກົດທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ໂມເຊເພື່ອໃຫ້ອິສຣາເອນຢູ່ໃນຮະບຽບສລຸບແລ້ວພຣະຄຳພິເດີມແມ່ນເນັ້ນໜັກໃສ່ການປະຕິບັດຮະບຽບ, ສ່ວນພຣະຄຳພິໃໝ່ເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າສິ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງລົງມາເກີດທີ່ຮ້ອງວ່າເຣື່ອງຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ສລຸບແລ້ວພຣະຄຳພິໃໝ່ເນັ້ນໜັກເຣື່ອງຄວາມເຊື່ອນຳໄປເຖິງທີ່ພື້ນ ແຕ່ຄວາມເຊື່ອບໍ່ມີການປິຕິບັດນັ້ນກໍໄຮ້ເຫດຜົນ ແລະຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດນັ້ນກໍຕາຍແລ້ວ (ຢາໂກໂບ 2: 20, 26).

ໃນໂຣມ 10:8 ໂປໂລໄດ້ສົມທຽບພຣະບັນຍັດສອງ 30:11-14 ກັບພຣະຄຳພິໃໝ່ແລ້ວເຫັນວ່າພຣະທັມບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຫລືເວົ້າແຈ້ງກວ່ານັ້ນພຣະທັມແມ່ນພຣະເຢຊູຄຣິດ ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າບັດຍັດທີ່ໂມເຊນຳມານັ້ນໄດ້ສຳເຣັດເມື່ອພຣະເຢຊູລົງມາເກີດໃນໂລກນີ້, ໂມເຊຮັບຄຳສັ່ງມາຈາກພຣະເຈົ້າ "ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ທ່ານເລືອກເອົາລະຫວ່າງຊີວິດກັບຄວາມຕາຍ ລະຫວ່າງພຣະພອນກັບຄຳສາບແຊ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ຂໍສິ່ງສັກສິດໃນສວັນແລະ ໂລກ ຈຶ່ງເປັນພະຍານຕໍ່ການເລືອກນີ້ ສະນັ້ນຂໍໃຫ້ທ່ານເລືອກເອົາຊີວິດເທິນ ຈຶ່ງຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຊື່ອຟັງແລະຕິດພັນຢູ່ກັບພຣະອົງ ເພື່ອວ່າທ່ານກັບເຊື່ອ

ສາຍຂອງທ່ານ ຈະມີອາຍຸຫມັ້ນຍິນຍູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ພຣະອົງຊົງສັນຍາວ່າຈະຍົກໃຫ້ບັນພະບຸຣຸດຂອງທ່ານ ຄືອັບຣາຮາມ ອີຊາກ ແລະຢາໂຄບນັ້ນ” (ພຣະບັນຍັດສອງ 30:19-20). ແປວ່າເຊື່ອແລະຟັງຄວາມຈິງຈະ ໄດ້ຊີວິດ, ດ້ວຍວ່າລາງເທື່ອເຮົາເຊື່ອແຕ່ບໍ່ໄດ້ຟັງຄວາມ ລາງເທື່ອເຮົາຟັງຄວາມເພາະຍ້ານການລົງໂທດ ເພາະມີບັນຍັດໄວ້ແລ້ວ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈິງສອນພື້ນື່ງວ່າທາກປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າເຊື່ອພຣະເຢຊູ ຄຣິດດ້ວຍໃຈ, ສາຣະພາບດ້ວຍປາກແລ້ວຈະໄດ້ຊີວິດ.

2. ສາຣະພາບແບບຖືກຕ້ອງ: (ໂຣມ 10:9-10)

"ຄືວ່າຖ້າເຈົ້າຈະຮັບດ້ວຍປາກຂອງເຈົ້າວ່າ, “ພຣະເຢຊູຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ແລະເຊື່ອໃນຈິດໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດບັນດານໃຫ້ພຣະອົງຊົງຄົນຂຶ້ນມາຈາກຕາຍແລ້ວເຈົ້າກໍຈະໄດ້ພົ້ນເຫດວ່າທີ່ມະນຸດໄດ້ ເຊື່ອກໍເຊື່ອດ້ວຍໃຈຂອງຕົນ ຈຶ່ງ ໄດ້ຊົງຖືວ່າເປັນຄົນຊອບທັມ ແລະທີ່ໄດ້ຍອມຮັບກໍຍອມຮັບດ້ວຍປາກ ຈຶ່ງ ຖືກຊົງໂຜດໃຫ້ພົ້ນ” (ຂໍ້ 9-10). ຄົນຖາມວ່າຈະເປັນຄຣິສຕຽນໄດ້ແນວໃດ? ພຣະຄັມພິສອງຂໍ້ນີ້ເປັນຄໍາ ຕອບຂອງການເປັນຄຣິສຕຽນ. ຄໍາສາຣະພາບທີ່ຖືກຕ້ອງຈະຕ້ອງກ້າເວົ້າວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອວ່າພຣະຊູຊົງຄົນມາຈາກຕາຍ ຫລືເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແຕ່ຕ້ອງແມ່ນເຊື່ອຈາກໃຈແລະສາຣະ ພາບຄວາມຜິດບາບອອກຈາກປາກຕົນເອງ ແລ້ວຍອມຮັບເອົາພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນມາເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ ນີ້ຈຶ່ງແມ່ນຄໍາສາຣະພາບອັນຖືກຕ້ອງ.

ຂັ້ນຕໍ່ໄປແມ່ນການເປັນພະຍານແລະປ່າວປະກາດຂ່າວປະເສີດເຮືອງພຣະເຢຊູຄຣິດແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ເຊື່ອ ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດທຸກຄົນ, ມັນກໍເປັນການຈໍາເປັນທີ່ເຮົາຈະຕ້ອງຮຽນຮູ້ເວົ້າໃຫ້ແຈ້ງໂດຍແບບແຜນທີ່ຊ່ຽວ ຊານສ້າງບົດຮຽນໄວ້ແລ້ວ. ການເປັນພະຍານສາມາດເປັນພະຍານໄດ້ສອງແບບຄື 1. ເປັນພະຍານວ່າພຣະ ເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະຊົນຢູ່. 2. ພຣະອົງໄດ້ປ່ຽນແປງຄົນທັງໂລກຮວມທັງຕົວທ່ານດ້ວຍ. ສ່ວນການ ປ່າວປະກາດນັ້ນແມ່ນປ່າວປະກາດເຮືອງພຣະເຢຊູຄຣິດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຕ້ອງເລີ້ມຕົ້ນປະກາດໃຫ້ຄົນໃກ້ຄຽງສາ ກ່ອນດ້ວຍການເວົ້າຊູ່ເພິ່ນຟັງ ແລະສິ່ງສໍາຄັນແມ່ນທ່ານໄດ້ປ່ຽນເປັນຄົນໃໝ່ແລະເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ທ່ານເວົ້ານັ້ນ ເພາະວ່າຄວາມເຊື່ອແລະການປະຕິບັດຕ້ອງໄປຄຽງຄູ່ກັນ. ເມື່ອຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງຍອມຮັບເຊື່ອກໍເຊີນໃຫ້ເພິ່ນຮັບ ເຊື່ອແລະເຊີນພຣະເຢຊູມາເປັນພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດດ້ວຍໃຈທີ່ເຊື່ອແທ້, ແລ້ວໃຫ້ເພິ່ນສາຣະພາບດ້ວຍປາກວ່າ ເປັນຄົນຜິດບາບຕ້ອງການພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຊ່ອຍ ເທົ່ານີ້ເພິ່ນກໍເປັນຄຣິສຕຽນແລ້ວ. ສິ່ງສໍາ ຄັນອີກອັນນຶ່ງແມ່ນເຊີນເພິ່ນມາໂບດເພື່ອມານະມັສການແລະພົບກັບອ້າຍນ້ອງຂອງເພິ່ນ.

3. ຂ່າວປະເສີດສໍາລັບທຸກຄົນ: (ໂຣມ 10:11-15)

ໃນໂລກນີ້ມີຫລາຍເຊື່ອຂາດ, ຫລາຍສັງຄົມ ແມ່ນແຕ່ບ້ານເມືອງດຽວກັນກໍມີຫລາກຫລາຍປະປົນກັນຢູ່ ແຕ່ ເຖິງຈະຢູ່ປະປົນກັນກໍຕາມ ຜູ້ຄົນກໍມັກໄປມາຫາສູ່ກັນຕາມເຊື່ອຂາດແລະສັງຄົມຕົນເອງ ລາງເທື່ອກໍແຍກຊົນ ຂັ້ນອີກຢ່າງນຶ່ງ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຂອງທັມມະດາຂອງຄົນໃນໂລກແຕ່ມັນຜິດປົກກະຕິສໍາລັບຄຣິສຕຽນ. ໂປໂລ ສອນວ່າ “ເຫດວ່າພວກຍົວແລະພວກຕ່າງຊາດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງຖືວ່າຕ່າງກັນ ດ້ວຍວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ອົງດຽວຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຄົນທັງປວງ ແລະຊົງໂຜດຢ່າງບໍ່ຮີບຮາກຄົນທັງປວງທີ່ທູນຂໍຕໍ່ພຣະ

ອົງເພາະວ່າ, “ທຸກຄົນທີ່ຮ້ອງອອກພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຈະພົ້ນ” (ຂໍ້ 12-13). ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ບໍ່ເລືອກໜ້າ ຫາກຂ່າວປະເສີດເລືອກໜ້າຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າຈະບໍ່ໄດ້ຍິນຢ່າງແນ່ນອນ ເພາະວ່າຈະບໍ່ມີເຈົ້ານາຍຫລືເສດຖີຜູ້ໃດອອກຈະໄປປະກາດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຟັງເພາະວ່າບໍ່ມີຫຍັງຈະໃຫ້ເພິ່ນ. ແມ່ນແທ້ລາງຄົນໃນຈຳນວນພວກເຮົາອາດຈະມີຖານະເປັນເຈົ້ານາຍຫລືຄົນຮັ່ງມີມາກ່ອນ, ພວກຍິວໃນສມັຍນັ້ນມັກຈະເວົ້າວ່າຂ່າວປະເສີດມີໄວ້ສຳລັບຍິວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ວ່າແນວນັ້ນດ້ວຍເຫດນີ້ໃຜກໍຕາມທີ່ຍອມຮັບເຊື່ອຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ພົ້ນ, ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ນັ້ນກໍນຳຕົນເອງໄປສູ່ຄວາມຕາຍຄັ້ງທີສອງນັ້ນເອງ.

ແຕ່ມັນບໍ່ຍຸດຕິທັມຫາກຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດເຮືອງພຣະເຢຊູຄຣິດຈະຕ້ອງຖືກພິນາດຈົບຫາຍ, ຍັງມີຄົນຫລາຍຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຕຽມໃຈເຂົາໄວ້ແລ້ວເພື່ອຈະຮັບຂ່າວປະເສີດ “ແຕ່ຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງນັ້ນເຂົາຈະທູນຂໍຕໍ່ພຣະອົງໄດ້ຢ່າງໃດ ແລະຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຍິນເຖິງເຮືອງພຣະອົງນັ້ນ ຈະເຊື່ອໃນພຣະອົງໄດ້ຢ່າງໃດ ແລະເມື່ອບໍ່ມີຜູ້ໃດປະກາດໃຫ້ເຂົາຟັງ ເຂົາຈະໄດ້ຍິນເຖິງເຮືອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງໃດແລະຖ້າບໍ່ມີໃຜໃຊ້ເຂົາໄປ ເຂົາຈະປະກາດໄດ້ຢ່າງໃດ ດັ່ງມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີແລ້ວວ່າ, “ຕົນຂອງພວກຄົນທີ່ນຳຂ່າວດີມາກໍຈົງງາມປານໃດໜ້າ” (ຂໍ້ 14-15).

4. ຂ່າວປະເສີດຈະຕ້ອງໄປທົ່ວ: (1ໂກຣິນໂທ 15:1-2)

ຄຳວ່າຂ່າວປະເສີດພາສາອັງກິດແມ່ນ Gospel ອັນໝາຍເຖິງພຣະຄຳພີສີ່ເຫລັ້ມທຳອິດຂອງພຣະຄຳພີໃໝ່ມັດທາຍ, ມາຣະໂກ, ລູກາ ແລະໂຢຮັນ. ຂ່າວປະເສີດພາສາກຣີກແມ່ນ ອີແວນເຈີລີອອນ ແປວ່າ good news ຫາກແປຕາມໂຕຈາກພາສາອັງກິດ ແປວ່າຂ່າວດີ ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມນັກແໜ້ນກວ່າ ພວກຄຣິສຕຽນດັ້ງເດີມຂອງເຮົາໄດ້ແປວ່າຂ່າວປະເສີດທີ່ເຫັນວ່າມີນ້ຳໜັກກວ່າຂ່າວດີ, ແລະຂ່າວປະເສີດພໍສລຸບຫຍັງວ່າ 1. ແມ່ນຂ່າວການເກີດຂອງພຣະເຢຊູນຳຍິງພິມມະຈາຣີ (ຍິງສາວບໍຣິສຸດ) ເພື່ອໂຖ່ໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງຄົນທັງຫລາຍ. 2. ແມ່ນການທົນທຸກທໍຣະມານຈົນວາຍພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນແທນຄວາມຜິດບາບຂອງທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອ. 3. ການພົ້ນພຣະຊົນໃນວັນຖ້ວນສາມແລ້ວສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສວັນຊົງເປັນການພິສູດໃຫ້ເຫັນແຈ້ງວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງທຸ່ງແທ້. ຂ່າວນີ້ຈະຕ້ອງແຜ່ອອກໄປທົ່ວໂລກໂດຍສາວິກຂອງພຣະອົງ ເພື່ອວ່າເມື່ອຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຍິນແລ້ວເຂົາຈະໄດ້ເຊື່ອໃນຂ່າວປະເສີດນັ້ນ.

ໃນການພົ້ນພຣະຊົນພຣະເຢຊູໃນເວລານັ້ນໄດ້ມີການຖືກຖຽງກັນໃນສັງຄົມຍິວວ່າພຣະອົງຊົງຄົນມາເປັນຄົນແທ້ບໍ່? ຫລືຄົນເປັນແບບວິນຍານ?. ໂປໂລໄດ້ສອນພີ່ນ້ອງໂກຣິນໂທໃຫ້ຕັ້ງພື້ນຕໍ່ຫລັກຄວາມເຊື່ອຢ່າຫລົງເຊື່ອໃນຄຳເປົ່າປົວ. ດ້ວຍວ່າມີ ພວກຄຣູສອນປອມໄດ້ສອນຕາມວັທະນະທັມຂອງຊາວກຣີກ ໂດຍເອົາຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດມາສອນກັນອັນເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສົງສັຍໃນເຮືອງຈິດວິນຍານ, ເຮືອງນີ້ກາຍເປັນເຮືອງໃຫຍ່ໃນສັງຄົມຍິວທີ່ຕົກຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງກຣີກໃນເວລານັ້ນແລະມັນຍັງລາມມາເຖິງເວລານີ້ດ້ວຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງເວົ້າວ່າພຣະຄຣິດຊົງວາຍພຣະຊົນແທນຄວາມຜິດບາບຂອງເຮົາທັງຫລາຍ ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີແລະຊົງຖືກວາງໄວ້ໃນອຸບໂມງ ແລ້ວວັນຖ້ວນສາມໄດ້ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນຂຶ້ນມາຕາມທີ່ຂຽນ

ໄວ້ໃນພຣະຄັມພິນັ້ນ "ພິນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາຂໍແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຄຳນຶງເຖິງຂ່າວປະເສີດທີ່ເຮົາໄດ້ປະກາດແກ່ພວກເຈົ້າແລ້ວ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ຍອມຮັບເອົາໄວ້ແລະຕັ້ງຢູ່ໃນຂ່າວປະເສີດນັ້ນແລະຊຶ່ງເປັນເຫດທີ່ກຳລັງໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ພົ້ນ ຖ້າພວກເຈົ້າຍັງຍຶດຖືຂໍ້ຄວາມທີ່ເຮົາໄດ້ປະກາດເປັນຂ່າວປະເສີດແກ່ພວກເຈົ້ານັ້ນ ເວັ້ນເສັງແຕ່ພວກເຈົ້າທາກເຊື່ອຢ່າງບໍ່ຈິງໃຈ" (ຂໍ້ 1-2).

5. ຫລັກພື້ນຖານຂ່າວປະເສີດ: (1 ໂກຣິນໂທ 15:3-8)

ເນື່ອງຈາກວ່າຄຣິສຕຽນໂກຣິນໂທໄດ້ທັນເຫແລະສົງສັຍເນື່ອງການຄົນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ໂປໂລໄດ້ເວົ້າສື່ຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງໃຫ້ພິນ້ອງເມືອງໂກຣິນໂທຟັງວ່າ;

1. ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ວາຍພຣະຊົນ (ຕາຍ) ແທນຄວາມຜິດບາບຂອງເຮົາທັງຫລາຍເທັ້ນໃນບົດເພງສັດເສີນ 16:10; ເອຊາຢາ53:8-10. ທີ່ຄຣູສອນປອມວ່າບໍ່ມີຄວາມຈິງ ແຕ່ໂປໂລກ່າວຕອບວ່າ "ພຣະຄຣິດຊົງວາຍພຣະຊົນແທນຄວາມຜິດບາບຂອງເຮົາທັງຫລາຍຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພິ ແລະຊົງຖືກວາງໄວ້ ແລ້ວວັນຖ້ວນສາມໄດ້ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນຂຶ້ນມາ ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພິນັ້ນ" (ຂໍ້ 2-4).

2. ພຣະອົງຖືກຝັງໄວ້. ໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງຊົງສິ້ນພຣະຊົນ (ຕາຍ)ແທ້. ເພາະເຂົາຊຳລືກັນວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ຕາຍ ພໍພຽງແຕ່ສລົບ ຊຶ່ງເປັນຂໍ້ແກ້ຕົວຂອງເຂົາບໍ່ຢາກໃຫ້ຄົນເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງຄົນມາຈາກຕາຍ. ມັນເປັນການສຳຄັນທີ່ສາວິກຢ່າງພວກເຮົາທີ່ຕ້ອງເຊື່ອວ່າການຕາຍແລະຄົນພຣະຊົນນັ້ນມີຈິງ.

3. ພຣະເຢຊູຊົງຄົນພຣະຊົນ ແປວ່າຄົນມາຈາກຕາຍໃນວັນຖ້ວນສາມ ເພາະວ່າໃນອຸບໂມງຝັງສົບນັ້ນບໍ່ມີຮ່າງຂອງ ພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແຕ່ເຂົາພັດເວົ້າວ່າສາວິກຂອງພຣະອົງມາລັກເອົາສົບໄປ.

4. ຊົງປາກົດຕົວຕໍ່ສາວິກເປໂຕແລະສາວິກທັງໝົດ ແລະອີກຫລາຍຄົນອີກ, ໂປໂລເປັນພະຍານວ່າທ່ານເອງກໍໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງເວົ້າກັບເພິ່ນຈາກສວັນ (ກິຈການ 9).

ຄຳຖາມ:

1. ຄົນໃນພຣະຄັມເດີມເສັງໃສ່ການປະຕິບັດບັນຍັດ ຄຣິສຕຽນໃນພຣະຄັມພິໃໝ່ເສັງໃສ່ຄວາມເຊື່ອ ທ່ານຄິດວ່າແນວໃດ?
2. ທ່ານມີຄວາມຄິດແນວໃດກັບຂ່າວປະເສີດ?
3. ເມື່ອໃດທ່ານຈຶ່ງຈະປະກາດຂ່າວປະເສີດໃຫ້ຜູ້ອື່ນຟັງ?
4. ເມື່ອມີຄົນຮັບເຊື່ອທ່ານຈະເຮັດແນວໃດ?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 14

ນະມັສການ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເອຊາຢາ 6:1-8; ພຣະນິມິດ 4:1-11
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:	ເອຊາຢາ 6:1-8; ພຣະນິມິດ 4:1-11
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອຕອບສນອງພຣະເຈົ້າໂດຍການນະມັສການ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕອບສນອງໂດຍນະມັສການພຣະອົງຢ່າງໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອຈະນະມັສການພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຖ່ອມໃຈ

ບົດນຳ

ການທີ່ຈະເຂົ້າໃຈໃນການນະມັສການພຣະເຈົ້ານັ້ນ ເຮົາລອງວາດພາບຕອນເຮົາໄປຕັດແວ່ນຕາຈຳຕ້ອງແທກສາຍສາກ່ອນບໍ່ແມ່ນບໍ່? ມັນເປັນການງ່າຍທີ່ຈະອະທິບາຍໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຄີຍໄປແທກສາຍຕາມາແລ້ວ ເພາະລາວຮູ້ວ່າຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດ. ເມື່ອໄດ້ໃບສັ່ງແລ້ວພະແນກຕັດແວ່ນຕາກໍເຮັດຕາມໃບສັ່ງນັ້ນ ເມື່ອໄດ້ແວ່ນຕາໃໝ່ມາແລ້ວຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງແວ່ນຕາກໍເຫັນຮຸ່ງແຈ້ງທັນທີ. ອິສຣາເອນໄດ້ເລັ່ງເປົ້າໝາຍໃນການນະມັສການ ແຕ່ເມື່ອສາຍຕາບໍ່ດີຈຶ່ງນະມັສການຜິດເປົ້າໝາຍ ຄືຕອນບໍ່ທັນຕັດແວ່ນຕານັ້ນແລ້ວ.

1. ພຣະເຈົ້າຊົງນັ່ງບັນລັງ: (ເອຊາຢາ 6:1-4)

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຢາໄດ້ລົງບັນທຶກແບບບູຮານວ່າ "ໃນບິທີ່ກະສັດອຸສຊີຢາສິ້ນພຣະຊົນ" ຄຳນີ້ຄ້າຍຄືຄົນລາວລຸ້ນເກົ່າທີ່ມີອາຍຸເວົ້າກັນວ່າ (ປີນ້ຳຖ້ວມວຽງຈັນ) ການເວົ້າດັ່ງນັ້ນພວກເກີດໃໝ່ໄຫຍ່ລຸນແນ່ນອນບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນປິໄດແທ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນກະສາສານາສາດຈຶ່ງມາຄຳນວນກັນດັ່ງນີ້; ກະສັດກະສັດອຸສຊີຢາປົກຄອງເຢຣູຊາເລັມຫ້າສິບສອງປີແລະເພິ່ນເສັງຊີວິດປົກຄອງ ຄສ 740 (ຂ່າວຄາວ 26:3). ສະແດງວ່າແມ່ນປີ ຄສ 740. ທ່ານອຸສຊີຢາເປັນກະສັດທີ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງຂັ້ນເພິ່ນພະຍາຍາມຈູດເຄື່ອງຫອມບູຊາທີ່ແທ່ນບູຊາເຊິ່ງເປັນໜ້າທີ່ຂອງປະໂຮຫິດເທົ່ານັ້ນ ການເຮັດດັ່ງນີ້ຖືວ່າເປັນການລ່ວງເກີນໜ້າທີ່ປະໂຮຫິດ. ອຸສຊີຢາຈຶ່ງເປັນຂີ້ເຮື້ອນທີ່ໜ້າຜາກແລະກໍເສັງຊີວິດຍ້ອນພະຍາດຂີ້ເຮື້ອນນີ້.

ເມື່ອກະສັດອຸສຊີຢາຕາຍແລ້ວອິສຣາເອນກໍຂາດຜູ້ປົກຄອງ, ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໂຜດປະທານເອຊາຢາໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳທີ່ເວົ້າເຮື່ອງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈາກບັນລັງຂອງອຸສຊີຢາ ທ່ານໄດ້ບອກອິສຣາເອນວ່າ "ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທັບເທິງບັນລັງສູງແລະສະງ່າຣາສີ ແລະເຄື່ອງສລອງຂອງພຣະອົງໄດ້ເຕັມພຣະວິຫານ" (ຂໍ້ 12). ເອຊາຢາກ່າວ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ບອກວ່າເພິ່ນແທງນໜ້າເບິ່ງໜ້າພຣະເຈົ້າ. ໃນພຣະທັມໂຢຮັນກ່າວວ່າ "ບໍ່ມີໃຜເຫັນພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ ແຕ່ພຣະບຸດອົງດຽວ ຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຊົງສະຖິດຢູ່ໃນພຣະຊວງພຣະບິດາ ພຣະອົງນັ້ນແຫລະ, ໄດ້ຊົງສະແດງໃຫ້ຮູ້" (ໂຢຮັນ 1:18). ເອຊາຢາກ່າວອີກວ່າ

"ເຂລາພິມ ແຕ່ລະອົງມີທິກປົກໃຊ້ສອງປົກປົກໜ້າ ແລະສອງປົກປົກຕົວ ແລະອີກສອງປົກບິນໄປ ຕ່າງກໍຮ້ອງ ຕໍ່ກັນແລະກັນວ່າ, "ບໍ່ນິສຸດ ບໍ່ນິສຸດ ບໍ່ນິສຸດ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານຊົງບໍ່ນິສຸດ ພຣະຮັສມີຂອງ ພຣະອົງແຜ່ກະຈາຍໄປທົ່ວໂລກ" (ເອຊາຢາ 6:2-3). ເພິ່ນກ່າວບອກນີ້ເພື່ອບອກໃຫ້ປະຊາຊົນຮູ້ວ່າການນະ ມັສການອັນແທ້ຈິງທີ່ສວັນເປັນດັ່ງນີ້.

ເທວະດາເຂລາພິມມີທັງໝົດທິກປົກ, ໄດ້ໃຊ້ສອງປົກແຮກປົກໜ້າອັນໝາຍເຖິງບໍ່ສົມຄວນຈະເຫັນໜ້າພຣະ ເຈົ້າ ເພາະຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແລະສັກສິດຂອງພຣະອົງ. ສອງປົກຄູ່ທີສອງປົກຕົວ, ແລະສອງປົກຄູ່ທີສາມໃຊ້ບິນ ແລະພາກັນຮ້ອງສັຣເສີນວ່າ "ບໍ່ນິສຸດ, ບໍ່ນິສຸດ, ບໍ່ນິສຸດ" (ຂໍ້ 3). ທັງນີ້ມີຄວາມໝາຍວ່າ ເທວະດາເຫຼົ່ານີ້ ພາກັນມີໃຈຈິດຕໍ່ການນະມັສການຢ່າງດຽວ ດັ່ງນັ້ນ ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນຄວນເອົາແບບຢ່າງຂອງເທວະດາເມື່ອ ນະມັສການກໍບໍ່ເໝັງຕິງເຄື່ອນໄຫວຢ່າງໄປມາແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ, ຢ້ານວ່າຈະຖືກໂທດກັມ.

2. ເອຊາຢາຮູ້ວ່າຮັບເຄາະກັມ: (ເອຊາຢາ 6:5)

"ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບເຄາະກັມແລະຫມົດຫວັງແລ້ວ ຄໍາເວົ້າທຸກຄຳທີ່ອອກຈາກປາກຂ້າພະເຈົ້າລ້ວນແຕ່ເປັນ ບາບແລະຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ນໍາຊົນຊາດທີ່ເວົ້າແຕ່ບາບຫຍາບຊ້າ ບັດນີ້ຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນກະສັດ ຄົພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານກັບຕາຕົນເອງແລ້ວ" (ຂໍ້ 5). ເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ວ່າເອຊາຢາເປັນຜູ້ປະກາດທີ່ມີສິນ ທັມ ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນເພິ່ນເວົ້າວ່າເພິ່ນໄດ້ຮັບເຄາະກັມແລະບາບ ດ້ວຍການທີ່ເພິ່ນເວົ້າແນວນີ້ເມື່ອປຽບໃສ່ ຄວາມບໍ່ນິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເທວະດາພາກັນຮ້ອງວ່າ "ບໍ່ນິສຸດ, ບໍ່ນິສຸດ, ບໍ່ນິສຸດ" ນັ້ນຈຶ່ງສໍານຶກວ່າຕົນເອງ ບາບ ເພິ່ນຍັງເວົ້າວ່າ ຄໍາເວົ້າທຸກຄຳທີ່ອອກຈາກປາກເພິ່ນນັ້ນບາບ, ຢູ່ນໍາຊົນຊາດທີ່ເວົ້າແຕ່ບາບ. ເມື່ອເອ ຊາຢາບາບເຮົາເດຈະເປັນແນວໃດ? ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາບໍ່ຄວນຕິຕຽນເຊິ່ງກັນແລະກັນ ເພາະວ່າເຮົາທຸກຄົນ ບາບ.

3. ຂໍາຣະບາບດ້ວຍພຣະຄຸນ: (ເອຊາຢາ 6:6-7)

"ຕໍ່ມາ ຕົນນຶ່ງໃນເຂຣາພິມບິນມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ ເທວະດາຕົນນີ້ໄດ້ຄົບຖ່ານໄຟແດງມາຈາກແທ່ນບູຊາແລະ ເອົາຖ່ານນັ້ນແປະໃສ່ປາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມກັບເວົ້າວ່າ, "ສິ່ງນີ້ໄດ້ຖືກຕ້ອງປາກຂອງເຈົ້າແລ້ວ ຄວາມຜິດ ຂອງເຈົ້າກໍຖືກຍົກເລີກ ແລະບາບກໍໄດ້ຮັບອະພິຍ" (ຂໍ້ 6-7). ເນື່ອງຈາກວ່າເອຊາຢາໄດ້ສາຣະພາບບາບເພິ່ນ ຈຶ່ງຖືກຂໍາຣະບາບ ຄືເທວະດາຕົນນຶ່ງໄດ້ເອົາຖ່ານໄຟແດງຈາກແທ່ນບູຊາ ອັນມີຄວາມໝາຍເຖິງການສັກສິດ ຂອງແທ່ນບູຊາມາເຜົາໄໝ້ຄວາມບາບນັ້ນເສັຍ.

4. ຄໍາເຊື້ອເຊີນອັນໃຫຍ່: (ເອຊາຢາ 6:8)

"ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນພຣະສຸຣະສຽງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຖາມວ່າ, "ເຮົາຈະໃຊ້ຜູ້ໃດໄປ ແລະໃຜ ຈະເປັນຜູ້ສົ່ງຂ່າວຕາງເຮົາ" ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າທູນຕອບວ່າ, "ຂ້າພຣະອົງນີ້ຈະໄປດອກ ໂຜດໃຊ້ຂ້າພຣະອົງ ທ້ອນ" (ຂໍ້ 8). ຫລັງຈາກເອຊາຢາຖືກຂໍາຣະຄວາມຜິດບາບແລ້ວເພິ່ນຈຶ່ງພ້ອມທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ໃນຂະ

ນະທີ່ພຣະເຈົ້າຖາມວ່າ “ເຮົາຈະໃຊ້ຜູ້ໃດໄປ ແລະໃຜຈະເປັນຜູ້ສົ່ງຂ່າວຕາງເຮົາ” ວັນນີ້ຄໍາຖາມນີ້ກໍມາເຖິງ ໂບດຂອງເຮົາດ້ວຍ, ເຮົາຈະຕອບເພິ່ນແນວໃດ? ໃຜຈະໄປ?

5. ຄໍາຖາມສັ້ນເຫັນອີກບ່ອນນຶ່ງ: (ພຣະນິມິດ 4:1-7)

ໂຢຣັນສາວິກຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ອະທິບາຍເລື່ອງເພິ່ນເຫັນນິມິດການນະມັກການທີ່ຟ້າສວັນ ມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍ ຢ່າງທີ່ເຮົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈດ້ວຍສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາ. ນັກສາສນາສາດສັນນິຖານວ່າ ຜູ້ທີ່ເຊີນໂຢຣັນນັ້ນ ແນ່ນອນວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູ “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງແລະດັງນີ້ ມີປະຕູໄຂຢູ່ໃນສວັນແລະພຣະສຸຣະສຽງທໍາອິດທີ່ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນ ຊົງກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າເຫມືອນດັ່ງສຽງແກວ່າ, “ຈົ່ງຂຶ້ນມາທີ່ນີ້ ແລະເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ເຈົ້າ ເຫັນເຫດການທີ່ຕ້ອງເກີດຂຶ້ນໃນພາຍຫນ້າ” (ຂໍ້ 1). ແລ້ວໂຢຣັນກໍຂຶ້ນໄປທັນທີ, ເມື່ອຂຶ້ນໄປໂຢຣັນໄດ້ເຫັນ ວ່າ “ມີຣາຊບັນລັງຕັ້ງຢູ່ໃນສວັນ ມີທ່ານອົງນຶ່ງປະທັບເທິງບັນລັງນັ້ນທ່ານຜູ້ປະທັບເທິງບັນລັງນັ້ນມີລັກສະ ນະເຫມືອນແກ້ວມະນີໂຊດ ແລະແກ້ວພິລາ ມີຮຸ່ງກິນນໍ້າລ້ອມຮອບຣາຊບັນລັງນັ້ນຄ້າຍຄືແສງແກ້ວມໍຣະກົດ” (ຂໍ້ 2-3). ແປວ່າທ່ານໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າປະທັບທີ່ບັນລັງທີ່ປະກອບໄປດ້ວຍສະຖໍາຣາສີຕ່າງໆທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍ ແສງສີຈົນເຫລື້ອມຕາຈົນບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້. ຕີໂມທຽວໄດ້ພໍ້ລະນາເລື່ອງນີ້ວ່າ “ອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນ ອະມະຕະ ແລະຊົງສຸກຸດຢູ່ໃນຄວາມສະວ່າງ ຊຶ່ງບໍ່ມີຄົນໃດເຂົ້າໄປເຖິງ ເປັນອົງທີ່ມະ ນຸດບໍ່ໄດ້ເຫັນຈັກເທື່ອ ແລະບໍ່ສາມາດ ຈະເຫັນໄດ້” (1 ຕີໂທທຽວ 6: 16). ແສງຮຸ່ງກິນນໍ້າທີ່ໂຢຣັນເຫັນນັ້ນມີ ຄວາມໝາຍວ່າ ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດທີ່ເປັນຄໍາສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກັບ ໂນອາສມັຍນໍ້າຖ້ວມ ພູນ. (ປະຖົມມະການ 9:12-15).

ໂຢຣັນຍັງບອກອີກວ່າທ່ານໄດ້ເຫັນ “ບັນລັງນັ້ນມີບັນລັງອີກຊາວສີ່ອັນ ແລະມີຜູ້ອາວຸໂສຊາວສີ່ທ່ານນັ່ງເທິງ ບັນລັງເຫລົ່ານັ້ນ” (ຂໍ້ 4) ອັນໝາຍເຖິງອິສຣາເອນສິບສອງຕະກຸນ ແລະສາວິກຂອງພຣະເຢຊູສິບສອງຄົນ ອົງຕາມ(ພຣະນິມິດ 21:12-14). ພວກຜູ້ອາວຸໂສນຸ່ງຂາວອັນໝາຍເຖິງຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດ, ສ່ວນມົງກຸດນັ້ນ ໝາຍເຖິງການໄດ້ຮັບກຽດອັນສູງສົ່ງ ແລະມົງກຸດນີ້ບໍ່ເໝືອນມົງກຸດໃນໂລກທີ່ຈະຕ້ອງມອບໃຫ້ຜູ້ອື່ນເມື່ອໝົດ ສມັຍຂອງຕົນ ແຕ່ເປັນມົງກຸດທີ່ສວມໄວ້ເປັນນິດ. ນອກນັ້ນໂຢຣັນຍັງເຫັນສັດໂລກສີ່ຕົວ ອັນໝາຍເຖິງເທວະ ດາທັງສີ່ອົງທີ່ປົກປ້ອງບັນລັງ, ແລະເທວະດາເຫລົ່ານີ້ຍັງມີໜ້າທີ່ນໍາພາໃນການຮ້ອງເພງສັຣເສີນອີກ . ສັດ ໂລກສີ່ຕົວນີ້ຜູ້ປະກາດເອເຊກຽນກໍໄດ້ກ່າວແລະທໍາການວາຍໄວ້ແລ້ວໃນ (ເອເຊກຽນ 1:10).

6. ສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ: (ພຣະນິມິດ 4:8-11)

“ສັດທັງສີ່ໂຕ ທຸກໂຕມີປົກຫົກປົກ ແລະມີຕາເຕັມຂ້າງນອກແລະຂ້າງໃນ ສັດເຫລົ່ານັ້ນຮ້ອງຕລອດເວັນ ຕລອດຄືນບໍ່ຢຸດບໍ່ເຊົາວ່າ, “ບໍຣິສຸດ ບໍຣິສຸດ ບໍຣິສຸດ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດທານຸພາບສູງສຸດ ຜູ້ຊົງດໍາຣົງ ຢູ່ໃນອະດີດ ຜູ້ຊົງດໍາຣົງຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ແລະຜູ້ຈະສະເດັດມາ” (ຂໍ້ 8). ແປວ່າເທວະດາທັງສີ່ໄດ້ນໍາພາການ ຮ້ອງເພງສັຣເສີນພຣະເຈົ້າຢູ່ທັງວັນທັງຄືນ ແລະຮ້ອງປະສານສຽງກັນວ່າ “ບໍຣິສຸດ ບໍຣິສຸດ ບໍຣິສຸດ ອົງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດທານຸພາບສູງສຸດ ຜູ້ຊົງດໍາຣົງຢູ່ໃນອະດີດ ຜູ້ຊົງດໍາຣົງຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ແລະຜູ້ຈະສະເດັດມາ”

ເທວະດາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ພາກັນຮ້ອງສັອສເສີນທັງເວັນທັງຄືນ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຈັກອິດເມື່ອຍ ແຕ່ຢ່າງໃດ, ດ້ວຍເຫດນີ້ຄຣິດຕຽນທຸກຄົນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານກໍຈະບໍ່ເມື່ອຍໃນການນະມັສການພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ.

“ເມື່ອນັ້ນບັນດາຜູ້ອາວຸໂສຊາວສີ່ທ່ານກໍຂາບລົງຖວາຍບັງຄົມພຣະອົງຜູ້ປະທັບເທິງຣາຊບັນລັງນັ້ນ ນະມັສການພຣະອົງຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ຕລອດໄປເປັນນິດ ແລ້ວຖອດພວງມາລັຍອອກວາງລົງຕໍ່ໜ້າຣາຊບັນລັງຮ້ອງວ່າ, “ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍ ພຣະອົງຊົງສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄຳສັອສເສີນ ພຣະກຽດ ແລະຣິດເດດ ເພາະວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງສັພສິ່ງທັງປວງ ແລະສັພສິ່ງທັງປວງນັ້ນກໍຊົງສ້າງຂຶ້ນແລ້ວ ແລະດຳລົງຢູ່ຕາມຊອບພຣະທັຍພຣະອົງ” (ຂໍ້ 10-11). ເມື່ອເທວະດາທັງສີ່ນຳພາຮ້ອງສັອສເສີນ ພວກອາວຸໂສທັງຊາວສີ່ທ່ານກໍມາຂາບລົງໂດຍຖອດເອົາພວງມາລັຍອອກ ວາງຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ, ອັນມີຄວາມໝາຍວ່າພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດ ແລະຍັງໝາຍຄວາມອີກວ່າກຽດທີ່ພວກອາວຸໂສທັງຊາວສີ່ຄົນໄດ້ຮັບມານັ້ນກໍແມ່ນຍ້ອນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເອງ ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກເພິ່ນຈຶ່ງຖອດມາວາງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານຄິດວ່າຄົນອິສຣາເອນຈະເຮັດແນວໃດ ຫາກພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຄືຜູ້ປະກາດເອຊາຢາໄດ້ເຫັນ?
2. ການທີ່ເອຊາຢາໄດ້ກ່າວເປັນພະຍານ ແລະ ໂຢຮັນກໍກ່າວເປັນພະຍານ ຈະປ່ຽນແປງການນະມັສການທ່ານແນວໃດ?
3. ຫາກທ່ານສົມທຽບການທີ່ທ່ານມານະມັສການທຸກວັນທິດ ແລະການນະມັສການທີ່ພຣະເຈົ້າສິ່ງ ທ່ານເຫັນສິ່ງໃດແດ່ທ່ານ ບົກພ່ອງ?
4. ທ່ານຈະຕ້ອງປ່ຽນແປງການນະມັສການຂອງທ່ານແນວໃດນັບແຕ່ມື້ນີ້ໄປ? (ບໍ່ແມ່ນເວົ້າເຖິງໂບດ ແຕ່ເວົ້າເຖິງຕົວທ່ານ)
5. ພວກອາວຸໂສທັງຊາວສີ່ທ່ານໄດ້ຖອດພວງມາລັຍວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ສອນຫຍັງທ່ານແດ່?
6. ທ່ານຈະຊ່ອຍລູກແລະຫລານຂອງທ່ານທີ່ມານະມັສການນຳທ່ານທຸກວັນອາທິດແນວໃດແດ່?